

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
HOLLY RENE

ATEŞ VE KADER KRALLIĞI

HOLLY RENEE

Telif Hakkı © 2023 Holly Renee tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekanlar, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Web sitemi ziyaret edin: www.authorhollyrenee.com.

Kapak Tasarımı: Forensics and Flowers | [@forensicsandflowers](https://www.instagram.com/forensicsandflowers)

Düzenleme Ekibi: The Beta Bruja'dan Cynthia Rodriguez, My Brother's Editor'dan Ellie McLove, Lo Morales ve Rumi Khan.

YAZARIN NOTU

Ateş ve Kader Krallığı sadece yetişkin okuyucular (18+) tarafından okunmalıdır ve bazı okuyucuları rahatsız edebilecek sahneler içermektedir.

Bu kitap cinsel içerikli sahneler, şiddet ve saldırı tasvirleri içermektedir. Tüm okuyucular için uygun olmayabilecek olgun dil, temalar ve içerik içerir. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

*Okuyucularım için-
Bu seriye olan sevginiz ve desteğiniz için size ne kadar teşekkür etsem
azdır.*

İÇİNDEKİLER

<u>BÖLÜM 1</u>	<u>BÖLÜM 2</u>
<u>BÖLÜM 3</u>	<u>BÖLÜM 4</u>
<u>BÖLÜM 5</u>	<u>BÖLÜM 6</u>
<u>BÖLÜM 7</u>	<u>BÖLÜM 8</u>
<u>BÖLÜM 9</u>	<u>BÖLÜM 10</u>
<u>BÖLÜM 11</u>	<u>BÖLÜM</u>
<u>12</u>	<u>BÖLÜM 13</u>
<u>BÖLÜM 14</u>	<u>BÖLÜM</u>
<u>15</u>	<u>BÖLÜM 16</u>
<u>BÖLÜM 17</u>	<u>BÖLÜM</u>
<u>18</u>	<u>BÖLÜM 19</u>
<u>BÖLÜM 20</u>	<u>BÖLÜM</u>
<u>21</u>	<u>BÖLÜM 22</u>
<u>BÖLÜM 23</u>	<u>BÖLÜM</u>
<u>24</u>	<u>BÖLÜM 25</u>
<u>BÖLÜM 26</u>	<u>EPILOG</u>

Teşekkür ederim.

Ayrıca Holly Renee

Yazar Hakkında

Teşekkür

BÖLÜM 1

THALIA

Güneş ufukta süzülüyor, turuncu ışıltısı gökyüzünü ateşli bir renkle kaplıyordu. Etrafımdaki hava durgun ve sessizdi ve kendimi sakın hissetmeme rağmen

yüzeyde, kalbim kaçmaya çalışan kafesteki bir hayvan gibi göğsümde hızla çarpıyordu. Gün ışığının karanlığı kovalamasını izlerken damarlarımda korku dolaşıyordu.

Savaş yaklaşıyordu.

Derin bir nefes aldım ve beni tüketmekle tehdit eden korkuyu üzerimden attım. Dünya değişmek üzereydi ama ben bu kaosun içinde sürüklenmeyi reddettim. Gavril ve ordusu krallığımıza doğru ilerliyordu, her zaman yaptığı gibi kendisine ait olmayanı almaya kararlıydı.

Ama geldiğinde gözlerimde en ufak bir korku izi görmesine izin vermedim.

O merhamet göstermezdi, ama ben de göstermezdim.

Geçmişimi unutmak, onu unutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, zalim sözleri ve acımasız dokunuşları tıpkı geride bıraktığı yara izleri gibi tenimde bir damga haline gelmişti. Onu her düşündüğümde kalbim dehşetle çarpıyordu ama bu paniğe kapılmamaya kararlıydım.

"İyi misin?"

Jorah'nın sesiyle sıçradım ve ona doğru baktım.

"Evet, iyiyim," diye cevap verdim, içimde hissettiğim huzursuzluğa rağmen sesim sabitti. "Sadece kendimi olacıklara hazırlıyorum."

Jorah başını salladı, gözleri ufku tarıyordu. "Onunla yüzleşmeye hazırız. Hazırsın." Bana baktı ama ben hızla gözlerimi kaçırdım.

"Öyleyim." Başımı salladım ve bu gerçeği kemiklerimin derinliklerine yerleştirmeye çalıştım. Buna ben de en az onun kadar inanmak istiyordum.

Jorah en güvendiğim dostlarımdan biriydi ve Kan Krallığı'na geldiğimden beri de öyleydi. Geldiğimden beri şu an olduğumdan tamamen farklı bir kadındım.

Artık Gavril'in her istediğinde benden aldığı korkmuş, güçsüz bir kız değildim. Artık onun tutsağı, Yıldız Kutsanmışı değildim ama yine de eskiden onun varlığıyla gelen korku içimde varlığını sürdürüyordu. Artık benim üzerimde kontrolü yoktu ama her parçam eskiden onun kontrolündeyken nasıl hissettiğimi hatırlıyor gibiydi.

"Gavril sana dokunmayacak. Sana bakacak kadar yaklaşmasına izin vermeyeceğim." Jorah'nın sesinde içime işleyen ve yükselen paniğimin bir kısmını yatıştıran bir güç vardı.

"Bunun için söz veremezsin." Başımı salladım ve ona doğru baktım.

Beni izliyordu, bakışları yüz hatlarımda geziniyordu ve daha ağzından bir sonraki sözcük çıkmadan göğsüm ağrımaya başladı.

"Sana pek çok şey vaat edebilirim Thalia. Eğer bana izin verirsen için."

Arkadaşıma, uğruna savaşmayı ve korumayı arzulayan bu savaşçıya baktım. Ama kalbim ona ait değildi. Zaten başkasına aitken olmazdı.

Jorah benim dostluğumdan çok daha fazlasını hak ediyordu ama benden alabileceği tek şey buydu.

Bir adım öne çıktım ve yakışıklı yüzüne bakarken elimi koluna hafifçe dokundurdum. "Sen inanılmaz bir arkadaşsın," dedim usulca. "Ve bundan sonra ne olursa olsun, her zaman birbirimizin yanında olacağız."

Başını salladı ama bakışları periliydi. "Elbette." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

"Jorah." Ona tekrar uzandım ama ben ona dokunamadan bir adım geri çekildi.

"Sorin'di, değil mi?" Hepimiz arkadaştık. Uzun zamandır öyleydik ama şu anda Sorin'in adını onun dudaklarından duymak kalbimin Gavril'den korktuğumdan çok daha hızlı çarpmasına neden oldu.

"Ne?"

"Hep o oldu, değil mi?" Bakışlarını ağzıma indirdi. "O odadayken tek gördüğün o oluyor."

"Bu doğru değil." Yalanın tadı dilimde acıydı.

Jorah omzumun üzerinden baktı ve ben de onun bakışlarını takip ettim, ta ki kendi bakışlarım Evren'le birlikte krallığımızın sokaklarında yürüyen Sorin'e çarpana kadar.

İkimizin de orada durduğumuzu fark etmemiştii ve umarım fark etmemiştir.

Huzur bulmaya çalıştığım şu anda onunla yüzleşmek istemiyordum. Sorin, savunmamı denemeden yıkabilecek tek kişiydi.

Gözlerini üzerime diktiği anda içimi kemiren korkuyu görecekt ve benden vermek istemediğim şeyler talep edecekti.

Evren'le konuşurken bakışlarımın onun üzerinde dolaşmasına izin verdim. Deri kıyafetlerini giymişti, onu tanıdığım savaşçının her bir parçasıydı ve yüzündeki sert ifadeyi gördüğümde içimde bir şeyler duruldu.

Sorin bu krallığı canı pahasına korurdu. Beni de aynı şekilde korurdu ve onda Jorah'ta bulamadığım bir rahatlık hissettiğimde suçluluk duygusuna kapıldım.

"Buradalar." Jorah'nın sesinde bir panik havası vardı.

Ona doğru baktım ama artık çok geçti. Havadan askerler belirip krallığımıza girmeye başladığında tam olarak onun gördüğü şeyi gördüm.

Fae ordusu buradaydı.

Yatakta ayağa fırladım ve parmaklarım kumaşı delirken çarşafı göğsüme bastırdım. Kalbimin göğsüme çarptığını ve terin omurgamdan aşağı aktığını hissedebiliyordum. Bu sadece bir rüyaydı.

Odama baktım, kalbim o kadar çılgınca çarpıyordu ki yankısını her yerimde hissedebiliyordum. O kadar gerçekçiydi ki, sanki gerçekten savaşın eşiğinde, düşmanla yüzleşmeye hazır bir şekilde duruyordum. Ama bu sadece bir rüyaydı, içimde hala var olan korku ve şüphelerin bir hatırlatıcısıydı.

Jorah'yı kaybettiğimi hatırlatan bir şey. Ani bir ıstırap dalgası beni bir tsunami gibi vurdu, göğsümü ezdi ve nefes almamı zorlaştırdı. Suçluluk duygusu üzerime çöktü ve boğazıma doğru tırmanarak beni sonsuz bir keder sarmalında tüketmekle tehdit etti.

Jorah gitmişti.

O gitmişti ve ben kendime ona o kadar yakın olma izni vermişim ki, onu düşünmek bile nefesimi kesiyordu.

Dilimde kül tadı kalmayana ya da ellerimde kan hissetmeyene kadar nefes üstüne nefes yuttum. Kendi odamda güvende olduğumu kendime hatırlatarak rüyanın kalıntılarından kurtulmaya çalıştım. Ama etrafıma baktığımda kendimi gergin hissetmekten alıkoyamadım. Oda karanlık ve sessizdi ve bir an için gerçekten yalnız olmadığımından korktum.

Titreyen elimi kaldırdım ve gücümü kendimden odanın kenarındaki küçük şömineye doğru fırlattım. Alevler odunları hızla yaladı.

Oda ışıkla doldu ve yanımda kimsenin olmadığını gördüğümde içimi bir rahatlama dalgasının kapladığını hissettim.

İyisin, Thalia.

Yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdüm ve gece gökyüzüne baktım. Yıldızlar pırıl pırıl parlıyor, ışıkları aşağıdaki dünyanın üzerine yumuşak bir parıltı yayıyordu. Çok güzel bir manzaraydı ve bir an için içimde huzurun izlerini hissettim.

Ama sonra zihnim rüyaya, beni sıkıca kavrayan korkuya geri döndü. Geceler boyu peşimi bırakmayan kâbustan kurtulamıyordum.

Derin bir nefes daha aldım ve anıları uzaklaştırmaya çalıştım. Bu sadece bir rüyaydı, dedim kendime. Başka bir şey değil.

Ama içten içe kendime yalan söylediğimi biliyordum. Rüya çok gerçek, çok canlı gelmişti, çünkü suçluluk duygum yaşayan, nefes alan bir şey haline gelmişti.

Korkum ve suçluluk duygum amansız bir canavar gibi birlikte dönüyor, acımasız bir çılgınlıkla içimi parçalıyordu. Her düşünce, her nefes, bu ağgözlü yaratık tarafından yutuluyor, beni boş ve kırık bırakıyordu.

Jorah'nın duygularına karşılık verseydim her şey farklı mı sonuçlanırdı? Benim için ne kadar önemli olduğunu bilseydi, kendi hayatı konusunda daha az pervasız olur muydu?

Başımı salladım ve kendimi başka bir şeye odaklanmaya zorlayarak pencereden uzaklaştım. şifonyerime doğru yürüdüm ve titreyen ellerimle bir kitap çıkardım, önceki gece bıraktığım yeri bulana kadar sayfaları çevirdim.

Okudukça sayfadaki kelimeler birbirine karışmaya başladı ve zihnim bir kez daha içimi kemiren anılara geri döndü. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bundan kaçamıyordum.

Kitabı kapatıp şifonyerin üzerine bıraktım ve ellerimi hayal kırıklığı içinde yüzümde gezdirdim.

İçimi çektim ve pencereden dışarı baktım, karanlık gecede bir rahatlık hissi arıyordum. Ama görebildiğim tek şey bana bakan kendi korkumun yansımasıydı.

Görmeye çok alıştığım bir manzaraydı. Uzun bir gece olacaktı.

Son birkaç aydır her gece olduğu gibi bu da sürekli tekrarlanıyordu.

Odamın dışındaki koridordan bir ses duyduğumda omurgam dikleşti. Ayak sesleri, nazik ve yavaş. Burada biri vardı. Kapıya doğru ilerleyip sessizce açmadan önce bir an tereddüt ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

Yüzünü görmeden önce beni kimin beklediğini biliyordum.

Sorin koridorda durmuş, bakışları her santimimde gezinirken gözleri endişe doluydu. Yataktan yeni kalkmış olmasına rağmen yıkıcı bir yakışıklılığa sahipti. Normalde arkadan bağladığı açık kahverengi saçları yüzüne dökülmüştü. Sadece parmaklarımı üzerinde gezdirmek için can attığım çenesinin sert hatlarını vurguluyor gibiydi.

Bana doğru uzandı ama ben geri çekildim, onun tarafından teselli edilme düşüncesi korkumu arttırdı.

Onun varlığını özlüyordum, sadece onun sağlayabileceği teselli ve rahatlık için çaresizdim. Ve ona ne kadar çok ihtiyacım olduğuna dair bu çaresizlik beni korkuyla doldurdu.

Tedirginliğimi hissetmiş gibiydi ve kolunu indirdi, bakışları hâlâ yoğun bir şekilde bana sabitlenmişti. "Thalia," dedi usulca. "Sorun nedir? Başka bir rüya mı?"

Alt dudağımı ısırdım ve odamın güvenli ortamına geri döndüm. "Ben iyiyim. Sadece kendimi sakinleştirmem gerekiyordu."

"İyi değilsin. Odamdan kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum."

Sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. O bir vampirdi. Yüksek duyuları vardı. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Uyandırdığım için özür dilerim ama şimdi iyiyim." Kapıyı kapatmaya başladım ama ayağını araya soktu ve onu dışarıda bırakmamı engelledi.

"İyi olduğunu görmem gerek." Çok istememe rağmen sert sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

O kapıyı biraz daha açarken kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Sana iyi olduğumu söyledim."

"Sözünüze inanmadığım için özür dilerim. İyi olmadığınız halde iyi olduğunuzu söylemeye devam ediyorsunuz."

Dilimin ucuna gelen kelimeleri ısırarak söyledim çünkü haklı olduğunu biliyordum. Jorah'nın ölümünden beri hiç iyi olmamıştım. Belki ondan önce bile. Gavril'den beri değil.

Kendimi ondan biraz uzak tutmak için bir adım geri atarak, bana iyice bakabilmesi için kollarımı iki yana açtım. "İşte." Onunla yüzleşmek için geri dönmeden önce yavaşça bir daire çizdim. "Tatmin oldun mu?"

"Olmadığımı biliyorsun." Kapıyı yavaşça arkasından kapatmadan önce odama, benim alanıma adım attı.

Odam birdenbire küçük gelmeye başladı. Boğucuydu ve soluyabildiğim tek havada onun izleri vardı. Onun kokusu beni bunaltıyordu. Bu durum kafamı karıştırdı çünkü korku hâlâ üzerime yapışmış olsa da tek düşünebildiğim, onun düşünceleri dışında her şeyi silmesini ne kadar çok istediğimdi.

"Rüyan ne hakkındaydı?" Sorusuyla birlikte gözleri yumuşadı ve bana bakış şeklinden nefret ettim. Göğsümün ağrmasına neden oluyordu ve bu hissin içime işlemesine izin vermek istemiyordum.

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim ona. Dilimden gerçekler yerine yalanların dökülmesine izin vermek çok daha kolay hale gelmişti.

"Yalan söylüyorsun." Bakışları vücudumun üzerinde dolaşıyor, her yerimi izliyordu. "Gördüğün rüyanın aynısı mı?" Bir an cevabımı bekledi ama ben ona cevap vermedim. "Savaştan mı?"

"Bu seni ilgilendirmez, Sorin." Ondan uzaklaşıp yatağıma doğru ilerledim. O zaman iç çamaşırlarım ve yatmadan önce çıkaramayacak kadar yorgun olduğum bluzumdan başka bir şey giymediğimi fark ettim. Tekrar onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce bluzun uçlarını çekiştirdim. Bu hareket dudaklarında sadece küçük bir gülümsemeye neden oldu.

"Tabii ki beni ilgilendirir." Bakışları tamamen açıkta kalan kalçalarımda gezindi. "Sen benim arkadaşımısın. Bu hayattaki en iyi arkadaşlarımdan birisin. Sana değer vermeyi bırakmam için beni zorlayamazsın."

Haklı olduğunu ve ona haksızlık ettiğimi biliyordum. Ama beni rahatsız eden şey hakkında onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

Kaybettiğimiz arkadaşımın anısının beni herkesten daha çok rahatsız ettiğini ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Ona, beni rahatlatmasını çok istediğimi ama bu fikrin beni çok korkuttuğunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

İçimi pençeleyen ve bırakmayı reddeden gerçeği düşündükçe, daha önce hiç bilmediğim bir korku içimin derinliklerine yerleşti. Kaybettiğim Sorin yerine Jorah olduğu için şükreliyordum. Önümde duran ve şu anda bakmaya bile tahammül edemediğim adamı kaybetmediğim için şükreliyordum.

Jorah'nın ölümü yüzleşmek zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi ve yine de Sorin yerine onun ölmüş olmasına şükreliyordum. Suçluluk duygusu iliklerime kadar işlemişti ve beni yutmakla tehdit ediyordu.

İşte o zaman nihayet başımı kaldırdım ve ondan yayılan endişeyi gördüm. Orada durmuş bana bakıyordu, sanki içimdeki boşluğu doldurmaktan, beni rahatsız eden her şeyi unutturmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi, eğer ona izin verirsem.

"Senin için endişeleniyorum."

Bana doğru bir adım attı, hâlâ yaklaşıyordu ve ben derin bir nefes alarak ciğerlerimi onun kokusuyla doldurdum.

Anılar sel gibi aktı, onun dokunuşunun, bedeninin benimkine değmesinin anıları. Bu anılar da en az diğerleri kadar beni rahatsız ediyordu.

"Gitmelisin." Kapıya doğru başımı salladım ve kendimi gecenin serin havasından ve ona uzanma isteğimden korumak için kollarımı kavuşturdum.

"Eğer istediğin buysa." Kelimeleri söyledi ama hareket etmedi. Önümde öylece durdu, zorlamadı ama fikrimi değiştirmem için bana her fırsatı verdi.

"Öyle." Başımı salladım ve parmaklarımı ön kollarıma geçirdim.

Kollarımdaki yıldız izleri tenimde vızıldıyordu ama onun huzurundayken bu hisse çoktan alışmıştım.

"Tamam." Yüzündeki bir tutam saç kulağının arkasına itti ve benim parmaklarım da aynı yolu takip etmek için yandı. "Bana ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun."

"Elbette." Başımı salladım ve kalbimin hızla çarptığını hissetmemesi için dua ettim.

Bana sırtını dönmeden önce derin bir iç geçirdi ve bunu görmekten nefret ettim. Gitmesini istemiyordum. İçimdeki her şey ona kalması için yalvarmamı istiyordu.

Yapma.

Ona sorma.

Kapıya yaklaştı ve nefesim de onunla birlikte gitti. Attığı her adımda paniğe kapılmaya başladım.

"Sorin." Sesimde çaresizlik vardı ve bunu yüzümde görebildiği kadar duyabildiğini de biliyordum.

Omzunun üzerinden bana bakmak için dönmeden önce sırtı gerildi. "Evet, Thalia?"

Yutkundum ve sorunun dudaklarımdan dökülmesine izin verirken ona bakmaktan kaçındım. "Kalacak mısın? Sadece bu gece için." Kelimelerim aceleci ve telaşlıydı. "Sadece tekrar uykuya dalana kadar."

"Sadece sorman yeterli." Bana doğru geri döndü. Bu kez daha kararlıydı, bakışlarında sahiplenmenin izleri vardı.

Yanımdan geçerken elimi tuttu ve ben fikrimi değiştirmeden beni yatağa doğru çekti. Daha önce de defalarca girdiği yatağıma tırmandı ve başımı göğsüne bastırana kadar beni aşağı çekti.

Vücudu sertti, kaslarının çıkıntıları derin ve zor kazanılmıştı ama sıcak ve rahatlatıcıydı. Kalbinin kulağımın dibinde çıkardığı ses içimde bir şeyleri rahatlattı. Ona karşı rahatlamaya çalıştım ama çok da rahatlamak istemiyordum. Ona zaten gvendiğimden daha fazla güvenmek istemiyordum.

"Sakin ol Thalia," diye fısıldadı alnıma doğru, buklelerimi yüzümden nazikçe itmeden önce. "Seni tutuyorum."

Bu söz beni hem rahatlatıyor hem de korkutuyordu. Bana sahip olan oydu, sadece o içimdeki korkuyu açlıktan ölüyormuş gibi hissedene kadar yatıştırabilirdi.

Onsuz yaşayamazdım ve beni en çok korkutan da buydu.

BÖLÜM 2

SORIN

Elimi Thalia'nın sırtında **gezdirdim**. Şimdiye kadar incelediğim tüm haritalardan daha iyi ezberleyene kadar o yolu ileri geri takip ettim.

Onun tüm vücudunu aynı şekilde tanımak istiyordum. Onun zihnini, her isteğini ve korkusunu bilmek için yanıp tutuşuyordum.

Ama bana izin vermedi.

Elimi sırtından çektim ve parmaklarımı boynunun dibine doğru kaydurdum. İç çekti ve sesi göğsümde titreşti.

Bana çok yakındı ama yine de çok uzakta hissediyordum.

Sadece bu anlarda, gecenin karanlığında, kendisine buna izin veriyordu.

Onun gördüğü bu zayıflık.

Sabahları bana hiç ihtiyacı yokmuş gibi davranırdı, ama ikimiz de farklı olduğunu biliyorduk.

Ama ihtiyacı olan şey buysa almasına izin verirdim. Ona her şeyi verirdim.

Yüzünü görebilmek için hafifçe geri çekildim. O anda çok huzurlu görünüyordu, elleri bana yapışmıştı, uykuda bile etime batıyordu ama dudakları rahattı ve nefes alıp verişini sakındı.

Nefes kesecek kadar güzeldi. Geçtiğimiz birkaç ay hepimiz için zor geçmişti ama Thalia'nın gösterdiği güç ve vahşilik görülmeye değerdi. Ancak bu savaşçılığın ortadan kalktığı anlarda, onun yüzünde herkesten sakladığı kırılmanlığı görebiliyordum ve bu da ciğerlerimdeki nefesi çalıyordu. Her santimi

beni bunalttı. Kollarındaki saklamaya çalıştığı yara izleri bile.

Birinin ona zarar verebileceğini düşündükçe göğsüm sıkışıyordu. Gavril ölürken bile, içimdeki intikam arzusunu tatmin edecek kadar acı çekmemişti.

Ona işkence ederdim, dilimde onun acısının tadı kalmayana kadar hayatı için yalvartırdım.

Ama fırsatım olmadı.

Tek tesellisi de Thalia'nın elinden düşmüş olmasıydı. Ama yine de onun anılarının peşini bırakmadığını biliyordum.

Ama bu anılar ona Jorah'nın ölümü kadar dokunmamıştı. Ve bunu atlabileceğinden emin değildim.

Gözlerinde oraya ait olmayan çok fazla suçluluk duygusu vardı ama yine de içini kemirmeye devam ediyordu.

Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Her zaman sevdiğim gözlerindeki ışığın sönmesini nasıl engelleyeceğimi.

Jorah'ın da sevdiği bir şeydi bu.

Kendi suçluluk duygumu uzak tutmaya çalıştım ama bu çok zordu. Jorah'nın ölümü göğsümde ağır bir yük oluşturuyor, Thalia'nın kollarımda olmadığı anlarda beni eziyordu.

Ve bu gerçeğe ilgili, o gittiğinde suçluluk duygumu artıran bir şey vardı. Sanki onu teselli ederek şerefini lekeliyormuşum gibi.

Jorah da Thalia'yı sevmişti. Ona olan hislerinin derinliğini asla tam olarak bilemeyecektim. Ama orada olduklarını biliyordum. Hepimiz biliyorduk.

Ama bu beni ona karşı bir şeyler hissetmekten asla alıkoymadı.

Jorah ile olan arkadaşlığıma rağmen, ona karşı hissettiklerimi hiçbir şey durduramazdı.

Öne doğru eğildim ve onu içime çektim. Tatlı leylak kokusu, ona özgü sarhoş edici kokuyla karıştı. Parmaklarım boynunu sıkarak yüzünü kendime yaklaştırdı ve yumuşak, sıcak nefesi dudaklarıma doğru hızla girip çıkarken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Onun sıcaklığı tenime yayılıyordu ve ona sarıldığımda bedenim gevşemeyi reddediyordu.

Kollarımda olduğu her dakikanın tadını çıkarmak istiyordum. Vücudum yarın verdiğim kararlar için benden nefret edecekti ama bunu umursayacak durumda değildim.

Uykusunda kıpırdanırken dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü ve içimde bir arzu kıvılcımı tutuşurken ellerim ona karşı sıkılaştı. Kalbim, onu benim yapma arzusuyla göğsümde hızla çarpıyordu.

Kendini incinmekten korumak için beni kendinden uzaklaştırdığını biliyordum ama ona olan isteğim pervasızcaydı.

Ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu istiyordum.

Onun yatağında yatmak istemiyordum çünkü kâbuslarını kovalamam için bana ihtiyacı vardı. Sadece beni istediği için burada olmamı istemesini istedim.

Ama onu da aynı şekilde hissetmeye zorlayamazdım. Tek yapabileceğim bana ihtiyacı olduğunda yanında olmak ve bir gün beni eskisi gibi göreceğini ummaktı.

Çünkü beni bir zamanlar görmüştü.

Ve onu asla unutamayacağım şekillerde sevmeme izin vermişti. Geceleri yatağымda yalnızken onu düşündüğümde aklımdan çıkmayan yollar.

Çünkü başka hiçbir kadın bana Thalia'nın hissettirdiği şeyleri hissettirmemişti. Birlikte bir gelecek düşünmek, bebeklerimizin onun gözlerine mi yoksa benimkilere mi sahip olacağını düşünmek.

Tehlikeli bir çizgide yürüyordum.

Ama duramıyordum. Ona olan bağımlılığım her şeyi tüketiyordu ve sanki onun çekim gücünden başka hiçbir şey beni bir arada tutamıyormuş gibi hissediyordum. Eğildim ve dudaklarımı yumuşak bir şekilde alnına bastırdım, vücudunun bana karşı verdiği tepkinin tadını çıkardım.

Ve o anda, tehlikeyi, bana zarar vermek için ne kadar güce sahip olduğunu umursamadım.

Zihnimi bulandıran sadece onun düşünceleriydi.

Eğilip dudaklarını öpme dürtüsü dayanılmazdı ama bunu yapmayacaktım.

Ta ki ona vermek için yanıp tutuştuğum şeyi vermemi isteyene kadar.

O zamana kadar, altımda hissettiklerinin, tadının ve artık kendini gizleyemediğinde gözlerinin aldığı kahverenginin tam tonunun anılarına tutunacaktım.

Bir sahiplenme dalgası içime hücum etti, tutunmaya çalıştığım her bir kararlılık parçasına aktı ve kendimi kontrol altına almak için gözlerimi kapattım.

Thalia güvendeydi. Burada, kollarımdaydı. O güvendeydi ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

BÖLÜM 3

THALIA

Odamı boğan parlak güneş ışığına karşı gözlerimi kırpıştırarak açtım.
Kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar dinlenmiş hissediyordum
ve sıcaklığın

Sırtıma yaslanmamın bununla ilgisi vardı.

Sorin bana yaslanmıştı, nefesinin yumuşak dokunuşu ensemdeydi, kolu belime dolanmıştı ve beni kendine yakın tutarken dizi dizimin arasına girmişti.

Bir an için gözlerimi kapattım ve kendimi onun hissine bıraktım. Bu hem istediğim hem de korktuğum her şeydi.

Onun getirdiği bu rahatlık, bu zayıflık, Sorin'e güvenerek kayıtsız kalamazdım.

Eğer ona güveniyorsam, o zaman elimden alınabilirdi.

Ve ben de onu kaybetmeyi kaldıramazdım.

Hayatta kalamayacağımdan korktum.

Onsuz hayatta kalamazdım.

Dizinin sertliğini kalçalarımın arasında hissederek hafifçe kıpırdandım ve içimden bir arzu ürpertisi geçti. Kendime böyle bir şey hissetme, Sorin'e duyduğum arzunun damarlarımda dolaşmasına izin vermeyeli uzun zaman olmuştu.

Ama hep oradaydı, sabırsızlıkla onun dokunuşunu bekliyordu.

Vücudumun ona nasıl tepki verdiğini, tenimin onun dokunuşuyla nasıl karıncalandığını inkâr edemezdim.

Bir zamanlar bu zayıflığa izin vermiştim, bunun için ona yalvarmıştım ama bu daha önceydi.

Sorin'in kucağından dikkatlice kaydım ve yataktan çıktım. Odanın serin havası tenime çarptı ve pantolonumu giyerken titredim.

Pencereye doğru yürüdüm ve dışarı baktım. Gün ışığında maskemi takıp her şey yolundaymış gibi davranabilirdim. Ama her şey durulup gece tekrar içeri girdiğinde bunu yapmak imkânsızdı.

Yatağında hâlâ huzur içinde uyuyan Sorin'e doğru baktım.

Kalbim onun için, bana hiç bırakmayacakmış gibi görünen bir özlemle baktığı için acıyordu.

Başımı salladım ve onu uyandırmadan odamdan çıkmadan önce botlarımı ayağıma geçirmeye zorladım kendimi.

Koridorlar sessizdi ama mutfığa girdiğimde Adara'nın sanki saatlerdir ayaktaymış gibi konuştuğunu duyabiliyordum.

Köşeyi döndüm, giderken bir pasta aldım ve Adara ile babasını bir tezgâha yaslanmış halde buldum. Kızının konuşmasını izlerken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve bu manzara karşısında göğsümde oluşan sızıyı fark etmemek için kendimi zor tuttum.

Gavril onu Kan Krallığı'nın kapısına bırakmadan önce babasını çok az tanıyordu ama yine de onu sevmiştir.

O, kızının Fae Krallığı'nın eline geçmemesi için hayatını feda etmişti, benimki ise beni bunun için yetiştirmişti.

Adara beni görür görmez gülümseyerek, "Günaydın Thalia," diye selamladı. "İyi uyudun mu?" Bir kaşını kaldırdı ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Sorin'in yatağında olduğunu biliyordu.

Başımı salladım ve ona cevap vermemek için börekten bir ısırık aldım.

"Bu sabah Sorin'i gördün mü?" Tepkimi beklerken daha sert sıırttı. "Bu sabah Evren'le buluşması gerekiyordu ama geç kaldı. Bu onun yapacağı bir şey değil."

Gözlerim babasına doğru kayarken böreği yuttum. "Onu hiç görmedim."

"Hmm," diye mırıldandı babasının yüzüne dönmeden önce. "Öğle yemeğinde görüşürüz. Thalia ve ben Sorin'i bulacağız, sonra da bugün beni eğitmesi gerekiyor."

Kahretsin. Bunu unutmuşum.

Adara da kâbuslar görüyordu ama onunkiler benimkilerden farklıydı. Onunkiler benimkiler gibi onu tüketmiyordu. Gün ışığında onlardan kurtulabiliyordu. Nefes alabiliyordu.

Ama bir daha dövüş olacaksa her zaman dövüşe hazır olmak istiyordu ve ben de haftalık antrenman yapmayı kabul etmişim.

Ama yatağında Sorin'le uyanmak bana sorumluluklarımı unutturmuştu. Adara'nın sözleri karşısında başımı salladım ve ona karşı dürüst olmadığım için suçluluk duydum.

"Hadi gidip antrenman yapalım. Eminim uyuyakalmıştır," dedim ve mutfaktan çıkarken ona bakmamak için kendimi zor tuttum.

Yürürken meraklı gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ona gerçeği söylememi bekliyordu ama ben bir türlü söyleyemiyordum.

Yürüdüğümüz tehlikeli bir çizgiydi ve onun gözlerinde göreceğimi bildiğim gerçekle yüzleşmek istemiyordum.

"Evren'e eğitimden önce onu bulacağıma söz verdim. Görünüşe göre onunla konuşmaya gerçekten ihtiyacı var."

Koridorda odaların olduğu yere doğru dönerken suçluluk duygusu içimi kapladı. Sorin'in odası benimkinden sadece birkaç kapı aşağıdaydı ama onun kapısına yaklaştığımızda benimki açıldı.

Sorin dışarı çıktı, göğsü tamamen çıplaktı ve pantolonu hafifçe açılmıştı. Gözleri benimkilere kilitlendi ve beni görür görmez hareketsiz kaldı.

Gövdesinin sert kasları tümüyle sergileniyordu ve her nasılsa bir önceki geceden bile daha çarpıcıydı.

"Merhaba."

Onu görünce omurgam dikleşti ve karnım sıkıştı. "Merhaba."

Gözlerimi ondan kaçırmak için kendimi zorladım, gözlerim yüzünde bir sırtışla bizi dikkatle izleyen Adara'ya takıldı.

"Evren seni arıyor." Sözcükleri ağzımdan kaçırdım ve ona doğru döndüm.

"Evet." Adara'nın sesinde kahkaha vardı. "Anlaşılan uyuyakalmışsın ve kimse" -omzunu benimkine vurdu- "seni nerede bulacağını bilmiyordu."

Sorin'in dudaklarında beliren küçük gülümseme, ona doğru koşmak ve aynı anda onu öldürmek istememe yetti. O kadar yakışıklıydı ki, özellikle de yüzünde hâlâ uykunun hayaleti varken ve bana sarılışının anısı zihnimde hâlâ tazeyken.

Sorin elini dağınık saçlarında gezdirerek, "Bunun için üzgünüm," dedi. "Bir süredir o kadar iyi uyuyamadım."

Gözlerindeki bilmiş bakışla yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum ve hızla başka tarafa baktım.

"Gördüğüm kadarıyla." Adara yanımdan geçti ama sonra tekrar elime uzandı.

Benimkini onunkinin içine kaydurdum, teninin sıcaklığında rahatlık hissettim ve Sorin'den başka her yere bakmaya devam ettim.

"Pekala, antrenmana gidiyoruz. Hadi gelin. Evren seni bekliyor."

Sorin yanımdan geçip kapısına doğru ilerledi ve kaslı sırtını görünce keskin bir nefes aldım. Her santimi bir savaşçının hayatını yaşamak için kesilmişti, her kası kan ve terle kazanılmıştı ve kendimi dilimle her çıkıntıyı izlemek isterken buldum.

"Eşyalarımı alayım." Odasında kaybolmadan önce bana sadece bir an baktı.

Kapısı kapanır kapanmaz Adara bana döndü ve ben de yüzümdeki tepkiyi gizlemeye çalıştım.

"Ne?"

"Sen beni ne sanıyorsun?" diye yarı fısıldadı, yarı bağırdı. "Onu görmedim," diye benimle alay etti ve kapımı işaret etti. "Az önce senin odandan çıktı."

Sözlerinin ağırlığını hissederek sertçe yutkundum. "Babanın önünde sana gerçeği söylememi mi bekliyordun?"

"Gerçek tam olarak nedir?" Sorin'in kapısı açıldığında gözlerini bana dikti.

"Hazır mısınız?" Artık giyinmiş olan Sorin'e bakarak hızlıca sordum. Kıyafetlerinin her bir parçası yerli yerindeydi, silahları vücuduna bağlanmıştı ve bu durum onun her bir parçasını soyamak için acele etmemi sağlamaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Hazır." Bir kez başını salladı ve ikisi de başka bir şey söyleyemeden koridorda ilerledim.

Dışarıya, eğitim alanımıza dönüştürdüğümüz avluya doğru ittim ve Evren kucağındaki parşömen yığınının başını kaldırıp baktı.

"İşte buradasın." Parşömenleri kenara bıraktı ve ayağa kalktı.

"Görünüşe göre Sorin'i çok fazla çalıştırıyormuşsun. Onun iyi bir gece uykusu." Adara'nın sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordunuz.

Evren'in gözleri hafifçe kısıldı çünkü Sorin'in hiç uyumadığını hepimiz biliyorduk.

"Uh-huh." Etrafına, hepimize baktı. "Neden bir şeyleri kaçırdığım hissine kapılıyorum?"

Adara kocasına doğru ilerlerken usulca güldü. Kollarını kocasının boynuna doladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kaçırdım ve bugünkü eğitim için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için alanın kenarına geçtim.

"İyi misin?" Sorin alçak sesle konuştu ama vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa çılgılık atıyor da olabilirdi.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve onu görünce kalbimin hızla çarpmasını görmezden gelmeye çalışarak gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim. Sadece eğitime başlamaya hazırım."

Bana o kadar yakın duruyordu ki kokusu artık tenimde sadece bir anı olarak kalmıyordu. Onu yavaşça içime çektim ve bunu yaparken karnımın çırpınmasına tepki vermemeye çalıştım.

Sorin tekrar konuşmadan önce gözleriyle kısa bir süre benimkileri aradı. "İyi görünmüyorsun."

"Öyleyim." Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak bakışlarını tuttum.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ama aramızdaki gerilimi hissedebiliyordum. İkimiz de ateşle oynadığımızı biliyorduk ama ben yanan taraf olmayı reddediyordum.

"Gitmeden önce beni neden uyandırmadın?" Sözleri kısık ve hırıltılıydı ve içinde incinmişliğin izlerini taşıyordu.

"Sizi rahatsız etmek istemedim." Ses tonumu soğuk ve kayıtsız tuttum ama gözlerinin önünde bocaladığımı hissediyordum. "Çok huzurlu görünüyordun."

Sorin'in gözleri başını sallamadan önce bir süre daha üzerimde kaldı. "Huzurluydum. Seninle birlikte olduğumda böyle oluyor."

Sözleriyle yüzleşmemeye çalışarak hızla ondan uzaklaştım.

Vücudunun sıcaklığından kaçamayacağım kadar bana yaklaştı. "Sen de huzurluydun, biliyorsun. Kalp atışların durdu ve seni rahatsız eden tüm endişeler kollarımdayken yok oldu." Bunu o kadar yumuşak bir şekilde fısıldadı ki, neredeyse hayal ediyormuşum gibi hissettim. "Her zaman böyle olabilir."

Hızlı bir geri adım attım, neredeyse kendi ayaklarıma takılacaktım ve başımı salladım.

"Bu bir seçenek değil, Sorin. Bunu biliyorsun." Sesimi sabit tutmaya çalıştım ama zayıf ve titrek çıktı.

"Bunu bilmiyorum." Bakışları karardı ve yavaşça başını sallarken çenesi sıkıştı.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Her gece beni rahatsız eden ve sadece kendimi rahatlatmak için ona bıraktığımda daha da kötüleşen korkularım hakkında nasıl dürüst olacağımı bilmiyordum.

"Eğitime hazır mıyız?" Adara'yla yüzleşmek için döndüğümde sordum.

Kocasına tutunuyordu ama hâlâ dikkatle beni izliyordu.

"Ben hazırım." Başını salladı.

Sorin yanımdan sessizce geçti ama bana karşı duyduğu hayal kırıklığının yayıldığını hissedebiliyordum. O yanımdan geçerken parmak uçlarımız hafifçe birbirine değdi. İçimden bir elektrik kıvılcımı geçti ve tenim sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca karıncalandı.

Evren benimle Sorin arasında gidip gelirken bakışlarımın ona doğru kaymasına izin verdim.

"Pekâlâ, Adara. Silahını seç." Eğitim alanının kenarına dizilmiş hançer ve kılıçlara el salladım ve Sorin'le ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırmak için kendimi zor tuttum.

O düşüncelerimi bulandırırken başka hiçbir şey hakkında düzgün düşünemiyordum.

Adara bana doğru ilerledi ve iki hançer kaptı. Onun seçimine uydum ve soğuk metali parmaklarımın arasında döndürdüm.

"Ne yapıyorsun?" Bakışları tekrar kapının yanında konuşmakta olan adamlara kaydı ve başımı salladım.

"Bunu onlar gittikten sonra konuşabilir miyiz?"

"Peki." Ofladı ve derme çatma halkaya doğru ilerledi.

Beni tüketmekle tehdit eden düşünceler yerine ellerimdeki hançerlerin verdiği hisse odaklanarak onu takip ettim. Adara ve ben artık o kadar çok birlikte eğitim almıştık ki, her birimiz diğerinin hareketlerini tahmin ederek kusursuz bir dansla hareket ediyorduk.

Biz dövüşürken metalin metale çarpma sesi avluda yankılanıyordu ve Sorin ile Evren'in bizi izlediğini hissedebiliyordum.

Odaklanma çabalarımına rağmen, Sorin'in bakışlarının sıcaklığını sanki bana fiziksel olarak dokunuyormuş gibi tenimde hissetmekten kendimi alamıyordum.

Adara dengemi bozdu ve tökezleyerek geri çekildim, düşmeden önce kendimi yakaladım.

"Bugün izinlisin." Hançerini bana doğrulttu.

"Ben iyiyim."

Saldırısını daha da sertleştirerek odaklanmamı sağlamaya çalıştı ama faydası olmadı.

Aklım Sorin'le meşguldü ve doğru düzgün düşünemiyordum.

Birden Adara'nın bıçağı boğazıma dayandı ve donakaldım. "Öldüm." Yumuşakça fısıldadı.

Derin bir nefes aldım ve bıçaklarımı indirdim, hayal kırıklığının ağırlığının mideme yerleştiğini hissettim.

"Dikkatin dağınık." Adara'nın sesi nazikti ve içindeki endişeyi duyabiliyordum.

"Biliyorum." Alnımı ovuşturdum, Sorin ve Evren'in olduğu yere bakarken düşüncelerimi temizlemeye çalıştım. Tekrar içeri giriyorlardı ve Sorin onlar kapıdan kaybolmadan önce omzunun üzerinden son bir kez bana baktı.

Adara basitçe, "Konuş benimle," dedi ama bu o kadar kolay değildi.

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum." Başımı salladım. "Sadece iyi uyuyamadım."

"Daha fazla rüya mı?"

Başımı salladım, bakışlarım yere düştü.

"Kendini izole etmenin ve kimsenin sana yardım etmesine izin vermemenin hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırıp arkadaşımın yüzüne baktım. "Ben hallediyorum."

"Sorin'i yatağına aldıktan sonra gün ışığında onu görmezden gelerek mi?" Başını yana eğdi.

"Öyle değil," diye zayıfça itiraz ettim.

"Öyle değil mi?" Adara'nın gözleri yumuşaktı ama sesinde çelik vardı. "Olmuyormuş gibi davranarak ikinize de zarar veriyorsunuz."

"Onu incitmek istemiyorum." Öfkem arttıkça sesim kısıldı. Bu tam da olmasını istemediğim şeydi.

"O zaman konuş onunla." Adara'nın eli benimkini buldu ve hafifçe sıktı. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Sözlerinin ağırlığının göğsümün derinliklerine yerleştiğini hissederek titreyen bir nefes verdim.

"O bir zayıflık," diye itiraf ettim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Şimdiden çok yaklaştı."

Adara yavaşça başını salladı, gözlerinde anlayış vardı. "Beni bir zayıflık olarak mı görüyorsun?"

Ona dürüstçe cevap vermeden önce elimdeki hançerle oynadım. "Evet." Bakışlarını karşıladım ve öylece tuttum. "Ama onun bana zarar vereceğini biliyorum. Tıpkı Evren'in senin için olacağı gibi."

Bakışları yumuşadı ve gözlerindeki sempatiden nefret ettim. "Bu şekilde yaşayamazsın, Thalia."

Sırtımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. "Bildiğim tek yol bu."

Hayatım boyunca bir şeyi ya da birini kaybetme korkusuyla yaşadım çünkü bana öğretilen buydu. Jorah'nın ölümü, bir gün herkesi kaybedeceğimin acı bir şekilde farkına varmamı sağladığı için, bu rahatsız edici korkuyu daha da arttırdı.

Ve eğer kendimi Sorin'e daha fazla kaptırırsam, onu kaybetmekten kurtulamazdım. Beni savunmasız ve umursamaz yapıyordu ve ona karşı kendime güvenmiyordum. Adara'nın sesi yumuşaktı ama sözleri bana fiziksel bir darbe gibi çarptı.

"Yaşamıyorsan hayatta kalmanın ne anlamı var?"

BÖLÜM 4

SORIN

Thalia'nın yatağında onsuz uyandığımdan beri iki gün geçmişti. Ben fark etmeden odadan çıkmayı başarmıştı, ama o an gözlerimi açtığımda gitmiş olacağını biliyordum.

Eğitim ringinde durmamızın üzerinden iki gün geçti ve o her şey yolundaymış gibi davrandı.

Aramızda işler bu şekilde yürüyordu. Gecenin karanlığında bana ihtiyacı vardı, ama güneşin doğuşuyla birlikte bu ihtiyacın tüm izleri kaybolurdu. Ve o gece de farklı değildi.

Batan güneş sırtımı ısıtırken ağaçlara doğru baktım. Üç saat önce casuslarımızdan birinden haber almam gerekiyordu ama ne o ne de ondan bir haber gelmişti. Endişe içime ağır ve acımasız bir şekilde yerleşti ve ben onun beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım.

Gavril'in ölümünden beri Fae Krallığı hakkında çok az bilgi vardı. Babasından ne bir hareket ne de nereye gittiğine dair bir haber vardı. Fae krallığının halkı, onları varlığıyla onurlandırmaya cesaret edemeyen bir hükümdara sahipti.

Ve onun korkaklığı yüzünden acı çekeceklerdi.

Söylendiğine göre, krallıklarının soyluları kaybettikleri prenslerinin yasını tutmaya başladıklarından beri kale neredeyse hiç kullanılmamıştı.

Ama kralın kendisinden hiçbir iz yoktu. Ama içimin derinliklerinde, orada olduğunu biliyordum.

Evren'in babası o kalede doğmuş ve büyümüştü. Hayatı boyunca hiçbir şey yapmak için parmağını bile kıpırdatmamıştı. O adam başka bir yerde yaşamaktansa kalesinde ölmeyi tercih ederdi. Ne kadar sessiz ve dikkatli olsa da oradaydı.

Ve her parçam onu avlama ve tıpkı oğlu ve kraliçesinin yaptığı gibi günahlarının bedelini ödetme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Ağaç sınırının yakınındaki hareket dikkatimi çekti. Ağaçların arasından karanlık bir siluet çıkmadan önce bakışlarım kararın ormanda gezindi. Simsiyah giysiler içindeki Kalen zar zor seçiliyordu ve sanki ormanın bir parçasıymış gibi ormanın kenarında ilerliyordu.

Getireceği herhangi bir haber için çaresizce ona doğru hızla ilerledim. "Gecikme için özür dilerim." Kalen'in eli yanında duran hançerinin üzerindeydi.

"Haber mi getirdin?"

Etrafımıza dikkatlice bakmadan önce bir kez başını salladı. Kalen casusumuzdu çünkü işinde çok iyiydi. Herhangi birinden bilgi alabilir ve istediği sürece fark edilmeyebilirdi.

Neredeyse benim kadar uzun süredir Evren'in ordusunun bir parçasıydı ve değerini defalarca kanıtlamıştı.

"Kral Riven'dan hâlâ haber yok ama insan kral ve muhafızları fae sarayında görülmüş."

Keskin bir nefes aldım ve bakışları benimkilerle buluştu. İnsan kral yıllardır radarımızda değildi. Evren'in babasıyla bir ilgisi olduğuna dair düşünceler bir yana, ondan hiçbir rahatsızlık duymamıştık.

"Peki orada ne yapıyordu?"

"Tüm toplantı çok sessiz geçti, ancak fae krallığında insan kralın bir eş aradığına dair söylentiler dolaşıyor."

"Ve bir tane bulmak için fae krallığına mı gitmesi gerekiyordu?" Zihnim insan kralın ne istemiş olabileceğine dair olasılıklarla dolup taşıyordu. Ondan çok az bahsedilmişti, insan krallığı bizimkilerle nadiren sorun çıkarırdı ve şimdi fae krallığıyla görüşüyor olması kılıcımı kapmak için can atmama neden oldu. "Fae olan bir eş mi arıyor? Büyüsü olan birini mi?"

Kalen'in yüzünden bir karanlık geçti ve bundan sonra söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyordum. "İnsan kralın bir Yıldız Kutsanmış aradığı söyleniyor."

Ondan uzaklaştım ve az önce söylediği sözleri anlamaya çalıştım. İnsan kral bir Yıldızsız'dan ne isteyebilirdi ki? Gavril Yıldızsız bir eş bulma girişiminde başarısız olmuş olsa da onlardan beslenmeyi başarmıştı. Güçlerini almak için. Bir insan kral Yıldızsızlarla ne yapardı? Ne işe yarayacaklardı?

Onlarınkiyle güçlendirebileceği hiçbir gücü yoktu.

Thalia'yı düşünürken dişlerimi birbirine geçirdim. Yara izleri zihnimde canlandı ve onunla ilgili düşüncelerime her zaman eşlik eden sahiplenme duygusu damarlarımda dolaştı.

"Peki Fae krallığından bir Yıldız Kutsanmış ile mi ayrıldılar?"

Fae krallığında yaşayan, çoğu Adara ve hatta Thalia kadar güçlü olmayan pek çok Yıldız Kutsanmış vardı. Çoğu, derilerindeki lanetten dolayı saygıyla karşılanırdı ama sanki ait oldukları yer orasıymış gibi fae'lerin arasında yaşarlardı.

Parmakları hançerine vururken Kalen başını salladı. "İnsan kralı bir çağrı yaptı. Onun eli için yarışmak isteyen tüm Yıldız Kutsanmışlar üç gün batımı içinde insan krallığına gelmeli."

Az önce bana verdiği bilginin her parçası doğru değildi. Midem bulandı ve dilime asit tadı geldi.

Karısı olarak bir Yıldız Kutsanmış isteyen insan kraldan hayır gelmezdi. Bir Yıldız Kutsanmış'ı özellikle istemesinin tek bir nedeni vardı, o da onları bir şekilde kullanabilmektir. Böylece onların gücünü kullanabilecekti. Ve Evren'in babasıyla bir şekilde ilişkisi olduğunu bilmek? Bu işleri daha da kötüleştiriyordu.

Omurgam boyunca bir karıncalanma vardı ve bu duygudan nefret ediyordum. İnsan kral bir şeylerin peşindeydi ve bunun ne olduğunu bilmemek bizi büyük bir dezavantaja sokuyordu.

"İnsan krallığına gitmeni istiyorum. Neyin peşinde olduğu hakkında bulabildiğin her türlü bilgiyi toplu."

Kalen gözlerimin içine bakmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. "Toplantımıza geç kalmamın nedeni bu. Zaten öyleydim."

Bunu bana daha önce söylemediği için içimi bir hayal kırıklığı kapladı. "Ve?" Hayal kırıklığımı dizginlemeye çalışsam da tersledim.

"Ve size söylediklerim sahip olduğum bilgiler. Eğer insan krallığının sırları varsa, onları çok iyi koruyorlar. İkimiz de işimde çok iyi olduğumu biliyoruz ama içeri girmem mümkün değildi. Kale daha önce hiç görmediğim kadar sıkı bir şekilde kilitlenmiş."

İçimi çektim ve bir elimi yüzümde gezdirdim. "Gel." Saraya doğru işaret ettim. "Evren'i olanlardan haberdar etmemiz gerekiyor ve eminim size soracak soruları olacaktır."

"Elbette." Kalen beni takip etmeden önce başını salladı.

İçeri girdiğimizde ayak seslerim soğuk mermer duvarlarda yankılandı, uzun, süslü odaya yaklaştıkça her adım daha yavaş ve tereddütlü atılıyordu.

oyulmuş kapılar. Kalbimin göğüs kafesine doğru çılgınca bir ritimle çarptığını hissettim ve bu ritim boynuma ve omuzlarıma yayılan donuk bir ağrıya kadar vücudumun geri kalanında nabız gibi attı.

Bu haber Evren'in hiç hoşuna gitmeyecekti. Babası işin içinde olmasa bile, başka bir açgözlü kralın bir Yıldız Kutsanmış'ı ele geçirmek istediğini bilmek onu yiyip bitirecekti.

Mutfak kapılarını ittim ve Evren'i kollarıyla Adara'ya sarılmış halde buldum. Ona doğru eğilmiş, kulağına bir şeyler fısıldıyordu ve Adara onun göğsüne yapışmış kıkırdıyordu.

Boğazımı temizledim ama ikisi de bizi fark etmedi. Birbirlerine o kadar dalmışlardı, birbirlerine duydukları sevgi ve istekte o kadar kaybolmuşlardı ki, çoğu zaman bunun ötesini göremiyorlardı.

Boğazımı tekrar temizledim. "Prensım." Bu kez Adara'nın başı bana doğru döndü ama Evren onu bırakmadı. Aksine, sanki onu bırakmamak için, onları bölmememiz için çaresizce onu kendine doğru çekiyor gibiydi.

"Merhaba, Sorin." Kocasını boş yere uzaklaştırmaya çalışan Adara'nın gülümsemesi bulaşıcıydı. "Evren, Kalen onunla birlikte."

Evren inledi ve sonunda yüzünü onun boynundan çekip bize baktı. Bakışları Kalen'e kaydı ve doğrulmadan önce bir kez başını salladı. Ama Adara'yı tutuşu hiç gevşemedi.

"Kalen, nasılsın?"

"Güzel, Majesteleri." Kalen prensimize duyduğu saygıdan dolayı başını hafifçe eğdi.

"Kalen haber getirdi."

Evren'in gözleri kısıldı ve Adara'yı kavrayışı neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkılaştı. "Ne haberi?" Çenesini sıktı ve etrafındaki hava onun gücüne karşı titriyor gibiydi. Her kelimeyi yavaşça söyledi, her heceyi bir uyarı gibi telaffuz etti.

Konuşmadan önce derin bir nefes aldım. "İnsan kral fae sarayında görüldü. Bir eş arıyor, özellikle de bir Yıldızsız. Onunla evlenmek isteyen tüm Yıldızsızlara insan krallığına gelmeleri için bir çağrı yaptı. Onlara üç günbatımı vermiş."

Evren tekrar konuşmadan önce bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Bir Yıldızsız ile mi gittiler?"

Kalen başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama insan krallığı sıkı bir şekilde kilitlenmiş durumda. Daha fazla bilgi alamadım."

Evren'in çenesi sıkıştı ve Adara'nın gözleri endişeyle açıldı. "Bu bizim için ne anlama geliyor?" diye fısıldadı, eli Evren'in göğsüne uzandı.

Adara'nın gözlerindeki korkuyu görebiliyordum ve bunun kendi gözlerime de yansıdığını biliyordum. Sesimi sabit tutmaya çalışarak, "Dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyor," dedim. "İnsan kralın bir Yıldız Kutsanmış'tan ne istediğini bilmiyoruz ama açgözlü bir kralın yanında bir Yıldız Kutsanmış istemesi hiç de iyi bir şey değil."

Evren başını salladı, Adara'yı kavrayışı sonunda biraz gevşedi. "İnsan krallığına gözcüler göndereceğiz. Orada olup biten her şeyi bilmek istiyorum."

Sözleri otoriteyle çınılıyordu ve bir sonraki hamlesini çoktan planladığını biliyordum. Evren her zaman düşünür, her zaman analiz ederdi ve bu kadar güçlü bir lider olmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Krallıkta elimden geldiğince bilgi toplamaya çalıştım ama içeriden birine ihtiyacımız var." Kalen'in gözleri Adara'ya doğru kaydı ve Evren onun bakışlarını yakalamadan önce ben konuştum. İkimizin de bunun olmasına izin vermesine imkân yoktu.

"Ben giderim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve hızla akan düşüncelerimi sakinleştirmeye çalıştım.

O sırada Evren bana döndü, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "İnsan kralı olmak için yarışmaya katılmayı teklif edecek misin?"

Adara bir kahkaha attı ama ben onu duymazdan geldim.

"Hayır, ama eminim her krallıktan yarışma için gelen irtibatlar olacaktır. Kan krallığının temsilcisi olarak gidebilirim."

"Gerçek bir istihbarat elde etmek için yeterince yaklaşmanıza izin vermeyecekler."

"İnsan kral beni tanımıyor. Senin ikinci komutanın olduğumu bilmelerine gerek yok."

"Peki ya Thalia?" Bu öneri Kalen'den geldi ve yüzümü ona döndüğümde ellerim yumruk haline geldi.

"Böyle bir şey olmayacak," diye homurdandım dişlerimi sıkarak.

"Haklı," diye konuştu Evren ve ben başımı çevirip arkadaşşıma baktım. "Thalia elimizdeki en iyi savaşçılardan biri ve senin elde edebileceğinden çok daha fazla bilgi elde edebilir."

Öfke içimde titreşti ve ellerimin öfkeyle titremesine neden oldu. "Thalia'nın babanı bulup oracıkta öldürmesi umurumda değil. Onu böyle bir tehlikeye atmayacağız."

Evren beni dikkatle incelerken başını eğdi. "Thalia bir savaşçı ve burası da benim korumam gereken krallığım."

Bu sadece öfkemi körükledi. "Thalia benim... O yeterince acı çekti. Ona daha fazla acı çektirmeye degecek hiçbir şey yoktur."

"Peki ya babamda kan büyüğü varsa?" Evren'in sesi yumuşadı, endişesi sözlerine yansıdı.

"Dünyamızı yok edecek kadar büyüye sahip olması umurumda değil. Sahip olabileceği hiçbir şey beni Adara'yı böyle bir tehlikeye atmaya ikna edemez." Onunla Adara'nın arasına baktım. "Zaten ödediği bedeli sana hatırlatmak için bu odaya gelip kollarını sıvaması mı gerekiyor? Onu kâbuslarından senin sakinleştirmen mi gerekiyor ki, ona daha fazlasını getirme konusundaki isteksizliğimin tadına bakabilesin?"

"Peki ya gitmek isterse?" Evren Adara'ya daha sıkı sarıldı.

"O zaman onunla her adımda savaşacağım. İkimiz de onun bu krallığın iyiliğini kendinden önce düşüneceğini biliyoruz. Ona izin vermeye niyetim yok. Bir kez olsun birilerinin onun iyiliği için savaşmasını hak ediyor."

"Bunun için senden nefret edeceğini biliyorsun." Adara sonunda konuştu ama sözleri beni şaşırtmadı.

"Ve bu ödemeye hazır olduğum bir bedel. Beni insan krallığına gönder. Lütfen Evren." Ona prensim olarak değil, kardeşim olarak baktım.

Evren bir an beni inceledi ve ben de bakışlarını kararlılıkla karşıladım, içimde kararlılık yanıyordu. "İhtiyacımız olan bilgiyi alabilirim."

"Sen de bu krallık için değerlisin." Evren'in sesi sessiz ama kararlıydı.

"Riskleri biliyorum."

Evren'in karanlık gözleri sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca beni inceledi ve bakışlarının ağırlığını hissettim. Bana ait olmasa da onu güvende tutmak için çaresiz olduğumu biliyordu. Eğer olsaydı, ona benim diyebilseydim, ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun için ve ikimizin de sevdiği krallık için ne kadar riske girebileceğimi düşündükçe kalbim hızla çarpıyordu.

"Yarına kadar ayrılmayacaksın." Evren geri adım attı ve Adara'yı kendine daha sıkı çekti. "Kafanı boşaltmaya ihtiyacın var ve gitmeden önce bir strateji belirlemeliyiz."

"Elbette." Başımı salladım.

Evren'in gözleri Kalen'in yüzünde gezindi ve dudakları hafifçe aralandı. Kaşları çatıldı ve durumu değerlendirirken derin bir nefes aldı.

"Sen de insan krallığına geri döneceksin. Krallığın içine karış, onlardan biri ol ve sarayın dışında bulabildiğin her şeyi bul."

Kalen bir kez başını salladı. "Bu gece ayrılacağım, böylece kimse bizi birlikte görmeyecek."

Adara üçümüzün arasına baktı. Kaşlarının arasında küçük bir kırıışıklık oluştu ve gözleri bana dikildi. Derin bir nefes çekerken göğsü kabardı ve sanki benimle tartışmaya hazırlanıyormuş gibi çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordum. "Thalia bundan nefret edecek."

BÖLÜM 5

THALIA

Taht odasına temkinli adımlarla girdim, duvarlar boyunca asılı halılara ve en uçtaki süslü tahtlara baktım. Evren tahtta oturuyordu. odanın ortasındaki masaya oturdu. Bir yığın parşömene bakarken gözleri kısıldı. Göz göze geldiğimizde dudaklarını büzdü, vermeye geldiğim şeye çoktan hazırlanmıştı.

"Şimdiye kadar yatmış olursun sanıyordum." Gözlerini benden kaçırdı ve tekrar belgelerine baktı.

"Ben de bir takım olduğumuzu sanıyordum." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından zorla çıkardım, arkalarındaki acıyı gizleyemiyordum. Konuşurken yumruklarımı ve çenemi sıktım, içimin derinliklerinden yükselen fokurdayan hayal kırıklığını kontrol altına almaya çalıştım.

Evren içini çekti ve tekrar bana baktı. "Biz bir takımız Thalia."

"Ekip üyelerinden biri olarak," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak ve başarısız olarak. "Sormak istiyorum, tanrılar aşkına Sorin'i insan krallığına göndermenin neden iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsunuz?" Adara bana neler olup bittiğini anlattığı andan itibaren içimde bir batma hissi kök salmıştı ve her geçen saniye daha da kötüleşiyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Evren bana bakarken sandalyesinde arkasına yaslandı. Elini saçlarının arasından geçirdi ve gözlerinin altındaki koyu halkalardan yorgunluğunu görebiliyordum. "Ama bence elimizdeki en iyi seçenek bu. Babamın neyin peşinde olduğunu bilmemek bizim için zararlı."

Gözlerimi ona diktim ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Sorin'in gitmesini istemiyordum. Tabii ki istemiyordum ama içimde daha büyük bir parça, ona bu kadar ihtiyacım varken Sorin'i seçtikleri için değil, benim yerime onu seçtikleri için öfkeliydi.

"Oh, evet. Bilgi almak için insan krallığına bir vampir asker gönderin. Sanki insan kralı bir Yıldız Kutsanmış için çağrı yapmış da senin burada oturan bir Yıldız Kutsanmış'ın yokmuş gibi." Titremelerini engellemek için ellerimi yumruk yaptım. "Unuttuysan söyleyeyim, ben de bir askerim. İstedığımız bilgiyi almak için elimizdeki en iyi şans benim."

Evren sessizdi ve bu fikrin aklından çoktan geçtiğini söyleyebilirdim. Kaşlarını çatarken gözleri düşünceden ağırlaşmıştı ve öneriyi reddederek başını salladı. "Seni bu şekilde riske atamayacağımı biliyorsun."

"Ama Sorin'i riske atabilirsin? Kadın olduğum için mi?"

Evren yanıtını hırıldayarak vermeden önce bu ima karşısında dişlerini sıktı. "İkimiz de bunun onunla bir ilgisi olmadığını biliyoruz. Sorin haklıydı. Sen zaten yeterince acı çektin. Kendini kurtarmak için canını dişine takarak savaştığın bir duruma seni isteyerek tekrar sokamam."

Gavril'le ilgili anılar zihnime hücum etti ama Sorin hakkında söylediklerine tutunurken onları dışarı atmaya zorladım.

"Sorin benim gidip gitmeyeceğime karar verdi ama ben vermedim öyle mi?" Nabzımın içimde gümbürdediğini hissedebiliyordum. "Bu krallıktaki rolüm, geleceğim, onun belirleyeceği bir şey değil."

"Sorin seni önemsiyor."

Göğsümdeki ağrıyı inkâr etmek için sözlerini duymamazlıktan gelmeye çalıştım.

"Eğer insan kralın babanla bir ilişkisi varsa, o zaman ne yaptığını bilmemiz gerekir. Bunu öğrenmek için elimizdeki en iyi şans benim. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Evren çenesini sıkarken bile bir kez başını salladı. "Anlıyorum."

"Ben eğitilmiş bir askerim ve büyülerim var. İnsan kral bir Yıldız Kutsanmış için çağrı gönderdi ve ben onun eli için rekabet etmekten ve kulağımı yerden ayırmamaktan başka bir şey yapmayacağım. Bundan ne gibi bir tehlike çıkabilir ki?"

"Yıldız Kutsanmışlar'ın bencil bir kralın elinde olmasının tehlikelerini ikimiz de biliyoruz." Evren'in sözleri sessiz ve dikkatliydi. "Hem sen hem de eşim bu tehlikelerin izlerini her gün taşıyorsunuz."

Bakışları her iki kolumdaki soluk, sivri izleri tararken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Odağı hemen yüzüme geri döndü. Kardeşine ne olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. İkimizin de yara izlerinin hatırlatıcı olmasına ihtiyacı yoktu.

Anılar, şiddetli bir yağmurdan sonra akan bir nehir gibi zihnimi doldurdu ve orada bir topun içine kıvrılma dürtüsüyle savaştım. Tehlikeliydi, evet, ama bu

kendimi yeterince güçlü hissediyordum. Bu sefer Gavril'le birlikte olduğum kız değildim.

Geçmişimden zorlukla hatırladığım kız bana çok uzak görünüyordu. Bugün karşıma çıksa onu tanıyamayacağımdan emindim. Gavril onu ezmişti ve ben o kızdan geriye kalanları kendimi yeni bir şeye, onun gibi biri tarafından bir daha asla incitilmeyecek bir insana dönüştürmek için kullandım. Geçmişimin acısını ne kadar unutmak istesem de bana öğrettiklerini unutamazdım.

Ve insan kralın karşısında bunu unutmayacağım.

Ve eğer burada kalıp hiçbir şey yapmazsam, suçluluk duygumun beni canlı canlı yiyeceğinden korkuyordum.

"Riski herkesten daha iyi biliyorum ama bu krallığı korumak tıpkı sizin olduğu gibi benim de görevim. Siz izin vermedikçe onu koruyamam."

Evren'in bakışları bana dönmeden önce kapı aralığına doğru kaydı. "Sorin çok kızacak."

Başımı bir kez salladım, hareket ağır ve sonuç getirici geldi. Odadaki hava, kopmayı bekleyen bir fırtına bulutu gibi gerginlikle doluydu. Sorin bilseydi, planladığımız şeyi duysaydı, beni odama kilitler ve güvenliğini sağlamak için dışarı çıkmama izin vermezdi ama ben Sorin'in koruması altında değildim. Bu düşünce, fırtınalı bir denize yakalanmış bir gemideki çapa gibi beni çekiştirirdi. Kalbim her geçen saniye göğüs kafesime çarpıyordu, sesi ikimizin de duyabileceğinden emindim.

"İkinizi de göndereceğiz. Sorin muhafızınız olsun."

"İkimiz de bunun kötü bir plan olduğunu biliyoruz. Her adımda beni korumaya çalışırsa ihtiyacımız olan bilgiyi asla elde edemem. İnsan krala asla yeterince yaklaşamayacağım." Ellerimi yumruk yaptım. "Gecenin karanlığında gideceğim. Sabaha kadar gittiğimi anlamaz."

"Peşinden gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Evren başını eğdi ve beni inceledi. "Sorin'in sana olan hislerine karşı gerçekten bu kadar kör müsün?"

Yutkundum ve onun ya da benim duygularımı düşünmemeye çalıştım. Eğer onları düşünürsem, onlarla yüzleşmek zorunda kalacaktım ve buna hazır değildim. Hiç olamayacağımdan da emin değildim.

"Onu durduracaksın. İkimiz de biliyoruz ki Sorin peşimden gelirse gerçekten tehlikede olurum. İnsan krallığından kimsenin benim Kan krallığından geldiğimi bilmesine gerek yok. Ben herhangi bir Yıldız Kutsanmış olabilirim.

Bu dünyadaki diğer krallıklar. Senin bir parçan olduğumu bilmelerine gerek yok. Çoğu insan beni sadece Gavril'in kanlı fahişesi olarak tanıyor. Başka bir şey değil." "Ve sen de onları bu hikayeye inandırabileceğini düşünüyorsun. Sen?"

"Başka seçeneğim yok. Onları buna inandıracağım çünkü öyle olacağım. Ben, insan kralın sarayına katılmaya ve bunun bana sağlayacağı tüm avantajları elde etmeye hevesli yalnız bir Yıldız Kutsanmış'tan başka bir şey değilim."

Evren sessizliğini korurken, gözleri uzaklara dalıp odayı tararken hava gerginleşiyor gibiydi. Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi ve önündeki seçenekleri tartarken kaşları çatıldı. Gerçekten başka bir seçenek olsaydı beni tehlikeye atmayacağından hiç şüphem yoktu.

"Eğer baban başka bir hamle yaparsa ve Adara zarar görürse, gitmediğim için kendimi asla affetmem." Belden aşağı bir vuruştı ama kabul etmesi için tam olarak söylemem gereken şeyin bu olduğunu biliyordum. Evren onu korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı, ben de öyle.

"Kalen çoktan insan krallığına doğru yola çıktı. Sarayın dışında gizleniyor olacak ama haber almak için tek yolunuz o olacak."

Kalbim göğsümde küt küt atarken hızla başımı salladım.

"Bir an için bile risk hissederseniz, dışarı çıkarsınız. Kahramanı oynamaya çalışmazsınız, kendinizi gereksiz yere riske atmazsınız."

"Tabii ki."

Sandalyesinde öne doğru eğildi ve doğrudan beni işaret etti. "Adara'ya söyleyecek olan da sensin. Zaten birkaç elbise ödünç alman gerekecek, tahminimce."

Bu yapmak istediğim son şeydi. Gece onunla da yüzleşmeden gidebilseydim, giderdim. Ama bu adil değildi. Sorin için de adil değildi ama onunla yüzleşmeyi kaldıramazdım.

Onaylamak için bir kez başımı salladım.

Evren'in yüzünden bir tereddüt, bir pişmanlık hayaleti geçti ve sonra kayboldu. "Birkaç adama bir araba hazırlatacağım."

BÖLÜM 6

THALIA

Kalenin karanlık koridorlarında **ilerlerken**, Evren'i kabul etmeye ikna ettiğim şeyin ağırlığı üzerime çöktü. Düşünce Sorin'in öfkesi, bu kararı ondan almamdan dolayı duyduğu öfke boğucu bir hal aldı.

Ama yine de doğru bir karardı.

Adara'nın odasına vardığımda kapının önünde bir an duraksadım ve kendimi olacıklara hazırladım. Muhtemelen onun da bana Sorin kadar kızacağını biliyordum.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım. Birkaç dakika sürdü ama sonunda Adara yüzünde bir gülümsemeyle kapıyı açtı. Yüz ifademi görünce gülümsemesi çabucak kayboldu.

"Sorun nedir?" diye sordu, endişesi yüzüne kazınmıştı.

"Bir sorun yok." İçime oturan huzursuzluğu üzerimden atmaya çalıştım. "Sadece seninle konuşmam gerek."

Adara beni içeri almak için geri çekildi ve ben de ağır kapı arkamdan kapanarak onların odasına girdim. Karanlık olduğunu bildiğim odada Evren'le öyle bir karışım vardı ki. Evren'e göz ardı edilemeyecek bir aydınlık getirmişti.

Adara, ellerini kucağında sımsıkı kavuşturmuş, yapılmamış yataklarının kenarına tünedi.

"Neler oluyor?" diye tekrar sordu ve sesindeki endişeyi duyabiliyordum. "Evren'le konuştun mu?"

"Ben yaptım." Başımı salladım ve pencereye doğru baktım. Ülkemizin üzerine karanlık çökmüştü ve görebildiğim tek ışık çift aydan gelen soluk ışıktı.

"Ve?" Adara sabırsız bir sesle sordu.

"İnsan krallığına gitmeme izin vermesi için onu ikna ettim." Ona döndüğümde yüzündeki ifade endişeden başka bir şeye dönüştü. Kaşlarının arasındaki küçük çizgi daha da derinleşti ve yıldız işaretleri boyunca orada olduğunu fark ettiğini sanmadığım küçük bir parıltı vardı.

"Bunu sana söylemek zorunda olmadığımı biliyorum ama kendini tehlikeye atıyorsun. Yalnız kalacaksın ve biz seni koruyamayacağız."

"Tıpkı senin babanı korumak için yaptığın gibi."

Adara sertçe yutkundu ve bakışları karardı. "Başka seçeneğim yoktu."

"Benim de yok. Bunu yaptın çünkü o senin ailen. Benim ailem yok.

Bu, Adara. Babam, Kral Riven'in hayatım için ona verdiği ödemenin ötesinde beni hiç umursamadı. Bu." Yeri, sarayı işaret ettim. "Bu benim ailem. Bunlar sevdiğim insanlar."

Adara'nın ifadesi yumuşamıştı ama gözlerini gölgeleyen acıyı görmemek mümkün değildi.

"Biliyorum." Yavaşça başını salladı. "Ama bunu kanıtlamak için bunu yapmak zorunda değilsin. Evren'in babasından ve insan krallığından gelecek her şeyle istihbarat olmadan da yüzleşebiliriz. Bununla birlikte yüzleşebiliriz."

"Ama bunu körlemesine yapmış oluruz." Ellerim iki yanımda titriyordu ama onları görmemesi için arkama sakladım. Kral Riven'la tekrar yüzleşmek istemiyordum. Fae krallığından kimseyle karşılaşmak istemiyordum ama karşılaşacaksak da mümkün olduğunca hazırlıklı olmamızı istiyordum.

Onlarla körü körüne savaşmak yapmak isteyeceğimiz en son şeydi. Umutsuzca arzuladıkları gücü elde etmek için her türlü yola başvurabileceklerini defalarca kanıtlamışlardı.

Gavril kendi ruhundan vazgeçmeye hazırды.

Etrafındaki herkesten, hatta eşinden bile vazgeçmeye hazırды.

Yaralarım, onun önemsemediği kişilere neler yapmaya istekli olduğunu hatırlatarak yandı.

Adara'nın gözleri daha da yumuşadı ve yüz yüze gelene kadar ayağa kalktı. "Sorin'i yanına almalısın. Eğer bir şeyler ters giderse, seni korumak için orada olacaktır."

Önerisini düşünürken dişlerimi birbirine geçirdim. "Sorin benimle gelirse, insan kral benim Kan Krallığı'ndan geldiğimi öğrenir. Bana asla bilgi verecek kadar güvenmeyecektir."

Muhtemelen gerçeği tartışmak için ağzını açtı ama ben devam ettim.

"Ayrıca, Sorin etrafımdayken yapmam gerekenleri yapamıyorum. O dikkat dağıtıcı ve bölgeci biri ve onun orada olması çok riskli."

Sözlerim üzerine Adara'nın ifadesi taş kesildi. "Bu sadece kaçmak değil mi? Şu anda işlerin zor olduğunu ve Sorin'le aranızın çok kötü olduğunu biliyorum."

"Hayır. Kaçmıyorum." Sözlerindeki gerçekliğin her santimimde yankılandığını hissederken bile başımı salladım.

Yaptığım şey tam olarak buydu.

Sorin'den olabildiğince uzağa kaçıyordum ki önümde duran şeyle yüzleşmek zorunda kalmayayım. Böylece eninde sonunda kaybedeceğimi bildiğim birine aşık olmakla yüzleşmek zorunda kalmıyordum.

Çünkü herkes gibi ben de onu kaybedebilirdim ve o etraftayken gardımı almam imkânsızdı.

O kadar kolay kırdı ki, sanki ben talep etmişim gibi içime daldı ve ondan kurtulamayacağımı biliyordum.

"Bunu yapıyorum çünkü krallığımızın güvenliği için yapılması gereken bu. Ben bir askerim Adara. Benim işim bu," dedim kararlılıkla, çenemi kaldırıp kendimi bu sözlere inanmaya zorlarken.

Adara'nın bakışları uzun bir süre benimkileri tuttu, herhangi bir şüphe belirtisi aradı ama ben bunu görmesine izin vermedim.

Sonunda yavaşça başını salladı.

"Tamam," dedi usulca. "Bize geri döneceğine söz ver."

Sesinde bir çaresizlik, beni kırmakla tehdit eden bir ıstırap vardı ama başımı sallayarak onayladım. "Söz veriyorum." Kelimeler dilimde ağırlaştı.

Adara öne çıktı ve bana sıkıca sarıldı, kolları sıcak ve neredeyse boğucuydu ve beni kendine doğru çekti. Ben de ona sarıldım ve korkunun içime işlemesine izin vermemek için kendimi zorladım.

"Bu Gavril değil." İkimizin de düşündüğünü bildiğim kelimeleri kulağına fısıldadım ve bana karşı sertleşti.

"Biliyorum." Başını salladı ama sözlerine inanmadım.

"Gavril öldü. Bizim ellerimizle öldü." Kendime bu gerçeği de hatırlattım. Onun anısının beni rahatsız etmesinin bir önemi yoktu. O ölmüştü.

O gitmişti ve bir daha asla ikimizi de incitmeyecekti.

"Bunu biliyorum." Kolları beni sıkıca sarmış gibiydi, inanılmaz bir şekilde. "Ama babası değil."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre sessizlik içinde durduk. "Ya bu insan kral daha kötüyse? Ya kan büyüsunü bizim tahmin edebileceğimizden çok daha fazlası için kullanıyorlarsa?"

Kalbim göğsümde küt küt atarken sertçe yutkundum. "O zaman tıpkı Gavril'i yendiğimiz gibi onları da yeneceğiz." Yüzünü görebilmek için hafifçe ondan uzaklaştım.

Ona baktım, gözlerimiz buluştu ve sonraki sözlerimi duyabileceğinden emin oldum. "Sen ve ben zaten iktidardaki zalim bir adamın elinde acı çektik. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

"Yapmayacağını biliyorum." Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Başımı salladım, ama o bitirmemişti.

"Ben ciddiylim, Thalia. Bazen bunu gerçekten bildiğini sanmıyorum. Bu işte yalnız değilsin." Elimi avuçlarının arasına aldı ve sıkı. "Evren ve ben varız. Sorin var."

Ama Jorah değil. Bu düşüncenin zihnimi doldurmasına engel olamıyordum. Her zaman oradaydı, her zaman beni rahatsız ediyordu.

"Biliyorum." Başımı salladım ve gözlerimdeki hayaletleri görmeden önce ondan uzaklaştım.

"Tamam." Elimi sıkı ve ben de yüzünde zoraki bir gülümseme görmek için arkama baktım. "Benden ne istiyorsun?"

Zihnimi bulandıran düşünceleri uzaklaştırmak için derin bir nefes aldım.

"Elbiseler."

Adara usulca kıkırdadı ve dolaplarına doğru ilerledi. "İşte *bunu* yapabilirim."

BÖLÜM 7

SORIN

Uyuyamadım. Gecenin karanlığının ne kadar çabuk çöktüğü önemli değildi, zihnim önümdeki yolculukla çok meşguldü.

Odanın sessizliği boğucuydu ve her geçen saniye göğsümün sıkıştığını hissedebiliyordum. Avuçlarımı gözlerime bastırdım, kararımdan dönmek için kendimi zorlamaya çalıştım.

Yatağımdan kalktım, odada bir ileri bir geri volta attım. Adımlarımın ağır şırıltısı ahşap zemini inletiyordu. Kafamı boşaltmaya, içimde sürünen şüpheleri susturmanın bir yolunu bulmaya ihtiyacım vardı.

Thalia'dan ayrılma konusunda şüphelerim var.

Açık pencereye doğru ilerledim ve serin esintinin üzerimde dolaşmasına izin verdim. Bu gece ay tüm gücüyle dışarıdaydı ama dikkatim hemen Thalia'nın penceresindeki ateşin titreyen alevlerine çekildi. Gece boyunca yanmış olamayacak kadar parlaktı ve onun uyanık olduğunu öğrenince kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Ayrılacağımı biliyor muydu? Ben söylemeye cesaret edemezken Adara ona söyledi mi? Yoksa kovalamak için burada olamayacağım başka bir kabus mu görüyordu?

Onunla konuşmazsam sabah saraydan ayrılamazdım. Onu görmeye, ona dokunmaya ihtiyacım vardı, sadece onun izin verdiği şekillerde olsa bile.

Odama doğru ilerledim ve kapıyı açtım. Kapısına yaklaşırken kalbim hem acıyor hem de hızla çarpıyordu. Sesinin zayıf tınısını duyabiliyordum ve elimi kapıya doğru kaldırarak tereddüt ettim.

İçeride onunla birlikte biri mi vardı?

Bu düşünceleri bir kenara ittim ve kapıyı hafifçe çaldım.

"Thalia, ben Sorin."

Kumaş hışırtısı ve ayak sesleri duymadan önce bir an sessizlik oldu. Çenemi acı verecek kadar sıktım ve hızla dönen zihnimi sakinleştirmeye çalışırken kapının pervazına yaslandım.

Kapı içeriyi görebilmem için zar zor açıldı ve Thalia günün erken saatlerinde onu gördüğüm kıyafetlerle karşımda durdu. Ama Tanrım, çok zarıftı.

Ateşin ışığı teninde parlıyor gibiydi ve koyu kahverengi saçları bana olan ihtiyacının sırlarını barındıran sonsuz gece göğünü hatırlatıyordu.

"Her şey yolunda mı?" Sesi sakindi ama içimi kemiren bir yanı vardı.

"Ne yapıyorsun orada? Yakında sabah olacak."

"Ah." Gözleri benimkilerden uzaklaştı ve cevap vermekte tereddüt ettiğini görebiliyordum. "Uyuyamadım."

Arkasındaki ateşin alevleri yüzüne gölgeler düşürerek onu ruhani bir görünüme büründürüyordu. Bu narin yaratığın görüntüsünü, dönüştüğü vahşi savaşçıyla bağdaştırmak zordu.

"İçeri girebilir miyim?" Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladığında genişledi. "Bu gece olmaz." Başını salladı ve bukleleri omuzlarına döküldü.

"Thalia." Onu dikkatle izlerken, her hareketini incelerken adı dilimden yuvarlandı. Gözleri benimkilerden çok hızlı bir şekilde uzaklaştı ve dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Bir şeyler sakladığından emindim.

Koluna dokunmak için uzandım ama gözlerimden kaçarak hızla geri çekildi.

"Biliyor musun?" Sesim öncekinden daha ısrarcıydı.

"Bana söylemeden gideceğini mi? Evet." Dudaklarında hafif bir titremeye başını bir kez salladı ve gözlerinde öfke ve üzüntü gördüm. Sanki karnında bir kelebek sürüsü uçuşuyor ve içini kemiriyormuş gibi ellerini birbirine kenetleyerek arkasını döndü.

Ona doğru bir adım attım, o da bir adım geri çekildi. İşte o zaman yatağının üzerinde açık duran giysi çantasını gördüm.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" İleri doğru adım atarken kalbim hızla çarpıyordu, elim tereddütle uzanıp yatak odasının kapısını açmak için itti. Yere saçılmış giysi yığınlarını incelerken gözlerim büyüdü. Bir zamanlar derli toplu olan odası savaş alanına dönmüştü; elbiseler sandalyelerin üzerine dökülmüştü,

Pantolonlar köşelerde buruşmuş ve bot yığınları neredeyse koridora dökülüyordu. Zihnim aniden dehşetle dolduğunda omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

"Ben..."

Yavaşça omzumun üzerinden ona baktım ve bakışları uzak olsa da, sulu gözlerindeki duygu titreşimini görebiliyordum. Utanç ve ıstırap benimkileri yansıtıyordu.

"Nereye gittiğim seni ilgilendirmez. Tıpkı gitmeyi planlamanızın beni ilgilendirmediği gibi."

Öfke içimi kapladı ve onu kollarımın arasına alıp neler olduğunu anlatmaya zorlamak için karşı konulmaz bir dürtüyle savaştım. Ona doğru yaklaşırken kaslarım gerildi, dudaklarımı onunkilere bastırmaktan ve beni itmeyi bırakmasını istemekten başka bir şey istemiyordum.

"Thalia." Sesim sessiz ama acıldı ve adını söylediğimde gerildi. Omuzlarının dikleşmesini ve omurgasının sertleşmesini izledim.

"İnsan krallığına gidiyorum. İnsan kralın eli için yarışacağım." Sözleri havayı keskin bir bıçak gibi kesti, savunmamı ustalıkla kesip biçerken kendimi savunmasız ve savunmasız hissetmeme neden oldu.

"Affedersiniz?"

Üzerimize ağır bir sessizlik çöktü ve saniyeler saatler gibi akıp geçti. Durduğum yerde huzursuzca kıpırdandım ve onun sesinin bu kahredici sessizliği bozmasını diledim.

"İnsan krallığına gidiyorum." Sözlerini tekrarladı.

"Evren ve ben, insan kralın Evren'in babasıyla ne yaptığına dair bilgi almaya gitmeye karar verdik bile." Planımız bu şekildeydi. Ben de bunun için hazırlanıyordum.

Thalia gözlerini aşağıya dikerek benden bir adım geri çekildi. Derin bir nefes aldı ve duvarda asılı duran mavi-beyaz çiçekli elbiseyi kaptı, çantasına koymadan önce hızla katladı. Benden uzaklaşırken kahverengi gözlerinde öfke parlıyordu.

"Evren ve ben karşılıklı olarak planınızın doğru yol olmadığına karar verdik. İnsan kral neden seninle bir şey yapmak istesin ki Sorin? Bilgiye susamış kanlı bir asker. Asla bir şey keşfedemeyeceksin."

"Ve sen yapacak mısın?" Nefesim boğazımda düğümlendi ve içimde yavaş yavaş büyüyen bir öfke ateşi gibi bir çalkalanma hissettim. İçimde bir duygu karmaşası dolaşıyordu: kızgınlık, üzüntü, özlem, endişe ve şüphe.

Thalia'nın gözleri parlayarak göğsünü işaret etti ve "Ben bir krala sahip olmaya hevesli Yıldız Kutsanmış bir kızıdan başka bir şey değilim. Ben böyle olacağım. Onlar beni böyle tanıyacak." Kendinden emin bir şekilde çenesini kaldırdı ama gözlerinde her zaman saklamaya çalıştığı şüphe parıltısı hâlâ vardı.

Sözlerini tartarken bir an sessiz kaldım, içten içe söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Parmaklarım yumruk oldu ve çenem sanki kırılacakmış gibi hissetti. Yavaşça başımı sallarken içimi bir hayal kırıklığı dalgası kapladı. Elbette benden daha fazla bilgiye sahip olacaktı ama yine de bu durumdan memnun değildim. "Böyle bir şey olmayacak."

Thalia'nın gözleri bana dikildi ve bir sonraki söyleyeceği şeye hazırlandım. "Bu sana bağlı değil, Sorin. Ben sana ait değilim."

"Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Hayatında nerede durduğumu açıkça belirtmediğini mi sanıyorsun?" Ona bakarken ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Ben, geçmişinin hayaletleri seni rahat bırakmayı reddettiğinde yatağına uğrayan adamdan başka bir şey değilim, ama gecenin karanlığı azaldıkça bana olan ihtiyacın da azalıyor."

"Bu doğru değil." Sesi yumuşak ve nazikti ama yine de yalanını gizleyemiyordu.

"Öyle değil mi?" Sözlerim kırılmış ve keskindi, sesimdeki çaresizlik, onu kontrol etme çabalarımına rağmen titremesine neden oldu.

"Seni önemsemişimi biliyorsun, Sorin."

"O zaman neden böyle gidiyorsun?" Elimle bavullarını işaret ettim, içimde hayal kırıklığı ve öfke kabarıyordu. "Ne kadar önemli olduğunu bildiğin halde neden hayatını riske atıyorsun?"

Thalia'nın ifadesi yumuşadı ve bana bir adım daha yaklaştı. "Nedenini biliyorsun. Seninle aynı sebepten dolayı. Halkımız için canını vermeye hazır olmanla aynı sebepten."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Elbette haklıydı. Tıpkı Thalia'nın şu anda yaptığı gibi ben de aynı göreve gitmeye hazırlanıyordum. Bunun için onu suçlayamazdım.

Ama onun gitme düşüncesi, güvende olup olmadığını bilmemek beni hasta hissettiriyordu.

"Gitmeni istemiyorum. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz."

"Tam olarak nasıl?" Çenesini sıktı ve burun delikleri açıldı. Elleri yumruk olmuştu ve gözlerini bana diktiğinde öfkesinin sıcaklığının arttığını hissedebiliyordum.

"Gitmeni istemiyorum." Önemli olan tek kelimeyi tekrarladım. Ben bunları söylerken oda küçülmüş gibiydi, aramızdaki havayı ağır bir sessizlik dolduruyordu.

Gerilim yoğun ve aşikârdı, elektrik yükleri ufuktaki bir fırtına bulutu gibi etrafımızdaki havada dans ediyordu. İkimiz de birbirimizin cevabını bekliyor gibi göründüğümüzden ikimiz de hareket etmedik. Onun da benim gibi hissedip hissetmediğini merak ettiğimde kalbimin göğsümde daha hızlı attığını hissedebiliyordum - belirsizlik ve öfke, ona daha yakın olmak için inkar edilemez bir arzuya karışmıştı.

Thalia'nın bakışları benden uzaklaştı, yanakları her geçen saniye daha da kızarıyordu.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca öylece durduk, aramızdaki havada asılı kalan söylenmemiş sözcüklerle oyalandık. Onu öpmek istedim. Başka bir şey göremeyene kadar bana bakması için onu zorlamak istedim.

"Geceleri kabuslar devam ettiğinde ve ben onları yok etmek için yanınızda olmadığımı ne yapacaksınız?"

Yüzüm öfkeyle kızardı ve yumruklarımı iki yanımda sıktım, ama yine de kelimeler döküldü. Yere düştüklerinde etkilerini gördüm - sessizlikte yankılanan gök gürültülü bir şok dalgası. Bunu söylememeliydim.

Yapmamam gerektiğini biliyordum.

Ama Thalia'nın gözleri benimkilere kilitlenmişti ve bakışlarının sıcaklığının içimi yaktığını hissedebiliyordum. Bana bir adım daha yaklaşırken dudakları hafifçe aralandı ve etrafımı saran tatlı kokusunu alabildim.

"Onları yok etmek için sana ihtiyacım olmayacak, Sorin." Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı ve eli göğsüme bastırduğunda omurgamda bir ürperti hissettim. "Başka yollar bulabilirim. Başka adamlar."

Öfke ve kıskançlık içime işledi ve kendimi ona uzanmaktan alıkoyamadım. Elimi hızla boynunun arkasına kaydırdım ve parmaklarımı tenine bastırarak onu bana bakmaya zorladım. Bakışları kapüşonluydu ve arzuya benzeyen bir şeyle ağırlaşmıştı. Aynı arzu benim her santimimde de vardı.

Sanki vücudu benimkine doğru çekiliyormuş gibi bana yaklaşırken sıcaklığını hissedebiliyordum. Diğer elim içgüdüsel olarak belini kavramak için uzandı ve kıyafetlerinin altındaki kıvrımlarını hissedebildim.

"Bana böyle şeyler söyleme, Thalia." Bu sözleri söylerken gözlerini aradım. "Tabii seni bu yatağa bağlamamı ve asla kalkmana izin vermememi istiyorsan o başka."

"Buna cesaret edemezsin." Gözlerini bana dikti ve karanlık derinliklerinde bir meydan okuma parıldıyordu.

Ona yaklaşırken dudaklarımın kenarından bir sırıtma geçti. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Ellerimi ona doğru sıkarken ve dudaklarım onunkilerin hemen üzerinde gezinirken nefesi kesildi. Aramızdaki gerilim hissediliyordu ve kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyordum.

Bir an için ikimiz de hareket etmedik. Odadaki tek ses, hırıltılı nefeslerimizdi.

Dudaklarım dudaklarına hayalet gibi değene kadar ona daha da yaklaştım. "Seni yalvartabilirim, Thalia." Sesim alçaktı ve konuşurken arzuyla doluydu. "Sana verebileceğimi bildiğın zevk için bana yalvarman."

Elim, canını acıtacağımdan korkana kadar boynunda sıkılaştı ama dudaklarından alçak bir zevk iniltisi döküldü.

İçimde bir arzu dalgası hissettim ve hiçbir uyarıda bulunmadan dudaklarımı sertçe onunkilere bastırdım, bastırılmış tüm arzumu ve hayal kırıklığımı öpücüğe döktüm. Thalia hevesle karşılık verdi, elleri saçlarıma dolanırken o da beni aynı açlık ve ihtiyaçla öptü.

Dilim onunkine doğru kaydđ, dişlerim alt dudağını ısırdı ve ağzından çıkan her küçük ses beni ateşledi. Kalçalarımı onunkilere doğru ittim, sikim pantolonuma sıkıca bastırdı ve en yumuşak inilti ağzından geçtiğinde ağzına doğru hırladım.

"Her santimini tadabilirim Thalia, yine de açlıktan ölürüm. Sana asla doyamayacağım." Alt dudağını ısırdım ve ağzından çıkan ses dizlerimin bükülmesine neden oldu.

Göğsüme doğru itti, bizi ayırdı ve nefes nefese kaldı. Gözlerine baktım ve istediğım her şeyin bana geri yansıdığını gördüm. Arzu, ihtiyaç ve kelimelerin ötesine geçen ham bir bağ. Bir an için onun içinde o kadar kaybolmuştum ki, şüphe içime işlerken bunu göremedim.

"Gitmeni istiyorum."

Sözleri üzerime yıkıldı, beni kendi çaresizliğimde boğdu. "Ne?"

Sesim inançsızlık ve öfkeyle çatallaştı.

"Gitmeni istiyorum," diye tekrarladı, sesi sessiz ama kararlıydı ve gözleri artık benimkilerle buluşmuyordu. "Önümüzdeki bir saat içinde yola çıkmaya hazırlanmam gerekiyor ve yapacak çok işim var."

"Thalia." Ona tekrar uzandım ama bu sefer ben artık ona dokunamayana kadar geri çekildi.

"Sorin, bunu olması gerekenden daha fazla zorlaştırma." Çenesini sıktı ve bana tekrar baktığında, az önce gördüğüm arzunun her zerresini bir savaşçının soğuk ve hesaplı bakışıyla değiştirmişti. "Yapmam gereken bir iş var. Korumamız gereken bir krallığımız var ve sen yoluma çıkıyorsun."

Thalia'nın zalim olduğunu hiç bilmezdim ama bu onun kendini koruma yöntemi idi. O bir hayalperest olamayacağı kadar iyi bir kılıçtı.

"Elbette." Hafifçe eğildim ve yanından geçip kapıya doğru ilerlerken bakışlarından kaçındım. "Lütfen güvende kal, Thalia."

Derin, boş bir nefes aldığını duydum ama arkamı dönmeye cesaret edemedim. Gözlerinde en ufak bir acı, en ufak bir şüphe izi görseydim, gitmesine asla izin vermezdim.

Ben de onun için ayrıldım.

BÖLÜM 8

THALIA

Tahta araba, arnavut kaldırımlı sokakta ilerlerken tekerleklerin her dönüşünde gıcırdıyordu. Havada bir sürü Atların toynaklarının altından kalkan toz ve kararan akşam göğü, yol boyunca uzanan lamba direklerinin saçtığı ışıkla parıldıyordu.

Arabanın içinde gözlerimi kapatarak oturdum ve zihnimi Sorin'den arındırmaya çalıştım. Dokunuşunun anısı ve bakışlarının yoğunluğu zihnimde hâlâ tazeydi ve başka bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyordu. Ama krallığıma karşı bir görevim vardı ve vücudumu ne kadar arzuyla sızlatırsa sızlatsın, bir adam tarafından dikkatimin dağıtılmasına izin veremezdim.

Vagon durduğunda gözlerimi açtım ve derin bir nefes alarak kendimi önümdekilere hazırladım. Öne doğru eğilip pencereden dışarı baktım ve insan krallığının ne kadar normal görüldüğüne şaşırdım.

Gece yaklaşırken bile insanlar sokaklarda dolaşmaya, satıcılarla pazarlık yapmaya ve havada uçuşan müzik eşliğinde sallanmaya devam ediyordu.

Sandalyenin kenarına tünediğimde elbisemin yumuşak, çiçekli kumaşını düzelttim ve narin katmanların etrafımda toplandığını hissettim. Derin bir nefes alarak midemi mesken tutan kelebekleri bastırmaya çalıştım.

Evren'le ayrılmadan önce hikâyemin üzerinden en az bir düzine kez geçmiştik ve buraya gelmek için yaptığımız uzun yolculuk boyunca durmaksızın çalışmıştım. Ama sinirlerim yine de beni istila etti.

Ya bana inanmazlarsa? Ya insan kral da Gavril kadar zalimse?

Yanında bir Yıldız Kutsanmış olmasıyla neden bu kadar ilgilendiğini kimse bilmiyordu. İnsanlar Yıldızsızlar'dan bir şey alamazdı. Yıldız Kutsanmış'ın kanının güçlendireceği güçleri yoktu. En azından benim tek bildiğim buydu.

Ama insan kralın bir nedeni olmalıydı ve bu her neyse, hoşuma gideceğinden emin değildim.

Araba sarsılarak durdu ve önümüzde duran kaleyi görmek için dışarı bakmadan önce elimin tersini alnıma sildim. Kan krallığındakinden daha küçüktü ama daha az görkemli değildi. Kulelerindeki ve duvarlarındaki her taş soluk bir ışıkla parlıyor, süslü sancaklar rüzgârda dalgalanıyordu.

Evren'in ordusundaki casuslardan biri olan ve belli bir krallığın hizmetkârı gibi giyinen şoför, yavaşça çekip açmadan önce parmak eklemlerini kapıya iki kez vurdu.

Arabanın kolunu bırakıp dışarı adımımı attığımda vücudum titredi. Parmaklarım kaburgalarımın altında geziniyor, kalbimin derimin altında hızla attığını hissediyordum. Kendimi destekleyerek elbisemin dökümlü kollarını parmak uçlarıma kadar çekiştirdim, pürüzlü yara izlerinin görünmemesi için çaresizce çabaladım. Derin bir nefes aldım ve şoförün beni indirmesine izin verdim, benimkinde dans eden korku yerine onun yıpranmış yüzüne odaklandım.

Bunu yapabilirdim. Yapmak zorundaydım.

Ayaklarımı yere sağlamca bastığım anda şoförün eli anında elimden kaydı. Yüksek bir gümbürtüyle kapıyı arkamdan kapattı, ses etrafımızda yankılandı.

Kalenin önünde bir sıra muhafız duruyordu, süslü üniformaları da en az bakışları kadar korkutucuydu. Her adımım izleniyor, varlığım biliniyordu.

"Bayan Thalia Peret'i takdim ediyorum." Şoförüm derin bir selam verdikten sonra koşarak arabanın arkasına gitti ve valizlerimi aldı.

Bana yönelebilecek herhangi bir bakışla karşılaşmak istemediğim için beyaz eldivenlerimle gergin bir şekilde kıpırdandım. Ben öne çıkarken muhafızlardan biri hem hoş geldin hem de saygı işareti olarak başını eğdi.

"Kralın çağrısına cevap vermek için mi buradasınız?" Gıcır gıcır bir üniforma giymiş olan ve eli kılıcının kabzasında duran muhafız, okunamayan bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzdü. İfadesi soğukkanlılığını koruyor, benim hakkımdaki düşünceleri hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

"Öyleyim." Yavaşça etrafımda dolaştım, kalenin yükselen duvarlarına bakarken gözlerim kocaman açılmıştı. Görkemli yapı sonsuzluğa uzanıyor gibiydi ve güzelliği bende huşu ve korku karışımı bir his uyandırdı. Gözlerimin içine baktığında, büyüklük hayalleri kuran Yıldız Kutsanmış bir kızın saf merakından başka bir şey görmeyeceğini umuyordum. "Varacağım yer burası mı?"

Kolunu hareket etmeye başlayan kapıya doğru salladı. "Öyle," diye onayladı. "Adamlarımdan biri size içeriği gösterecek, diğeri de eşyalarınızla ilgilenecek."

Yola çıkmadan önce başımı eğerek muhafızı takdir ettim. Arkasındaki başka bir muhafıza işaret etti ve ikinci muhafız öne çıktı, beni kapıdan geçirirken gözleri kararlılıkla odaklanmıştı. Geçerken hiçbir şey söylemedi ama ben de onu yakından takip ettim.

Göğsüm sıkışmıştı ve pişmanlığın tadı dilimde acıydı. Midemde kelebekler uçuşurken Sorin'in yüzü zihnimde canlandı. Birkaç derin nefes almak ve beni boğmakla tehdit eden korkuyu geri püskürtmek için mücadele ettim. Ama bu duyguyu yuttum ve Sorin'le ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim. Burada buna yer yoktu.

Muhafız beni ileri götürdü ve kapı gürültüyle arkamızdan kapandı. Derim diken diken oldu ve omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Sesin yankısı kemiklerime yerleşene kadar içimde gürledi.

Sarayın bahçesi renk ve hayat doluydu. Yaprakları ağaçlardan parlak kurdeleler gibi sarkan leylak, gül ve diğer tatlı kokulu çiçeklerin aromaları havada asılı kalıyordu. Biz araziye doğru ilerlerken, düzinelerce insan duraksayıp dikkat kesildi ve gözlerini bana doğru çevirdi.

Ama gardiyan hiçbirini tanımak için durmadı. Beni hızlı adımlarla uzun ahşap bir masaya doğru götürürken botları taş zeminde gümbürdedi. Önündeki masanın üzerinde parşömen dururken bir kadın kaskatı oturmuş, parmakları tüy kalemini mıncıklıyordu.

"Bir Yıldız Kutsanmışım daha var leydim. Az önce geldi."

Parşömeninden başını kaldırdı, yüzü sert ve okunaksızdı. Sanki veri topluyormuş gibi sessizce bana baktı, gözleri içimi ürperten yargılayıcı bir yoğunlukla vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaştı. Bakışları fiziksel bir okşayış gibi kıvrımlarımda geziniyor ve beni açıkta ve savunmasız hissettiriyordu.

"Adın ne?" diye sordu sıkılmış bir ses tonuyla.

"Thalia Peret."

"Nerelisin, Thalia?"

Eldivenli ellerim önümde kenetlenmişti, kollarım gerginlikten kaskatı kesilmişti. Bakışlarım yumuşaktı ama silah kuşaklarım uyluklarıma ağır geliyordu. Kınlarına sokulmuş hançerlerin soğuk çeliğini hissedebiliyordum ve bu içimi bir güven duygusuyla dolduruyordu.

"Fae krallığının hemen dışındaki küçük bir köyden geliyorum. Eanverness. Ailem orada küçük bir çiftlikte çalışıyor."

Yarım gerçekler ve kör edici anılar. Eanverness katliam için yetiştirildiğim kasabaydı, ama babamın kızı karşılığında aldığı ödemeden sonra çiftliklerini çoktan aştığını tahmin ediyordum.

Kadın bakışlarını başka yöne çevirdi, dudaklarında hafif bir alay vardı. Gözleri, sanki satılık bir sığır parçasıymışım gibi, küçümseyici bir tavırla vücudumda aşağı yukarı gezindi. Déjà vu göğsüme çarptı ve ciğerlerimdeki nefesi çaldı. "Bir çiftlik kızı daha," diye iç geçirdi inançsızca, başı küçümsemeyle hafifçe sallanıyordu. "Tam da ihtiyacımız olan şey."

Hiçbir şey söylemedim. Beni kralı için uygun bulmaması önemli değildi. Sadece buna inanmasına ihtiyacım vardı. "İhtiyacınız olan başka bir bilgi var mı?" Dilim kurşun gibi, boğazım kurudu.

Konuşmamı engellemek istercesine elini kaldırdı. "Hayır. Hepsi bu kadar." Bana dönmeden önce parşömenine hızlıca bir şeyler yazdı. "Kral Henrick'le buluşmak için hazırlanacağınız odanıza götürüleceksiniz. Tüm Yıldız Kutsanmışlar birlikte takdim edilmek üzere gelecekler."

"Tabii ki."

Beni görmezden gelerek, bana eşlik eden muhafızla kısık sesle konuşmak için eğildi. Başını salladı, sonra onu takip etmemi işaret etti. İtaatkar bir şekilde yaptım bunu, ayaklarım onun uzun adımlarına ayak uydurmak için hızlı hızlı yürüyordu. Beni kapılardan geçirirken kalenin taş duvarları üzerimizde yükseliyordu.

Diğerlerinin yanından geçerken gülümsedim ve mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalıştım ama ne kadar uğraşsam da başka bir Yıldız Kutsanmış göremedim. Eğer burada başkaları varsa, ya odalarındaydılar ya da yıldız işaretlerini gizliyordular.

Köşeleri döndükçe, merdivenlerden indikçe ve kemerlerden geçtikçe muhafızların botları koridorda yankılanıyordu. Kalenin planını hatırlayabilmek için her dönüşü zihnime kazımaya çalıştım. Her dönemeç ölüm kalım meselesi olabilirdi; bu kalenin içini bilmem gerekiyordu.

hızlı bir şekilde ayrılma ihtiyacı ortaya çıkarsa diye. Sonunda bir çift kapının önünde durduğumuzda, gözlerim dokuz dönüşü ve bir merdiven boşluğu çıkışını takip etmişti.

Muhafız kenara çekildi, kalın elleri kılıcının kabzasını kavırıyordu. Bana başıyla hızlıca bir selam verdi ve "Bu sensin" dedi.

Kapı tokmağını çevirip ağır ahşap kapıyı açtığında içimi bir merak dalgası kapladı. İçeride, duvarlarda tablolar ve yer döşemelerine serilmiş lüks halılarla dekore edilmiş şirin bir oda vardı. Odanın aydınlığı neredeyse gözlerimi acıtıyordu ve gardiyanın tepkimi fark etme ihtimaline karşı kendimi bir adım geri atmaya zorladım.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim sessizce, sesim bilerek titriyordu.

Gardiyanın sesi düz ve davetkâr değildi, "Sandıklarınız birazdan size getirilecek," dedi ve kapıyı arkamdan kapattı. Yerimde kıpırdamadan ve sessiz bir şekilde bekçinin geri çekilirken çıkardığı ayak seslerini dinledim. Gittiğini duyduğumda geriye doğru bir adım attım ve kapıyı inceledim. Basit bir kilit mekanizması vardı ama içeri girmeye kararlı birini dışarıda tutamayacak kadar dayanıksız görünüyordu. Kilitli bir kapıyla dikkatleri üzerime çekmek istemediğimden, kapıyı olduğu gibi bıraktım.

İnsan kralın ya da ekibinin saklayacak bir sırrım olduğunu düşünmesini istemedim.

Odanın içinde daireler çizerken bakışlarım her köşeyi ve boşluğu taradı. Bir elimle parmaklarımı şiltenin üzerinde gezdirirken diğer elimle omurgamın üzerinde saklı duran hançere uzandım. Parmak uçlarım kabzasını kavrayıp yavaşça çekmeden önce oymalı kabzasını sıyırdı. Şiltenin altına sakladığımda soğuk metal tenimde rahatlatıcı bir his uyandırdı.

Bir saniye bile gardımı indiremeyeceğimi biliyordum. Yaptığım her hareket hesaplanmalı, konuştuğum her kelime ölçülmeliydi. Ne tür bir tehlikeye doğru yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her köşede pusuya yatmış olabileceğini biliyordum.

Pencereye doğru ilerledim ve aşağıdaki geniş araziye baktım. Nefes kesici bir manzaraydı, beni hem kıskanç hem de küçük hissettiren bir manzaraydı. Uzakta, buraya gelmek için içinden geçtiğimiz ormanın ana hatlarını seçebiliyordum; ağaçlar, yapraklarının arasından esen rüzgârla birbirlerine sırlarını fısıldıyordu.

Oda şaşırtıcı derecede lükstü ve küçük bir bağlantılı banyosu vardı. Sıcak bir banyo yapmak için sihrimi kullanırken havadaki değişimi hissettim. Burada olduğum sürece son derece dikkatli olmam gereken bir sihirdi bu.

Bir şişe yağı döktüğümde turuncu ve pembe girdaplar suyun yüzeyinde şakacı bir şekilde dans etti ve odayı dolduran narenciye ve çiçek aromalarının sarhoş edici bir karışımını serbest bıraktı. İstemesem de kendimi kokunun içine çekilmiş buldum.

Odanın ve mobilyaların dış hatlarını defalarca özenle çizdikten sonra, kapının dışında yüksek bir gümbürtü duydum. Kapıyı açtığımda iki muhafızın nefes nefese kaldığını gördüm, yanımdan geçip sandıklarımı homurdanarak yere bırakırken yüzleri çabalamaktan kızarmıştı. Alınlarında boncuk boncuk terler belirmiş, aşağıdaki ahşap kalasların üzerine damlıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, muhafızlara doğru zar zor bakarak. Odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapattıklarında sözlerim sağır kulaklara çarpmış gibi görünüyordu. Hemen dizlerimin üzerine çöktüm ve sandıklarımı karıştırdım, Adara'nın bana ödünç verdiği güzel elbiselerden birini çıkarırken parmaklarım sabitti.

Bu gece bir izlenim bırakmam şarttı. Kralın dikkatini çekmem gerekiyordu. Toplantıya katılacak diğer tüm Yıldız Kutusuzlara rağmen, onun bana bakmasına ihtiyacım vardı. Eğer ilgisini çekebilir ve bunu sürdürebilirim, ihtiyacımız olan bilgiyi alma şansım olacaktı. Eğer kan büyüsunün Fae krallığında ya da bu krallıkta hâlâ kullanılıyor olma ihtimali varsa, Kral Henrick'in bu bilgiyi bana vermek istemesini istiyordum. Eğer yanında bir Yıldız Kutsanmış istiyorsa, nedenini bulana kadar istediği kişi ben olacaktım.

Vücudumu hızla buharlı sıcak suya daldırdım, seyahat günümün kirini ve terini temizledim. Kokusunun tadını çıkarırken yağ cildime yapıştı. Tırmanarak dışarı çıktım, pelüş bir havlu aldım ve etrafıma sıkıca sardım. Buğulanmış aynaya bakarak kendime baktım ve kollarımdaki yara izlerine bakmayı reddettim.

Yumruklarımı sıkarken tırnaklarım avuç içlerime batıyor, kendimi aşağı bakmaya ve vücudumdaki yara izleriyle yüzleşmeye zorluyordum. Onlar benim bir parçam haline gelmişti ama utanç, pişmanlık ve suçluluk duyguları o kadar derine kök salmıştı ki hala kalbimde oturuyordu. Her biri umutsuzca unutmaya çalıştığım bir geçmişi hatırlatıyordu. Evden getirdiğim her elbise, izleri gizlemek için özenle seçilmişti. Ancak onlardan kaçınmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onları sonsuza kadar saklayamayacağımdan korkuyordum.

O kadar uzun süredir oradaydılar ki artık benim bir parçam gibi hissediyordum ama yine de onlardan nefret ediyordum. Kim olduğumu hatırlatıyorlardı. Nelere izin verdiğimi. Utançla dolduğum için başka tarafa bakmak istedim ama

Onlara bakmak için kendimi zorladım. Bana acı verse de, bu hatayı bir daha asla yapmamak için kendimi onlara bakmaya zorladım.

Gözlerimi kapattım ve soluk mor elbisenin ince kumaşını başımın üzerine kaldırdım. Vücudumu örtmek için aşağı doğru çektiğimde ipeksi dokusunun ince okşayışını hissettim. Kumaş, ayaklarımın hemen dibindeki zemini sıyrarak narin perdeler halinde düştü.

Etrafımda dönerken, elbisemin kumaşı omuzlarımdan zarifçe döküldü, göğüslerimin üst kısmında durdu ve omuzlarım ve köprücük kemiklerim boyunca uzanan yıldız izlerini ortaya çıkardı. Yüzeyine sayısız boncuk ve mücevher dikilmişti ve loş ışıktaki binlerce yıldız gibi parlıyordu.

Sorin'in beni bu elbisenin içinde görseydi yüz ifadesinin nasıl olacağını hayal ettiğim küçük bir an için kendime izin verdim. Parmak uçlarının kumaşa bastırıldığını hayal ettiğimde neredeyse hissedebiliyordum.

Bu düşünceden sıyrılıp saçlarımı topladım, sıkıca büktüm ve ince bir bantla sabitledim. Elmacık kemiklerimi okşamak ve yüzümün yumuşak kıvrımlarına dikkat çekmek için bazı tutamları serbest bıraktım. Evren'in bana hediye ettiği mücevher kutumdan çıkardığım narin altın zinciri parmaklarımın arasından geçirdim. İnce güzelliği şüphe uyandırmayacaktı ama beni damgalayan izlere dikkat çekecekti. İncelikli ama güçlüydü; kralın gezinen bakışlarını cezbetmeye yetecek kadar.

Hançerlerimi elbisemin altındaki yerlerine geri bağladım, birer tanesi göze çarpmayacak şekilde her iki kalçama dayanıyordu. Titreyen parmaklarımla elbisemin düğmeleriyle oynadım ve her bir santimin mükemmel bir şekilde yerine oturduğundan emin oldum. Hayranlıkla bakmak için bir adım geri atmadan, odanın içinde bir kapı sesi daha yankılandı. Kendimi toparlayarak kapıyı ardına kadar açtım ve orada dikilen gardiyanı gördüm, bana el sallayarak geçmeden önce zar zor bir göz atarken kaşları çatılmıştı.

Koridora çıktım, attığım her adım uzun koridor boyunca yankılanan bir ses çıkarıyordu. Kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapattım ve bir an hareketsiz durdum. Ama gardiyan adımlarında duraksamadı. Ona doğru ilerlerken elbisemin kumaşı bir hayalet gibi arkamda kaldı ve elim içgüdüsel olarak eteğimin altına sıkıştırılmış hançerin güven verici varlığını hissedebildiğim uyluğuma gitti. Burada olduğum sürece ne olursa olsun hazırlıklı olacağıma dair bir hatırlatma.

Bekçiyi uzun bir koridorda takip ederken kalbim hızla çarpıyordu, ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Beni bir balo salonuna doğru götürdü ve havayı sohbet ve kahkaha sesleri doldurdu. Salon ince tunikler ve kıyafetlerden oluşan bir kasırgaydı.

rengarenk elbiseler. Çoğu insandı ama benim gibi endişeli ve yersiz görünen birkaç kızı fark etmek kolaydı. Muhafız beni balo salonunun kapısının hemen dışında durdukları yerde onlara katılmam için yönlendirdi ve elbisemin eteğiyle oynarken zihnim telaşlandı.

Karşımdaki kız bana bakışını gizlemeye çalışıyormuş gibi yavaşça başını çevirdi. Uzun sarı saçları yumuşak bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve giydiği güzel yeşil elbise zarif ama masumiyetini sergileyecek kadar da inceydi. "Vay canına," dedi usulca. Bakışlarını karşıladım ve bana nazik bir gülümseme verdi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sen de öyle." Ona doğru işaret ettim ve bakışlarımın elbisesine kaymasına izin verdim. Elbise vücudunu öyle bir sarıyordu ki sadece onun için yapıldığı belliydi.

Yüzünü aydınlatan gülümseme, yıldız işaretlerime bakarken hafifçe düştü. Merakını hissedebiliyordum, bakışları bir işaretten diğerine hızla geçerken merakı içinde köpürüyordu. "Sanırım yarışmacı olarak buradasınız?"

Gülümsedim ve ayaklarımın üzerinde kaydım. "Suçlu. Sen mi?"

"Evet." Genişçe sırttı ve heyecanını zorlukla bastırabildi. İçimde bunun zorlama olduğuna inanan tek bir zerre bile yoktu. Bu kız kralla tanışmak için can atıyordu. Tacı kazanmaya hevesliydi. "Benim yıldız izim seninkinden biraz daha gizli." Saçlarını boynundan uzaklaştırdı ve kulağının hemen altında hafifçe serpiştirilmiş yıldız izlerini ortaya çıkardı. Neredeyse bembeyazdılar ve solgun teninde kamufle olmuşlardı.

Ona gülümsedim, söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum, ama daha bir kelime bile edemeden muhafızlardan biri öne çıktı ve ilerlememizi işaret etti.

Kızın mırıldandığını duyduğumda kalbim hızla çarptı, "Tanrım. Sanırım hasta olacağım." Solgun alnını ince bir ter tabakası kaplamıştı ve iri gözleri endişeyle odanın içinde geziniyordu. Kralla karşılaşma beklentisiyle midem düğüm düğüm olsa da ona doğru bir adım attım ve güven verici bir şekilde kolunu sıktım. Sonunda bakışlarımla karşılaştığında, soğukkanlılığının bir kısmını geri kazanmış görünüyordu, dudaklarında geniş bir gülümseme vardı.

Sırada beklerken etrafıma baktım ve saydım. Yıldız işaretlerini sergileyen zarif elbiseler giyen on üç kız daha vardı. Her birimiz dik durduk, gergin bir şekilde ağırlığımızı bir ayağımızdan diğerine kaydırdık, beklentiye kontrol edemedik.

Tenim uyuşmuş, kalbim kurşun gibi olmuştu; geçmiş kralların zulmünün hatırası o kadar ağırdı ki ayakta zor duruyordum. Küçük bir gülümseme yüzüme yayıldı.

Yüzüm, altında gizlenen acıyı maskeliyordu; bu, sayısız savaşta mükemmelleştirdiğim bir asker cephesiydi.

Kızların adımları balo salonunda yankılandı ve ben de arkalarından gittim. Alayımız kürsünün önünde bir hilal oluşturan kadar alanın çevresini sardı. Balo salonundaki tüm gözler üzerimizdeydi, bizi izliyor, yargılıyor, değerimizi hesaplıyorlardı. Saf altın gibi görünen büyük bir taht oyulmuştu ve yüzeyi mum ışığında göz kırpan parlak mücevherlerle doluydu. Her birimiz beklenti ve huşu arasında bir anlık durgunluğa kapıldık.

Anons yapılırken salonda alkış ve ıslık sesleri yükseldi: "Kral Henrick." Herkes adamı görebilmek için birbiriyle itişip kakışmaya başladı. Kürsüye yaklaştı, sırayla ilerlerken bakışları her bir kızın üzerinde gezindi ve onları ince eleyip sık dokuyan bir gözle değerlendirdi. O bunu yaparken kalabalığın üzerine derin bir sessizlik çöktü. Kral başını dik tutuyordu ve etrafındaki kraliyet havası dikkatleri üzerine çekiyordu.

Yakışıklıydı. Saçları açık kahverengiydi ve kulaklarına yakın kesilmişti. Ama tepesi, yüzünü çerçeveleyen ve ona çocuksu bir çekicilik veren yumuşak bukleler halinde düzgünce şekillendirilmişti. Ama geniş omuzlarında ve uzun, kaslı gövdesinde çocuğa benzer hiçbir şey yoktu.

Göğsü boyunca insan krallığının armasının deseninde parıldayan altın iplikle işlenmiş gece mavisini bir palto giymişti. Gök mavisini gözleri paltosunun zengin renk tonuyla vurgulanmıştı.

Gözleri kızıdan kıza dolaşıyor, gücümüzü gösteren yıldız işaretlerini bulmak için bedenlerimizi tarıyordu. Her birimizin sahip olduğu yıldız işaretlerini sayarken ve ölçerken bakışlarının her birimizin üzerinde kalışını izledim.

Yıldızların sayısı genellikle bir Yıldız Kutsanmış'ın ne kadar güçlü olduğunu gösterirdi, ancak tanıştığım kişiler arasında neredeyse hiç işarete sahip olmayanlar vardı, yine de daha büyük yıldızlara sahip olanlardan çok daha büyük yeteneklere sahiptiler.

Bana yaklaştıkça midem bulandı ve birkaç dakika önce konuştuğum kızın önüne geçtiğinde kızın gözleri büyüdü. Bakışları kızın vücudunda gezindi ve işaretini hemen bulamayınca yüzünde bir şaşkınlık izi belirdi.

Bakışları hızla bana kaydı ve kalbim göğsümde çarpmaya başlarken nefesimi tuttum.

Boynumdan başlayan bakışlarının üzerimde nazikçe gezindiğini hissettiğimde dudaklarım aralandı. Vücudumdan yavaşça aşağıya inmeden önce oradaki yıldız izlerinde uzun bir süre oyalanıyor gibiydi.

ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Gözleri sonunda kalçalarıma yerleşti ve sonra kalçalarımın dinlenmeden önce güneye doğru ilerledi.

Bakışları tekrar yıldız izlerime kaydı ve gözlerime bakmadan önce bir süre daha orada oyalandı. Gözleri geniş ve meraklıydı, sanki yüzümde bir şey arıyordu.

"Hoş geldin, Yıldızsız." Sesi sıcak ve davetkârdı ve gözleri sadece bana odaklanmıştı. "Sizleri krallığımızda ağırlamak benim için büyük bir onur ve her birinizin bana elinizi uzatmış olmanız benim için büyük bir ayrıcalık."

Tekrar konuşurken gözleri yavaşça benden diğer Yıldız Kutsanmışlara kaydı. "Birçoğunuzun buraya gelmek için çok uzaklardan geldiğini biliyorum ve umarım krallığımızda geçireceğiniz zamandan keyif alırsınız."

Ellerini birbirine vurduğunda sıçradım ve havayı ani bir müzik patlaması doldurdu. Odaya bakarken gözleri sevinçle parlıyordu ve "Hadi kutlayalım!" diye bağırdı.

Kürsünün basamaklarını yavaşça çıktı, saçlarındaki altın çizgiler meşale ışığında parıltıyordu. Bakışları kalabalığın üzerinde gezindi ve sonunda tahta oturana kadar tüylerimi diken diken eden bir yoğunlukla bana geri döndü. Bir hizmetkâr elinde kıpkırmızı şarap dolu kristal bir kadehle önüme çıkana kadar gözümü ayıramadan öylece durdum. Ancak o zaman gerçekliğe geri döndüm.

Şarap kadehini kibar bir "Teşekkür ederim," diyerek kabul ettim ama tek bir yudum bile almaya niyetim yoktu. Baş döndürücü aroması bile hafifçe başımı döndürüyordu ve kırmızı sıvıyı içersem duyularımın tamamen köreleceğini biliyordum. Diğer kızlar benden çok daha az temkinli görünüyordu. Göz ucuyla, kızlardan birinin, daha önce konuştuğum kızın, bardağının yarısını bir yudumda boşalttığını fark ettim.

Kürsüye doğru baktım, Kral Henrick hâlâ beni izliyordu. Bakışları artık daha yumuşaktı ama yine de değerlendiriyordu. Onunla ilgili her şey Sorin'den çok farklıydı. Koyu kırmızı şarap dolu kristal kadehini sessiz bir selamla kısa bir süreliğine kaldırdı ve ben de kadehimden en küçük yudumu almadan önce başımı usulca eğerek onayladım.

Odadaki hava duman ve parfümle ağırlaşmıştı. Herkes çok varlıklı görünüyordu, pahalı ipekler ve danteller giymişlerdi, boyunlarında ve bileklerinde mücevherler parlıyordu. Her birinin yüzünde belirgin bir kendini beğenmişlik ifadesi vardı ve hiçbirinin gözlerinde açlıktan eser yoktu.

Odadaki on dört Yıldız Kutsanmış dışında insan olmayan kimseyi görmedim. Fae krallığından ya da ötesindeki herhangi bir krallıktan birinin izini aramak için dikkatle izledim, ama Kral Henrick onlarla herhangi bir şekilde çalışıyorsa, bunu çok iyi saklıyordu.

"Eğleniyor musun?" Kral Henrick'in sesi beni hazırlıksız yakaladı ve omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. Diğer herkesi izlemeye o kadar dalmıştım ki onun yaklaştığını fark etmemiştim bile.

Başımı sallamadan önce bir an duraksadım ve dudaklarıma nazik bir gülümseme yayılmasına izin verdim. "yleyim."

"Dürüst olacağım. Sen de en az benim kadar sıkılmış görünüyorsun."

Kıkırdadım, istemsizce nefes alırken burnum seğirdi. atık kaşlarım ve kakhaha dolu sesimle, "Bu senin kutlaman," dedim.

Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce gözlerini tavana doğru devirdi. Omzu omzuma değdi ve omzumu nazikçe drtt. "Buna inanmanı istiyorlar ama ben aslında sadece şarap ve tatlı için buradayım."

Ona muzip bir sırıtış fırlattım ve "Tatlıya düşkün birine benzemiyorsun" diye takıldım.

Geniş gülümsemesi ışıl ışıl ve samimiydi, midemin gergin bir enerjiyle ırpınmasına neden oldu. Ve Sorin'den bu kadar kötü şartlarda ayrılmışken burada durup bu kralla şakalaştığım için suçluluk duydum. Jorah...

Hayır. Onu düşünemezdim.

"Beni fark edecek kadar mı inceliyorsun?" diye sordu şakacı bir şekilde.

"Sen benim evlenmem gereken adamsın." Bakışlarımla yavaşça üzerinde gezinmesine izin verdim, her santimini incelediğimi gösterdim. "Sanırım en azından bu onura layık olduğundan emin olmalıyım."

Kral Henrick'in kakhahası odanın içinde yankılandı ve ben de kendimi tutamayıp ona gülümseyerek karşılık verdim. Dostça bir bakışla öne doğru eğildi, elini bana doğru uzattı.

"Senden hoşlandım. Adın ne?" diye sordu.

Parmaklarım Sorin'inkilerin etrafında kıvrılırken onun eli Sorin'inkinden çok farklıydı. Sorin'inkiler sert ve yıllarca çalışmaktan yıpranmışken, onunkiler yumuşaktı. "Thalia."

"Peki, Thalia," dedi, gözlerinde muziplikle bana bakarak, "eğer beni yeterince değerli buluyorsan, sence

Dans edelim mi?" Bana doğru eğildi ve ondan yayılan beklentiyi hissedebiliyordum.

Gözlerinin içine baktığımda yanaklarım ısındı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Bana umutlu bir gülümseme verdi, bir cevap bekliyordu. Sorin'le ilgili düşüncelerin zihnimi bulandırmasına engel olamadığım için göğsüm acıdı. Bir süre sonra, "Sanırım bir dansın zararı olmaz." diye cevap verdim.

"Hayır." Başını salladı ve şarap kadehini elimden almadan önce kısık bir kakhaha attı. "Sanırım olmazdı."

Kolunu uzattı ve bir hizmetçi onun yanında cisimleşerek bardağı elinden aldı.

Çenesini hafifçe eğerek dans pistini işaret etti. "Dans edelim mi?"

Elimi tutarak beni nazikçe ileri doğru çekti, her adım bizi kalabalığın beklenti dolu bakışlarına daha da yaklaştırıyordu. Odadaki herkes bizi izliyordu. Bakışlarının sıcaklığını üzerimizde hissedebiliyordum ve onun elinin benimkine dokunduğu yerde tenim karıncalandı.

Oda renk cümbüşüne dönmüştü, romantik bir melodinin notaları havayı dolduruyordu. Benim alanıma girdi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Parmakları nazikçe elimi sardı, sonra diğeri sanki orada olması gerekiyormuş gibi kalçama gitti. Bizi yavaşça daireler çizerek yönlendirmeye başladı ve bakışlarının beni esir almasından başka bir şey hissetmedim.

"Uzaklara gitmek zorunda mıydınız?"

Sorusuna cevap olarak bir kez başımı salladığımda boğazımda bir sıkışma hissettim, anıların telaşında kayboldum - karanlık orman, Sorin'den uzaklaşırken kalbimin şüpheyile çarpması. Sonunda ona cevap verirken onun düşüncelerini zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Yaklaşık bir buçuk günlük bir yolculuktu. Fae krallığının hemen dışından."

"Ve sen de bugün mü geldin?" Yüzümü dikkatle inceledi ve gerçekten ilgileniyor muydu yoksa tepkilerimi mi inceliyordu anlayamadım.

"Sadece birkaç saat önce."

"Ama yine de burada benimle dans ediyorsun. Ben bir yerlerde bir yatakta yatıyor olurdum."

"Ve seninle tanışma fırsatını kaçırayım mı?" Başımı yana eğdim. "Bu pek iyi bir izlenim bırakmazdı, değil mi?"

"Kötü bir izlenim bırakabileceğinden emin değilim, Thalia." Gözleri benimkilerle kilitlendi, yoğunluk ve arzu doluydu. Kalçamdaki sıcak eli ağır geliyor, kalbim göğsümde çarparken beni ona yaklaştırıyordu. Bir kızarıklık boynuma doğru yükseldi ve köprücük kemiğimden aşağı süzüldü.

"Bu konuda bir şey bilmiyorum. Belki de tedbirli olmak için köyümden kimseye sormamalıyım."

Kral Henrick öne doğru eğildi, gülümserken gözleri parlıyordu. Sesi nazik ve eğlence doluydu, "Görünüşe göre köyünüzün insanları aptal olabilir. Nasıl oluyor da senin gibi güzel bir yaratık hâlâ evlenmemiş?"

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapadım ve umutsuzca Sorin'in yüzünü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, soru sorulduğunda düşüncelerimin ön saflarında kalmaya devam etti ve kalbim özlemle sızladı.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor gibiydi ama onları zorla çıkardım. "Henüz evlenmeye değer birini bulamadım." Cevabımdan memnun görünen ve bana nazik bir gülümseme veren kralla göz temasını korumak için elimden geleni yaptım.

"Bunu değiştirmeliyiz."

Odaya bakıp etrafımızdakileri incelediğimi gösteren bir hareket yaptım. "Neden? Burada tavsiye edebileceğiniz biri var mı?"

Kral Henrick'in gülümsemesi daha da genişledi ve kavrayışını kalçamdan belime doğru kaydırarak vücudum onunkiyle aynı hizaya gelene kadar beni çekti. Dudakları kıvrılırken şöyle mırıldandı: "Bu krallıktaki hiç kimsenin sana dokunması akıllıca olmaz. Eğer benden başka biri parmak uçlarıyla seni şerefendirirse, korkarım ki ellerini kesmekten ben sorumlu olurum."

Bana bir başkasını düşündüren sözlerini duyunca tenime bir sıcaklık yayıldı ve parmaklarım refleks olarak omzunda sıkıştı.

"Yani sen o tür bir kral mısın?"

Parmağını zar zor fark edilen bir hareketle sırtımın alt kısmında gezdirdi ama ben bunu tüm vücudumda hissettim. "Eğer başkalarının kendisine ait olana dokunmasından hoşlanmayan türden bir kralı kastediyorsan, evet."

Ona gülümserken dikkatlice izledim, ama o aşılmazdı. Yüzü pasif bir maske gibiydi ve gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Henüz sana ait değilim."

"Belki buna da bir çare bulmalıyız." Beni gafil avlayarak etrafımda döndü ve başım dönerken boğazımdan kahkahalar fişkırdı.

Parmaklarım omuzlarında gerildi ve beni daha da yakınına çekerken göğsü derin bir kıkırdamayla gürlledi. Burnum boynunun dibine değdi ve sıcak bir yaz gününün sonundaki yağmurun kokusunu aldı.

Ağzını açtı ve ben de ne söyleyeceğini duymak için umutsuzca eğildim. Ama daha kelimeler dudaklarından dökülemeden arkamızdan bir ses "Majesteleri, savaş odasında size ihtiyaç var" diye seslendi.

Kalp atışlarım hızlanırken vücudum dikkat kesildi ve umutsuzca ilgimin yüzümde görünmesine izin vermemeye çalıştım.

Kral Henrick'in bakışları kararırken elleri bana doğru kenetlendi, parmakları etime saplandı. Nefes alış verişi sığlaştı ve havadaki gerginlik hissedilir hale geldi.

"Hemen geliyorum."

Vücudunu döndürdü ve birkaç uzun an boyunca yüzümü taradı. Kaşlarım birbirine çatıldı ve yüzümdeki gülümsemenin bir endişe ifadesiyle kaybolmasına izin verdim, endişemi yüz hatlarımla aktarmaya çalıştım.

"Her şey yolunda mı?"

Gözleri donuk ve gölgeli kalırken dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Elbette." İç çekti. "Kralların oyununda asla bir gün tatil yoktur."

"Tamam," dedim tereddütle.

"Partinin geri kalanına katıl." Sonunda beni elinden bıraktı ve geri çekilmeden önce başını hafifçe eğdi. Jestine derin bir selamla karşılık verdim ve tekrar başımı kaldırdığımda gözlerim onunkilerle buluştu. Bakışları ağır ve ihtiyatlıydı. Son bir bakışla arkasını döndü ve ben rahatlamış ama daha fazlasını öğrenmek için çaresizce derin bir nefes aldım.

BÖLÜM 9

SORIN

Şarabı yavaşça yudumladım, sıvının dilimin her santimetrekaresinde gezinmesine ve acılıkla kaplanmasına izin verdim. Kararsız bir el ile şarabı

Bardağın içindekilerin yarısını ağızıma attım.

Ağırlığımı sandalyeye vererek derinin içine gömüldüm. Arkama yaslandığımda sert ahşap çerçeve kafa derime baskı yaptı. Şaraptan bir yudum daha alarak, ruhların hızla akan zihnimi sakinleştirmesi için tanrılara dua ettim. Ama boğazımdan aşağı ne kadar dökersem dökeyim, onun düşüncelerinin saldırısı kaçınılmaz olarak gelecekti.

Hep öyle yaparlardı.

Elimi yüzümde gezdirdim ve kısık, gırtlaktan gelen bir inilti çıkardım. Şakaklarımdaki donuk zonklamayı ve yarın dilimde kalacak olan alkolün hastalıklı tatlı tadını şimdiden hissedebiliyordum. Ama bu düşünceleri bir kenara ittim; bu yarının yüküydü, bugün için endişelenecek bir şey değildi.

Thalia neredeyse iki gündür ortalıkta yoktu ve nerede olduğunu ya da güvende olup olmadığını bilmeme düşüncesi midemin endişeyle çalkalanmasına neden oldu.

Kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu biliyordum. Evren'in krallığında çalıştırdığı açık ara en iyi savaşçıydı ama bu onun tehlikede olmasını istediğim anlamına gelmiyordu. Kendisine zarar verebilecek bir görev için bu kadar pervasızca gönüllü olmasından nefret ediyordum.

İnsan kralı etkileyebileceğini biliyordum. Eğer istediği buysa, adamın ona aşık olacağından hiç şüphem yoktu ve eğer kendime karşı dürüst olursam, içimde bu düşünceyle çarpılmış hissedenden daha da büyük bir parçam vardı.

Thalia benim değildi çünkü benim olmak istemiyordu. Ama bu, başka birinin ona dokunabileceği, onunla gülebileceği ya da geceleri uyuyamadığında ona sarılabileceği düşüncesiyle kıskançlıktan kıvranmadığım anlamına gelmiyordu.

Yaptığı her şey krallığımızın iyiliği için olsa bile. Yine de kıskançlığım yüzünden lanetlendim.

Bardağımı kaldırdım ve içindekilerin geri kalanını içtim. Masaya geri koyar koymaz şaraba uzandım ve şişenin tıpasını açtım. Şişeyi tekrar masaya koymadan önce bardağımı ağzına kadar doldurdum.

Kapı açıldı ve içeri giren Adara ile Evren'e gözlerimi kısarak baktım.

Bugün ikisini de görmek istemedim. Evren ve ben dünden sonra neredeyse hiç konuşmuyorduk. Onun gitmesine izin vermesiyle ilgili duygularımı açıkladıktan sonra.

Bunu yüksek sesle ve müstakbel kralıma saygısızlık etmeyi düşünmeden yaptım. O anda o benim prensim değildi, arkadaşım, kardeşimdi ve yaptığı seçimden dolayı ondan nefret ediyordum.

Haksızlık ettiğimi biliyordum ama içimi dökmeliydim. Hayal kırıklığımı ve öfkemi birinden çıkarmalıydim ve Evren bunun kendisi olmasına izin vermişti.

"Şu anın bu konuşma için doğru zaman olduğundan emin değilim." Adara elini alnımda gezdirdi ve parmaklarını saçlarıma gömdü. Başımı yukarı çekip bana bakarken saç tellerimi parmaklarıyla sıkıca kavradı. "Ne kadar sarhoşsun?"

Ona gülümsedim çünkü kendimi ona kızmaya ikna edemiyordum. Thalia'nın gidişine o da en az benim kadar kızgındı. Başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırdım ve yüzünün önünde tutarken aralarında küçük bir boşluk bıraktım. "Sadece birazcık."

Eğildi ve saçlarımı bırakmadan önce alnıma nazik bir öpücük kondurdu. Başım sandalyeye yaslandı, tam da beni bulduğu gibi.

Evren yüzünde sert bir ifadeyle beni dikkatle inceliyordu ve bir an için bana hâlâ kızgın olduğundan endişelendim.

"Yeni bir haber aldık. Şu anda bununla başa çıkabilecek durumda olduğunuzu düşünüyor musunuz?"

Omuzlarım geri çekildi, omurgam sertleşti ve sözleri alkolün sisini bir bıçak gibi keserken içimden bir ürperti geçti.

"Ne tür bir bilgi alındı? Thalia hakkında mı?"

Evren başını hızla salladı ve ben onun konuşmasını beklerken kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Tam olarak değil. İnsan kralı bazı

adamlarının Fae krallığına doğru."

Arkadaşıma bakarken sertçe yutkundum. "Yani gerçekten babanla ilişkisi mi var?"

Elbette bunu zaten biliyorduk, ancak bilinmeyen nasıl dahil olduğuydu. Ancak ordusunun bir kısmını konuşlandırması, sanırım hepimizin düşündüğünden çok daha derindi.

"Fae bölgesine götürüldüklerine dair söylentiler var." Sözleri karşısında kanım dondu. "Kan büyüsüne mi sahipler?"

Bu ihtimali düşünmek bile istemedim. Gavril'in kan büyüsüne sahip olması yeterince kötüydü, ama şimdi bir tek onun olmadığını bilmek? Babası mıydı yoksa Thalia'yı elleri kanlı bir insan krala mı göndermiştik?

"Bilmiyorum." Evren çenesini sıkarak başını salladı. "Şu anda bildiğimiz her şey kulaktan dolma. Bizim için gerçek bir bilgi yok."

"İnsan krallığına gidiyorum." Ayağa kalktım ve başım hafifçe döndü.

Evren'in gözleri bana dikilmişti ama konuşan Adara oldu. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Bu gece değil."

"Thalia'yı o krallığa, lanet olası bir tuzağa göndermeyeceğim ve burada oturup iyi bir istihbaratla kurtulmasını ummayacağım."

Ya Fae Krallığı'ndan biri zaten oradaysa? Ya onu tanıdılarsa?

Evren ağzını açtı ama konuşmadan sözünü kestim.

"Sen benim dostumsun, yakında kralım olacaksın ama izin versen de vermesen de gidiyorum. Adara olsaydı sen de aynısını yapardın."

Evren konuşmadan önce beni dikkatle izledi. "İsterdim ama Adara haklı. Bu gece gitmiyorsun. Çok fazla içtin ve kafanın rahat olmasını istiyorum."

Elini bana doğru uzattı ve parmaklarının arasında katlanmış küçük bir parşömen parçası vardı. Hiç düşünmeden aldım.

"İnsan kralı beni evlenme oyununa katılmam için krallığına davet etti. Kendisine üzülerek katılamayacağımı ancak yerime bir irtibat görevlisi göndereceğimi bildirdim."

Onun sözleriyle kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Eğer ayılıp kendine gelebilirsen, seninle bu ilişkiyi kurmaya niyetim vardı."

"Tabii ki yapabilirim. Sence bir tuzak mı kuruyor? Babanın seni krallığımızın güvenliğinden koparmaya çalıştığını mı?"

Beni izlerken başını salladı. "İstiyorum."

Bu cevabımı değıştirmedi. En ufak bir şekilde bile. "Sabah ilk iş gideceğim." Şarap bardağını kendimden uzağa ittim ve içindekilerin bir kısmı masaya döküldü. "Kahretsın."

Titreyen ellerimle temizlemeye başladım ama Adara hemen ellerimi bıraktı ve benim yerime temizledi.

"Git ve biraz uyu. Buna ihtiyacın olacak."

BÖLÜM 10

THALIA

Kaşığımı çayımın içinde dalgınca karıştırırken uykusuzluktan gözlerim kararmıştı. Önceki geceden gelen her ses Kulaklarım odamın dışında herhangi bir tehlike işareti aradıkça büyüyordu. Duvarlardan gelen her gıcırtıda kalbim hızla çarpıyor ve ocakta çatırdayan bir közün sesiyle sıcıyordum.

Gözlerimi kapatmayı başardığımda ise Sorin'in düşünceleri aklımdan çıkmıyordu.

Ama güneş pencereden içeri girdiğinde yumuşak yataktan kalktım ve Adara'nın ödünç vermesine izin verdiği güzel elbiselerden birini giyerek onun düşüncelerini uzaklaştırmaya çalıştım.

Son bir saattir Starblessed'larla oturuyordum. Onlar yemeklerine neredeyse hiç dokunmadılar ama ben dayanamadım. Önümde kalın dilimler halinde pofuduk hamur işleri ve ısırdığımda tatlı suyuyla patlayan pembe-kırmızı nektarinler vardı.

Tadı dilime vurdukça inledim.

"Büyü gücünüz var mı?" diye sordu sağ tarafımdaki kızlardan biri. Çok güzeldi, teni sabah ışığında parlayan ve gözlerinin yeşilini zümrüt gibi parlatan koyu bir zeytin tonundaydı.

"Biraz." Önceki geceki kız başını salladı. Layla. Adını bu sabah yemek odasına girdiğimde öğrenmiştim ve ona çok yakıştığına karar vermiştim. "Yıldız izim küçük olduğu için çoğu kişi yapabileceğimi düşünmüyor ama biraz büyü yapabiliyorum."

"Peki ya sen, Thalia? Aramızdaki en büyük yıldız işareti sende." O sorusunu sorarken odadaki tüm kızların gözleri benim üzerimdeydi. Çay bardağımı kaldırdım ve ağzıma götürdüm.

cevabımı nasıl hazırlayacağımı düşündüm.

"Ben yaparım. Sıcak bir banyo yapabilir ve vazodaki çiçekleri sanki ölümün eşiğinde değillermiş gibi tazeleyebilirim. Ayrıca saçlarımı nasıl çözeceğimi de öğrendim."

"Tanrım, keşke bunu sihrimle yapabilseydim," dedi solgun yüzünü çerçeveleyen vahşi bukleleri olan kızıl saçlı kadın.

"Sana yardım edebilirim." Hamur işinden bir parça daha kopardım ve parmaklarımdaki yapışkan şekeri yalamadan önce ağzıma attım. "Sadece biraz pratik gerekiyor."

Kız hafifçe soludu ve ben de börekten bir ısırık daha ağzıma atarken durdum.

"Dürüst olmak gerekirse, hiç de zor değil."

Ama kızın gözleri artık benim üzerimde değildi ve omzumun üzerinden bakıyordu.

"Günaydın hanımlar." Kral Henrick'in sesinin derin tınısını konuşur konuşmaz tanıdım ve yüzümü tamamen ona dönmeden önce elimin tersiyle ağzımı sildim.

Başımı kaldırdığımda nazik mavi gözleri benimkilerle kilitlendi ve yüzüne sıcak, rahatlatıcı bir gülümseme yayıldı. Bakışları benimkileri kavrarken yüzümün kızardığını hissettim.

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca hepinizi daha yakından tanımayı umuyorum. Nişanlanmam için danışmanlarımin hazırladığı yarışmada bazı sınavlar olacak, ama eğer hepiniz bana katılmama izin vererseniz, kahvaltı ile başlamak istiyorum."

Kızlardan biri hemen, "Elbette," diye cevap verdi.

Kral Henrick bir sandalyeyi neredeyse fark edilmeyecek bir gıcırtyla yavaşça duvardan uzaklaştırdı ve masanın ucuna oturdu. Aramızda üç hanımefendi oturuyordu ama yine de sanki odada başka kimse yokmuş gibi onun varlığının içimde dalgalandığını hissedebiliyordum.

"Dün geceki partiden herkes keyif aldı mı?" Gözleri üzerimde durmadan önce kısa bir süre odaya baktı, rakiplerimin geri kalanını incelemek için uzaklaşmadan önce bir an oyalandı.

Bu kadınlar öyleydi. Benim rakibim.

"Daha önce hiç bu kadar abartılı bir partide bulunmamıştım. Orada sonsuza kadar kalabilirdim." Karşımdaki ona gülümsedi. "Yine de keşke hepimiz seninle dans etme şansı bulabilseydik."

Bir gece önce dans ettiği tek kişinin ben olduğum gözümünden kaçmamıştı. Kızların beni izleyişinden bunu anlayabiliyordum.

Yemek salonuna girdiğim an.

Benimle ve sadece benimle dans etmesi, sırtıma en büyük yıldız işaretine sahip olmanın neden olabileceğinden çok daha büyük bir hedef koymuştu.

"Ben de öyle." Kral Henrick öne doğru uzandı ve tabağına hamur işleri ve meyve doldurmaya başladı. "Ne yazık ki, resmi bir siyasi iş için geri çekildim."

"Elbette." Gülümsedi ama öncekinden çok daha çekingen bir gülümsemeydi bu. "Umarım başka bir zaman sizinle dans etme şansımız olur."

Kral Henrick bir böreği ağzına götürürken başını salladı. Önümüzdeki yemek ziyafetine baktı ve etrafına bakınırken durakladı. "Hiçbiriniz yemedi mi?"

Kızların çoğu yerlerinde kıpırdandı ama ben ağzımdan çıkan küçük homurtuya engel olamadım. Kral Henrick masadan bana doğru baktı ve ben de tam önündeki portakal sırlı böreği işaret ettim.

"O pasta en iyisiydi. Geldiğin için şanslısın. Üçüncüye geçmek üzereydim."

Yüzüne geniş bir sırıtiş yayılırken gözleri parıldadı ve hızla tepsiden böreği almak için harekete geçti. Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi, vücudu o kadar yakındı ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Tabağıma dikkatlice yerleştirirken eli hafifçe omzuma dokundu.

"Elbette, senindir."

Yanaklarım yanmaya başladı ve kelimelerimin arasında tökezlerken midem bulandı. "Oh. Ben demek istemedim ki..."

"Krallığımda aç kalmana izin veremem." Başparmağını kaldırıp alt dudağımda gezdirmeden önce kaşlarını kaldırdı. İçimde bir duygu kasırgası dolaşıyordu ama bu kasırga suçluluk duygusuyla gölgelenmişti. "Yine de ben gelmeden önce eğlenmiş gibi görünüyorsun."

Dokunuşuyla dudaklarım karıncalandı ve gözümü ondan alamadım. "Hem de çok."

"Güzel." Benden uzaklaşırken elini yumruk yaptı ve diğer kızlara baktı. "Ye," diye emretti.

Kral Henrick'in sesi yemek masasında yankılandı ve konuşurken her birimizle göz göze geldi. Yavaşça konuştu, kasıtlı heceler dilinden bal gibi damlıyordu. "Denemeler için hepinizin güce ihtiyacı olacak ve bir parça çilek ya da papaya işinizi görmeyecek." Durdu ve devam etmeden önce odadaki tabaklarımıza baktı. "İlk deneme bir

sihrinizi ve tacı en iyi nasıl destekleyebileceğinizi gösterin. Daha sonra dördünüz eleneceksiniz." Odada bir gerilim dalgası yayıldı ve herkes Kral Henrick'in devam etmesini beklerken bunu havada hissedebiliyordum. Sessizlik bunaltıcıydı.

Kızlardan birkaçı keskin bir şekilde nefes aldı ve dişlerimin bilinçsizce birbirine yapıştığını hissettim. Gücümle çok fazla şey açığa vurmamak için çok fazla. Sonuna kadar beklemem gerekecekti. Sadece diğer yarışmacılardan daha iyi olduğumu kanıtlamam gerekiyordu ama bu, destemdeki tüm kartları göstermem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ne tür sınavlara tabi tutulacağımızı düşünürken düşüncelerim hızlandı. Savaş yeterliliğimizi göstermemiz gerekecek miydi? Onun yanında bir pozisyon elde etmek için diğer kadınlarla fiziksel olarak savaşmak zorunda kalacak mıyım?

Rakiplerimi hesapçı bir gözle incelerken Sorin'in kıkırdamasını neredeyse zihnimin gerisinden duyabiliyordum. Her birinin, görevimde başarılı olmak istiyorsam hesaba katmam gereken kendi güçlü ve zayıf yönleri vardı. Bu kısım hoşuna gidecekti. Her birine ne kadar değerli olduğumu göstermemi, sanki bana karşı bir şansları varmış gibi her birini yenmemi izleyecekti.

"İlk denemeyi atlattıktan sonra danışmanlarım ikinci denemeyi belirleyecek. İkinci denemeden sonra daha çoğunuz eleneceksiniz."

Rakiplerimi yakından izledim, hareketlerini keskin bir gözle not aldım. Hepsini alt edebilecek güce sahiptim ama görevim bu kralı hayati bilgiler edinebileceğim kadar yakınlaşmaya ikna etmeye bağlıyken risk almayı göze alamazdım. Rekabet beklentisiyle gerilirken kalbim hızla çarpıyordu. Tek bir yanlış adım bana her şeye mal olabilirdi.

"Ama bugün duruşmalar hakkında endişelenmeyeceğiz. Sizleri daha yakından tanımak için her birinizle biraz zaman geçirmek istiyorum." Kral Henrick'in bakışları masanın etrafında dolaştıktan sonra bana takıldı. Böyle hissetmenin yanlış olduğunu bilmeme rağmen midemin bulandığını ve göğsümde bir sıcaklık oluştuğunu hissettim.

"Layla" dediğinde gözleri benden ona kaydı ve o sıcaklık hissi anında kayboldu. Onu davet etmek için kolunu uzattı ve o da zarif bir şekilde kabul ederek kolunu Layla'nın koluna doladı ve hepimizi geride bırakarak odadan çıktılar. Yanımdan geçerken, gözleri kaybolmadan önce son bir kez benimkilerle buluşmak için titreşti.

BÖLÜM 11

THALIA

Kral Henrick ve Layla'nın yemek odasından çıkışlarını izledim, kolları birbirine bağılıydı. Göğsümde bir hayal kırıklığı hissettim ama çabucak bir kenara itti.

Derin bir nefes alarak dikkatimi tekrar masadaki diğer kızlara çevirdim. Gözleri gergin bir şekilde etrafta geziniyor, yaklaşan duruşmaların ağırlığı havada asılı duruyordu. Herkesin birbirini ölçüp biçtiği açıktı.

Hepimiz ne kadar arkadaş canlısı gibi davransak da diğer tüm kızlar rekabet halindeydi. Hepimiz sessizce birbirimizi bir rekabet olarak ölçüyor ve bireysel güçlerimizin nerede yattığını anlamaya çalışırken bizimkinin nerede üste çıkacağını belirliyorduk. Bu kızlar benim arkadaşım değildi, beni istediğim şeyi elde etmekten alıkoyan şey onlardı.

Bir hamle yapmalı, kendimi göstermeli ve onlara hesaba katılması gereken bir güç olduğumu göstermeliydim. Ama bunu güçlerimi tam anlamıyla ortaya çıkarmadan, kurnazca yapmalıydım. Henüz dikkatleri üzerime çok fazla çekmeyi göze alamazdım.

Boğazımı temizleyerek kızların dikkatini topladım. "Hepiniz gerçekten portakallı hamur işlerini denemelisiniz. Nereden geldiğinizi bilmiyorum ama bizim köyde böyle lezzetli bir şey yok."

Başlarını salladılar, artan gerginlikten uzaklaştıkları için rahatlamış görünüyorlardı. Geçmişlerimizden, ilgi alanlarımızdan ve hedeflerimizden bahsederek havadan sudan konuşmaya başladık. Dikkatle dinledim, tavırlarını gözlemledim ve gelecekte bana yardımcı olabilecek yararlı bilgi kırıntıları bulmaya çalıştım.

Sohbet ilerledikçe, konuyu kurnazca denemelere doğru yönlendirmeye özen gösterdim. Güçlü yönlerini ve yarışmada kendilerine avantaj sağlayacağına inandıkları şeyleri sordum. Bazıları sihirlerine güvenirken, bazıları da başlarına geleceklerden korkuyorlardı.

Gerçek boyutunu küçümseyerek kendi sihirli yeteneklerim hakkında biraz bilgi verdim. Tacı destekleme ve krallığa hizmet etme arzumu vurguladım.

Fae Krallığı'ndan bahsettim ama bir tanesi bile kılını kıpırdatmadı.

Masada oturmuş diğer kızlarla sohbet ederken odaya bir sessizlik çöktü. Başımı kaldırdım ve Kral Henrick ile Layla'nın yemek odasına yeniden girdiğini görünce omurgam dikleşti. Etrafımdaki kızlar bakıştılar, heyecanları ve gergin bekleyişleri yüzlerinden okunuyordu.

Kral Henrick'in bakışları odayı taradı ama gözlerinin benimkileri bulması uzun sürmedi. Sıcak gülümsemesi beni selamladı ve hem heyecan hem de endişe hissettim.

"Thalia," diye seslendi, sesi odanın her tarafına yayılıyordu. "Bana katılır mısın?"

Diğer kızların gözlerini üzerimde hissederek hızla ayağa kalktım. Başımı sallayarak, salona doğru ilerleyen Kral Henrick'i takip ettim.

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz bana döndü, gözleri merakla doluydu. Aramızdaki hava cazibe ve ihtiyat karışımıyla doluydu.

"Thalia," dedi, sesi alçak ve ölçülüydü. "Seni o odadan çıkardığım için rahatlamış görünüyorsun." Bakışları şakacıydı. "Diğerleriyle iyi geçinemiyor musun?"

Bakışlarına karşılık verdim, dudaklarımda yumuşak ama temkinli bir gülümseme vardı. "Öyleyim ama onlar benim rakibim, biliyorsun."

Kral Henrick usulca kıkırdadı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Gerçekten de öyleler. Sanırım sizden biraz korkmuş olabilirler."

Şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırdım. "Ben mi? Korkutucu mu?"

Bana doğru eğilirken gözleri parlıyordu, sesi alçak ve boğuktu. "Hem de çok, Thalia. Kesinlikle bir izlenim bıraktın."

"Güzel bir elbiseyle etrafta dolaşmaktan başka bir şey yapmadım."

Bakışları vücudumun üzerinde bir okşayış gibi geziniyordu ve bu bana yanlış geliyordu. "Yine de bir şekilde seni aklımdan çıkaramıyorum."

Daha da eğildi, sesi sadece benim duyabileceğim şekilde alçaldı. "Sanırım biliyorlar."

"Yani benden nefret etmelerini mi sağladın?" Kollarımı kavuştururken şakacı bir şekilde sordum.

"Onu bunu bilmem ama seni olduğun gibi görmelerini sağladım."

Sözleri karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu dünyada beni gerçekte olduğum gibi gören kimse olduğundan emin değildim. Sorin'den başka kimse... Denediğim halde ondan bir şey saklayamadığımı düşünürsek. "Hangisi?"

"İzlemeleri gereken biri."

Nefesini yanağımda hissedebiliyordum ve onu hissetmek midemi bulandırıyordu ama aklımda Sorin'le ilgili düşünceler vardı. "Beni neredeyse hiç tanımıyorsun bile."

"Cazibenin bir parçası da bu, değil mi?" Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Senin kendi sırların var, benim de kendi sırlarım."

"Sanırım öyle."

"Bana bir tane söyle." Öne doğru uzandı ve sıcak elini yanağımda hafifçe gezdirdi.

"Ne?"

"Sırlarından biri. Bana sadece bir tane ver." Bakışları dudaklarıma kaydı ve bir an için beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim.

"Peki karşılığında ne alacağım?" Neredeyse nefes nefese sordum. "Ne istiyorsun?"

Sesimi alçaltarak daha yakına eğildim. "Senin de bir sırrın var."

Kaşları yukarı kalktı ve dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Bir sır için bir sır."

"Aynen öyle."

"Bunu yapabilirim." Başını salladı ve elini yüzümden çekti. Elimi tutana kadar aşağı uzandı ve beni ileri doğru çekti. Uzun koridorun sonunda bir kapıya ulaştık ve kapıyı iterek açtı.

Güneş ışığı salona doluyordu ama kral biz dışarı çıkana kadar durmadı.

Canlı bahçeye girdik ve hayal edilebilecek her çiçekten bir dizi renkle çevrelendik. Koku tatlı ve ağırdı ve bizi sarıyor gibiydi.

"Buraya sırlarınızı paylaşmaya mı geldiniz?" Etrafımıza bakarken şaka yaptım.

"Ben sırlarımı paylaşmam, Thalia." Bir adım geri atmadan önce bakışları karararak bana döndü. Beni de yanına çekerek bahçenin derinliklerine doğru götürdü.

"Ben de öyle." Başımı usulca salladım.

"Sadece bir tane." Parmağını kaldırdı ve ben de kendime yapmam gereken bir iş olduğunu hatırlattım.

"Ben köyümü hiç önemsemedim." Ona aklıma gelen en doğru şeylerden birini söyledim. "Bir Yıldız Kutsanmış olarak, bir gün güçlü bir adama vaat edileceğim her zaman biliniyordu."

Adımları durakladı ve beni dikkatle izledi.

"Burada olmaktan pişman mısınız?"

Ona baktım ve başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Yine de, her zaman olacağını düşündüğün gibi burada iktidar sahibi bir adamla birliktesin."

Anıları, geçmişimin kâbuslarını zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Burada birlikte olmak için çok daha kötü adamlar hayal edebiliyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bunu bir iltifat olarak kabul etmeli miyim emin değilim." "Almalısın," diye ona güvence verdim.

"Ne olursa olsun, burada olmana sevindim." Bir an için gözlerini kaçırdı ve neredeyse kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

"Bu senin sırrın mı?" diye sordum ve bana doğru döndü.

"Hayır. Bunun saklayabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum." Elini dirseğine dayanana kadar elbisemin kolundan yukarı kaydırды. Parmakları yara izlerimin üzerinde gezinirken gerilmemeye çalıştım. Bana doğru eğildi ve onun varlığında kendimi bu kadar rahat hissetmemem gerekirdi. "Hiçbir zaman kral olmak istemedim."

"Ne?" Yüzündeki ifadeyi görebilmek için ondan uzaklaştım. "Sanırım bu yönden birbirimize çok benziyoruz. İkimizin de geleceği bize."

"Sanırım değillerdi." Onu incelerken sertçe yutkundum. "Ama bir sonraki şey öyle."

Bana bakışı, yaptığım şey için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Bir an için hiç gelmemiş olmayı diledim.

Ama sevdiğim insanları güvende tutmak için her şeyi feda edebilirdim. Bu kral beklediğim gibi biri olmasa bile.

Hissettiğim her şeyi gizleyerek sakın bir ifade takındım. "Öyle. Bizim için ve bu davalar için, sanırım."

Kral Henrick bir an beni inceledi, bakışları dış görünüşümün katmanlarını delip geçti. "Sana bir sır daha vereceğim." Öne doğru eğildi ve ağzını kulağıma dayadı. "Keşke hiç sınav olmasaydı. Keşke her şey seçime bırakılsaydı."

Kalbim onun sözleriyle hızlandı, içimde temkinli bir hava esti. "Senin yanında yerimi hak etmem gerekiyorsa, bunu yapacağım."

BÖLÜM 12

SORIN

Üç muhafızın peşine takıldım, kaleye yaklaştıkça göğsüm korkuyla doluyordu. Akşam çoktan çökmüştü ve hava hareketsiz ve sessiz. Resmi kıyafetimin sert yakasını çekiştirdim, Evren'in onu giymem konusundaki ısrarından dolayı hayal kırıklığına uğramıştım.

Ama burada Evren'in savaşçılarından biri olarak bulunmuyordum. Onun irtibat görevlisi olarak buradaydım ve rolümü oynamalıyım.

Kapıya vardığımda, tüm muhafızların gözlerindeki aşırı farkındalığı gördüm. Beni bekliyorlardı ama aynı zamanda sanırım bizden birinin gerçekten geleceğinden de şüphe duyuyorlardı.

Ama tabii ki geldim. Onun için bu dünya benden ne talep ederse etsin, sonuna kadar giderdim.

Şatoya yaklaşırken bahçede fenerler yanıyordu, alevler kararan gökyüzüne karşı titriyordu ve kapılara yaklaşırken ceketimi düzelttim.

Muhafızlardan biri bana döndü. Gözleri kısıldı ve çenesi gerildi.

"Duruşmalar birkaç dakika içinde başlayacak. Kral başlamadan hemen önce sizi karşılayacak."

Sessizce başımı salladım ama içimden milyonlarca farklı düşünce geçti. Bu kadınları ne tür sınavlardan geçirecekti? Layık olmayan bir kralla evlenmeye hak kazanmak için ne yapmaları gerekiyordu?

Ama ilerlerken onlardan duyduğum her talebi yutmak için kendimi zorladım. Thalia'yı nihayet ne zaman görecektim ki göğsümün içindeki bu baskı nihayet nefes almamı sağlayacak kadar hafifleyecekti?

Beni abartılı şatoya götürürlerken hafif müziği ve kalabalığın konuşmalarını duyabiliyordum. Bir şekilde bana Fae krallığını hatırlatıyordu.

Her şey gösterişliydi ve hiçbir şey bir eve benzemiyordu. Burası bir kralın şatosuydu, bir kocanın ya da babanın değil. Burası Evren'in kendi babasının bile içinde rahat edebileceği bir şatoydu.

Gardiyan beni uzun bir koridordan geçirdikten sonra açık bir çift kapıya ulaştı. İlerlemeye devam ederken ve kalabalığı iterken hiç duraksamadı.

Onu adım adım takip ettim ve etrafımdakileri sessizce izlerken başımı dik tuttum. Bu krallığa girerken ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Thalia'dan hiç haber alamamıştım ve bir tehdit arıyor olmam gerekse de her bir parçam onu arıyordu.

Muhafız büyük kürsünün önünde durdu ve ben de başında altın bir taç olan Kral Henrick'i gördüm. Yeni reşit olmuş bir çocuktan biraz daha fazlası gibi görünüyordu ve dalgınlıkla neye bulaştığının farkında olup olmadığını merak ettim. Kralların zalimliğini gerçekten anlıyor muydu yoksa hiç işi olmayan bir oyun mu oynuyordu?

"Kan Krallığı'ndan Sorin Keir'i takdim edebilir miyim, Prens Evren Achlys'in irtibat görevlisi." Muhafız kralın önünde derin bir şekilde eğildi, ben de aynısını yaptım. Saygımı göstermek için belimi büktüm ama önünde diz çökmedim.

Ona hizmet etmedim ve önünde diz çöktüğüm tek bir kişi vardı. Bir prens ve sevdiğim kişi, eğer bana izin verirse.

Sonsuzluğumun geri kalanını onun için dizlerimin üzerinde geçirirdim.

"Lütfen ayağa kalk Sorin," dedi Kral Henrick yumuşak bir sesle, başımı kaldırdığımda beni dikkatle izlediğini gördüm. "Krallığımıza geldiğiniz için çok mutluyuz. Yine de prensinizin kendisi gelemediği için hayal kırıklığına uğradım."

"En derin özürlerini iletiyor. Hâlâ balayı evresinde ve eşinden ayrılmak istemiyor."

Kral Henrick tahtında arkasına yaslanırken hafifçe güldü. "Bunu anlıyorum. Önümüzdeki haftalarda kendi krallığımdan ayrılmak istemeyeceğime dair bir his var içimde."

Ona gülümsedim ama aklıma Thalia ile birlikte olduğu düşüncesi geldi. Onunla ilgileniyor muydu? Taparcasına sevdiğim teninde asil ellerini gezdirmiş miydi?

"Lütfen gelin." Kürsünün yanında duran adamları işaret etti ve ben de onlara katılmak için hareket ettim. "İlk duruşma başlamak üzere ve hiçbirimizin kaçırmak istemeyeceği bir gösteri olacağına dair içimde bir his var."

Adamların sonunda sıraya girdim ve Thalia'yı görmek için duyduğum heyecanı ve sabırsızlığı kontrol etmeye çalışırken parmaklarımı arkamda birleştirdim.

Sadece bir dakika sonra on dört kadın birbiri ardına odaya girdi, ama tek görebildiğim oydu.

Thalia, kralın önünde ilerleyen sıranın ortasında duruyordu. Nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan çok güzel, açık mavi bir elbise giymişti.

Alnında uzanan ve buklelerinin arasında duran bir mücevher çemberi vardı ve teninde parıldayan yıldız işaretleri dikkat çekiyordu.

Odadaki herkesin onu görmesinden nefret ediyordum. Hiçbiri ona bakmaya layık değildi.

Başını dik tutarak krala doğru baktı. Henüz beni fark etmemişti ve umarım bu şekilde devam edebilirdim. İhtiyacım olan son şey onu hazırlıksız yakalamaktı.

Kral Henrick ayağa kalktı ve kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Ama ben ona bakmadım. Onu ve ona bakarken yüzünü aydınlatan küçük gülümsemeyi izlemekle meşguldüm.

Rolünü oynamakta çok iyiydi.

"Bu gece nişanımın ilk duruşması. Hepimizin bildiği gibi, bu kadınların hepsi yıldızlar tarafından kutsandı ve bu kutsamayla birlikte hiçbirimizin sahip olmadığı bir sihir geldi. Bu gece bize o sihri ilk elden gösterecekler."

Sözlerini dinlerken ayaklarımın üzerinde kaydım. Sihirlerinin bir gösterisi.

Söylediği şey aldatıcı bir şekilde basitti - bu, hangisinin en güçlü ve en yetenekli yol arkadaşı olduğunu ölçmek için bir testti. Oysa gerçekte istediği şey çok daha karmaşıktı; ne pahasına olursa olsun emellerine en iyi hizmet edebilecek kişiyi arıyordu.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda, gözlerindeki çocuksu parıltı kaybolmuş, yerini sert ve acımasız bir bakış almıştı. Önündeki Yıldızsız'a bakarken gözbebekleri mavi irislerin zemininde sadece iğne uçlarıydı.

"Başla."

İlk beş kız öne çıktı, sihirlerini göstermeye hazırıldılar. Eğer içlerinden biri kralın onları nasıl kullanmak istediğini bilseydi, bundan hiç korkmazdı. İlk kalabalığın içinden bir enerji dalgası gönderdi ve havada şeritler gibi akarken koyu kırmızı bir tonla parladı. İkinci kız ellerini birleştirdi ve öne doğru fırlatarak parlak beyaz bir patlamayı

gece gökyüzünde. Havada parıldayan binlerce küçük yıldız, büyülenmiş seyircilerin şaşkınlık dolu soluklarına neden oldu.

Bir sonraki sihir çok daha incelikliydi.

Üçüncü kız gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve birden etrafındaki hava kıpırdanmaya başladı. Rüzgâr hızlandı, saçlarını ve elbisesini her yöne savurdu. Yapraklar ve taç yaprakları etrafında dans ediyor, havada küçük bir kasırga gibi dönüyordu. Çok güzeldi ama önceki ikisinin gücünden yoksundu.

Dördüncü kız kendinden emin bir şekilde ilerledi, gözleri kararlılıkla parlıyordu. Elini kaldırdı ve parlak bir ışık odayı aydınlattı. İnsanlar gözlerini kapatarak soluk soluğa kaldılar ama ben başka tarafa bakmadım. Sanki güneş avucunun içine çağrılmıştı ve önündeki havada parlak bir şekilde yanıyordu.

Beşinci kız yaklaştı ve yardım edemedim ama sıradakinin Thalia olduğunu fark ettim. Kız büyüsünü serbest bırakırken nefesimi tuttum. Kollarını kaldırdı ve yerden bir su dalgası yükseldi, yükseklere çıktı ve gök gürültülü bir patlamayla yere çakıldı.

Kalabalık, pahalı kıyafetlerinin çoğuna su sıçramasına rağmen alkışladı.

Thalia eldivenli ellerini arkasında kavuşturarak zarifçe öne doğru adım attı. Safir eldivenlerinin kumaşı bilekleri boyunca ve dirseklerine kadar sıkıca uzanıyor, kollarındaki yara izlerini gizliyordu. Ama yıldız izleri tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Yavaşça krala doğru dönerken bakışları bir anlığına bana takıldı.

Bocalamasını izledim, çok az, sadece benim fark edebileceğim kadar uzun bir süre. Duruşunu düzelttiğinde, boynundaki bir damarın ritmik nabzını ve her geçen saniye nasıl hızlandığını fark etmekten kendimi alamadım. Zihnim, dilimle o noktayı takip etme ve onu buradan çok uzaklara götürme düşünceleriyle dolup taşı.

Ellerini eldivenlerinin içinde yavaşça çevirdi, gözlerini onlardan hiç ayırmadı. Vücudunda bir enerji kıvılcımının yükseldiğini ve parmaklarından küçük ışık parıltılarının çıkmaya başladığını izledim. Ellerini krala doğru kaldırırken gözleri kararlılıkla doldu ve çok uzağa gitmeyeceğini umarak nefesimi tuttum.

Ellerini birbirinden ayırdı ve aralarında parlak mavi bir ışık parladı. Işığın rengi elbisesinin canlı tonuyla mükemmel bir şekilde eşleşiyor gibiydi, sanki başından beri planı buymuş gibi. Gülümsemesi genişledi

büyüsünün gücünün zarif bir dansla etrafına yayılmasına izin verdi. Işıltısı herkesin görebileceği kadar açıktı ama bunun yeterli olmayacağından korkuyordum, ne onun için ne de umutla izleyen kral için.

Ama sonra Thalia hareket etmeye başladı. Dönmeye başladı, ışık bir kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi arkasından geliyordu ve etrafındaki hava parıldamaya ve uğuldamaya başladı. Hareketleri daha akıcı, daha büyüleyici hale geldi ve kısa süre sonra oda büyüünün ışığıyla doldu. Sanki yıldızlar onunla dans etmek için göklerden inmiş gibiydi.

Thalia'nın sihrinin ortaya çıkışını izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Onun bu kızların hepsinden daha güçlü olduğunu biliyordum ama aynı zamanda kendini tuttuğunu da biliyordum. Bunu gözlerinin bir an için bana ve sonra tekrar krala kaymasından anlayabiliyordum.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Onun zarafeti, onun gücü, onun güzelliği -Hepsi nefesimi kesti. Ve o gittikçe daha hızlı dönerken, kalbimin göğsümde hızla çarptığını hissettim. Onu bu dünyada ya da öbür dünyada bulabileceğim her şeyden daha çok istiyordum.

Ve bunu odadaki her gözde görebiliyordum. Hepsi de onu istiyordu. Büyüsü odayı doldurdu, etrafını saran her insanın etrafında dans etti, onları gücünün tadıyla öptü.

Sonunda Thalia ellerini sallayarak dansını sonlandırdı. Salon bir an için sessizliğe gömüldü ve ardından kalabalık gürültülü bir alkış kopardı. Kral Henrick bile ayağa kalktı, alkışlarken yüzünde bir gülümseme vardı.

"Bu gerçekten dikkate değirdi," dedi ve Thalia başını hafifçe eğdi.

Diğer kızlar da sihirlerini sergilemeye devam ettiler ama hiçbiri onunla kıyaslanamazdı.

Odadaki herkes hâlâ onu izliyordu. Diğer Yıldız Kutsanmışlar gösteri yaparken bile. Hepsi onu dikkatle, kurnazca izliyordu. Sanki krallarının elindeki bu tür bir gücün krallıkları için ne anlama gelebileceğini biliyorlarmış gibi onu izliyorlardı.

Ama hepsi aptaldı.

Thalia'nın büyüü onun en etkileyici yanı değildi. Dürüst olmak gerekirse, aklıma gelen en önemsiz şeylerden biriydi.

Ama büyüünün hatırası her yüzde canlılığını koruyordu; onu izlerken yüz hatlarında özlem ve zevk belli belirsiz kırışıyordu.

Son Yıldız Kutsanmış sihir gösterisini bitirip kralları ayağa kalktığında bile gözlerini başka tarafa çeviremediler.

Salon ürkütücü bir sessizliğe büründü. Kızlar taht odasında kaskatı ve sessiz duruyorlardı, kral yavaşça tanımadığım dört isim söylerken her biri nefesini tutuyordu. En zayıf güçlere sahip dört Yıldız Kutsanmış. Hepsi birbirine baktı, kimin kraliçe seçilmeyeceğini anladıklarında yüzlerinde rahatlatma ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade belirdi.

Thalia tahtın önünde ayakta durmaya devam etti. Yüzünde zaferini garantilemek için hiçbir şeyden çekinmeyecekmiş gibi kararlı bir ifade vardı.

Kral ayağa kalktı, tahtından indi ve Thalia'ya yaklaştı. Gözlerinde hayranlık dolu bir bakışla ona baktı.

Çenem o kadar sıkıldı ki kırılmasından korktum.

"Benimle dans eder misin?" Elini uzattı ve onu kendine çekti, gözleri sahiplenici bir şekilde parlıyordu. İçgüdüsel olarak bana doğru baktı, bakışları benimkilerle kısa bir süre kilitlendikten sonra tekrar ona döndü ve usulca başını salladı. Adam onu odanın ortasına doğru döndürürken dudakları memnun bir sırıtışa dönüştü.

Müzik eşliğinde vücutlarını hareket ettirmeye başlarken hızla vücutlarını bir araya getirdi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama kral ve Thalia birlikte mükemmel görünüyorlardı. İkisi de çok muhteşem, çok güçlüydü ve tanrılar, herkesin ona aşık olmasını o kadar kolay sağlıyordu ki.

Dişlerimi sıktım ve bakışlarımı kaçırarak taht odasındaki başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Ama o lanetli kralın bir eliyle onun beline uzanıp diğer eliyle parmaklarını sıkıca kavrayışını izlerken elim bilinçsizce ceketimin altındaki gizli bıçağa doğru kaydı. Yerde ilerlerken vücudu onunkine bastırıyordu, silüetleri aşıklar gibi iç içe geçmişti. Etraflarında Yıldızsızlar'dan birkaçı kalmıştı ama şimdi duruşları korunaklıydı ve sanki bir tehdit oluşturuyormuş gibi onu dikkatle izliyorlardı. Güzelliği her zaman büyüleyiciydi ama bu güç gösterisi aralarındaki tüm dostluğu silmiş gibiydi. O artık onların düşmanından başka bir şey değildi.

Sonunda Thalia'nın elini bırakmadan önce iki dansa daha katlanmak zorunda kaldığım için dişlerimi sıktım. Başka bir kıza doğru eğilerek onu dans pistine davet ederken Thalia odanın kenarına çekildi ve

hizmetçiden bir bardak şarap aldı. Gözlerini aşağıya dikmiş, benden kaçıyordu.

Onu izlerken suçluluk duygusuna kapılmaktan kendimi alamadım. Kralın ve tüm sarayın önünde performans göstermesi için üzerinde çok büyük bir baskı vardı. Ama Thalia'nın farklı olduğunu da biliyordum. Hem büyü hem de irade bakımından diğerlerinden daha güçlüydü.

Tehlikeli olduğunu bilsem de ona değil de başka bir yere bakmam gereken o anda kendimi ona doğru çekilmiş hissetmekten alıkoyamadım.

Her şeyi riske atacağımı bilsem bile.

Kalbim göğsümde küt küt atarken ona doğru yürüdüm. Bana baktı, yüzünde şaşkınlık ve öfke vardı.

"Neden buradasın?" diye tısladı, sesi müzikten zar zor duyuluyordu.

Solunda duran hizmetçiden bir kadeh şarap almadan önce ona hiç dikkat etmeden yanından geçtim.

Kalabalığa doğru döndüm ve kralın bir başka Yıldız Kutsanmış'ı pistte döndürmesini dikkatle izledim.

"İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu," diye o kadar sessiz cevap verdim ki beni duyabildiğinden emin değildim.

Thalia'nın yüzü sertleşti, dans pistine bakarken gözleri kömür gibi yanıyordu. Sıkılı yumruğu yanında titriyordu.

"Gelmemeliydin." Duvarı itti ve benden uzaklaşırken gergin dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Bunu yapacağımı bilmen gerekirdi," diye nefes aldım, o önümden geçerken sesim alçak ve tehlikeliydi.

Nefesi boğazında düğümlendi ama durmadı.

Kral Henrick onu başka bir dansa çekti ve onu pistte döndürürken Kan krallığının irtibatıyla konuşmak için can atan erkeklerin arasına karışmak için kendimi o balo salonunda kalmaya zorladım.

Binlerce dans ettikten sonra nihayet durdular ve adam kızın kulağına bir şeyler fısıldadı, dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme uyandırdı ve eli kızın elini sıkıca kavrayarak onu salondan dışarı çıkardı.

Arkalarından koridora süzülmeden önce birkaç dakika bekledim. Beklenti göğsümde çarparken gölgelerde gezindim. Havada kalan kokusunu alabiliyordum ve ayaklarım istemsizce ileri doğru hareket etti.

Yakınımdaydı ve en azından onunla konuşana, ona bir anlığına dokunana kadar duramazdım.

"Gecen hoşuna gitti mi?" Kral Henrick'in tanıdık sesi koridorda yankılanırken donakaldım. Dikkatlice bir duvara yaslandım ve sonra yavaşça başımı köşeye doğru çevirdim. Şaşırtıcı bir şekilde görünürde tek bir muhafız bile yoktu - sırlarını bu kadar sıkı koruyan bir krallık için gülünç bir durumdu bu.

"Ben yaptım." Thalia konuşurken kralın gözlerini ondan alamadığını fark ettim. Thalia konuşurken bakışları onun yüzündeydi ve neredeyse transa geçmiş gibi görünüyordu. Diğer kadınlar onun dikkatini çekmek için yarışıyor olabilirdi ama kralın Thalia'ya ve sadece ona aşık olduğu herkes için aşikârdı.

"İtiraf etmeliyim ki, daha iyi bilmeliydim," diye mırıldandı, sesi hayretle kısılmıştı. "Büyünüz... hayal edebileceğim her şeyin ötesinde."

"Ne bekliyardın ki?" Onu dikkatle izliyordu ve acaba onun her tepkisini ne kadar yoğun bir şekilde hesapladığını görebiliyor muydu?

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Yıldız Kutsanmış güçleri daha önce duymuştum ama ilk elden hiç deneyimlememiştim."

"İnsanlar âleminin geçmişimizi öğrendiğini bilmiyordum." Onun planladığından daha fazlasını anlatması için özenle hazırlanmış kelimelerle konuştu ve o da tuzağına düştü.

"Öyle değiller." Başını usulca salladı. "Pek sayılmaz. Hepinizi tanıyoruz. Fae Krallığı'nı, Kan Krallığı'nı ve ötesindeki krallıkları, ama hepiniz bizim için büyük bir gizemsiniz."

"O zaman bir Yıldız Kutsanmış ile evlenmek istemene ne sebep oldu?" Başını eğmiş, onu dikkatle inceliyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, Yıldız Kutsanmışları, başka birinden duyduğum diğer tüm hikâyelerden daha çok ilgimi çekiyor. Müstakbel eşim ilgimi çekmemeli mi?" Eğildi ve sesi alçaldı, konuşurken gırtlaktan gelen bir niteliğe büründü. Bakışları onun gözleri ve dudakları arasında gidip geldi ve acı verici bir yavaşlıkla yaklaştı. Kalbimin göğsümde çılgınca çarptığını hissederken çenem gerildi.

"Sanırım yapmalısın." Thalia'nın gözleri kralınkilere kilitlenmişti ve nefes alış veriş sığılaştı. Adam gözlerini ondan ayıramıyor gibiydi.

Yüz hatları hayranlıkla yumuşadı. Biraz daha uzun durdu, hükümdar olarak sahip olduğu konuma rağmen onu büyülemek için sahip olduğu gücün farkındaydı.

Metodik bir şekilde hareket etti, göğsü onunkiyle buluşmadan önce sonsuza dek sürecekmış gibi görünen, zar zor fark edilen bir adım attı. Nefesimi tutarak izledim, kendimi kontrol ediyordum, sıkıca kapalı yumruğumun gerginliğine karşı parmak eklemlerim beyazdı.

Ona baktı, bakışları yüzünde birkaç saniye uzun süre kaldı. Sesi yumuşak ve nazikti, "Ve seninle ilgileniyorum, Thalia. Sağlıklı olamayacak kadar çok ilgimi çekiyorsun."

Thalia eldivenli ellerinden birini kaldırdı ve onun göğsüne bastırdı. Onu itiyor muydu yoksa ona yapıyor muydu anlayamadım ama kanım yine de kaynadı.

Başparmağı ve işaret parmağı arasında çenesini kavradı ve bakışlarını kendisine doğru kaldırması için nazikçe zorladı. Dudaklarını ayırdı ve tenine karşı yumuşak bir şeyler mırıldandı. Başını eğip dudaklarını onunkilere bastırıp samimi bir öpücük kondurmadan önce bir santim kadar tereddüt etmesini izledim ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Kapı nihayet açılıp tekrar kapanana kadar o an sanki bir ömür boyu sürecekmış gibi geldi. Olduğum yerde durdum, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu, vücudum onunla yalnız olduğu düşüncesiyle gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Dilimle taptığım yerlerine dokunmasını.

Thalia haklıydı.

Gelmemeliydim.

Ondan ödün verirdim. Onun iyi olduğundan emin olmalıydım ve ihtiyacımız olan bilgiyi almak için kendisinden çok fazla şey vermek zorunda kalmadığından emin olmak için her şeyden ödün verebilirdim.

Dürüst olmak gerekirse, onun uğruna çalıştığı her şeyi mahvederdim çünkü başka bir erkeğin ona dokunduğunu düşünmek bile dünyayı yok etme isteği uyandırıyor bende.

Gitmeye başladım ama sonra ayak sesleri koridorda yankılandı. Kral Henrick kapısından geri adım attı ve geniş gülümsemesi ince bir çizgiye dönüştü. Bakışları yere kaydı ve bir elini saçlarında gezdirerek onları karıştırdı.

Birkaç adım geri gittim, duvara yaslandım ve nefesimi tuttum. Beni fark etmeden geçti, başı konsantrasyon içinde eğikti. Onu takip etmem gerektiğini biliyordum, zaman çok önemliydi. Yine de ayaklarım aniden hareket edemeyecek kadar ağırlaştı, sanki çimentoya saplanmış gibiydiler. Bakışlarım onun üzerinde oyalandı.

sonunda beni daha da yaklaştırana kadar kapıya baktım. şüphe uyandırmamak için adımlarımı hafif tuttum ve odasına girmeden önce kapıyı çalma zahmetine bile girmedim.

Onu balkonda durmuş, aşağıdaki mehtaplı bahçelere bakarken buldum. Gözleri kapalıydı ve dudakları sanki gece havasına sırlar fısıldıyormuş gibi sessizce hareket ediyordu. Ruhani görünüyordu, sanki ayın bir yarattığı gibiydi ve kendimi onun varlığından hem etkilenmiş hem de korkmuş hissetmekten alıkoyamadım.

"Thalia," diye fısıldadım, ona yaklaşarak. Gözlerini açmadı ama omurgası kaskatı kesildi.

"Geleceğini biliyordum," diye nefes aldı ve yüzünü bana döndü.

Gözleri karanlıktı ve tam olarak çözemediğim duygularla doluydu. Tam önünde durana kadar yaklaştım ve vücudunun sıcaklığının tenime yayıldığını hissettim.

"Kan Krallığı'ndan ayrıldığım anda senin geleceğini biliyordum."

"Thalia," diye fısıldadım, koluna dokunmak için uzandım.

Dokunuşumdan uzaklaştı, gözleri bana dikilmişti.

"Burada olmamalısın," dedi tekrar, ama sesi daha önce sahip olduğı ısırdıktan yoksundu.

"Seni görmem gerekiyordu," diye cevap verdim, ona yaklaşarak.

Derin bir iç çekti, omuzları çöktü. "Bunun tehlikeli olduğunu biliyorsun," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Biliyorum," diye itiraf ettim. "Ama iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Thalia başını kaldırıp bana baktı, gözleri benimkileri arıyordu. Bir an için bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra gözlerini kaçırdı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Sorin," dedi yumuşak bir sesle, sesi belirsizlikle doluydu.

"Yapabileceğini biliyorum," dedim ve uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Dokunuşuma doğru eğildi ve vücudumda bir elektrik çarpması hissettim. "Evren, Kral Henrick'in ordusunun bir bölümünü Fae Krallığı'na gönderdiği haberini aldı. Söylentilere göre krallığa nakledilmişler."

Gözleri şaşkınlık ve korku içinde açıldı. "Ne zaman?"

"Ben gitmeden hemen önce öğrendik. Evren gelmemi istedi. Eğer kan büyüsü varsa..."

Gözlerini bana dikmişken bile ellerinin titrediğini görebiliyordum. "Bunun senin fikrin olmadığına inanmam mı gerekiyor?"

Sorusunu duymazdan geldim ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Eğer ordusunu konuşlandırıyorsa, o zaman Fae Krallığı ile sandığımızdan çok daha derin bir ilişki içinde demektir. Eğer kan büyüsü kullanıyorlarsa, o zaman neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz demektir. Bir şey duydun mu?"

"Henüz değil." Başını iki yana salladı. "Ama onunla yakınlaşmaya başlıyorum." "Görebildiğim kadarıyla."

"Yapma bunu." Aramıza mesafe koyarak küçük bir adım geri çekildi. "Kendimi sevdirmek için uğraştığım bir adamı kıskanıyormuş gibi davranma."

İçimde kabaran duyguları bastırmaya çalıştım. "O zaman neyi kıskanmamı istersin? Gün ışığında sana dokunmasına izin vermeni mi yoksa aylardır bana gülümsemediğin gibi ona gülümsemeni mi?"

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda kendimi suçlu hissettim. Onları söylememeliydim ama geri de alamazdım.

Keşke hayatımızın son birkaç ayını geri alabilseydim. Keşke onu inciten her bir şeyi ortadan kaldırabilseydim.

Ben de dahil.

Yine de uzak duramadım.

Bana baktı, soruma cevap vermedi ve sanki içinde biriken öfkeyi görebiliyordum. Gözleri kısıldı, omurgası sertleşti ve dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı.

"İşte bu yüzden burada olmamalısın. Kralı tam da bu odaya geri getirseydim ve ona benden neden bu kadar hoşlandığını gösterseydim sanırım çok kıskanırdın."

Öne doğru uzandım, elimi hafifçe boynuna bastırdım ve onu hazırlıksız yakaladım. Ben ilerledim, o da sırtı duvara dayanana kadar benim adımlarımı takip etti. Gözlerinin içine bakarken aramızda bir nefeslik boşluk bırakmadan onu sıkıştırdım.

"Evet, Thalia. Seninle tanıştığım andan beri başka kimseyle birlikte olmamamın nedeni tam da seni becermek. Başka kimseyle görüşmememin nedeni de bu."

Başını çevirmeye başladı ama başparmağımla çenesine vurarak onu durdurdum.

"Gerekirse kralı odanıza geri getirin, ancak ertesi gün ölü olarak ortaya çıktığında görmezden gelmeyin."

Hafifçe nefes aldı ve elimin altında boğazı titredi.

"Bu benim işim, Sorin."

"Ve sen de benimsin." Kelimeleri neredeyse hırlayarak söyledim ama kendimi durduramadım. "Ne yapman gerekiyorsa yap, ama bu gerçeği unutmama izin verme. Seni almak için her krallığı, her dünyayı dolaşacağım."

Kapının dışından bir ses geldi, koridorda ayak sesleri duyuluyordu ve ikimiz de anında sustuk.

"Gitmen gerek," diye tısladı.

Pencerelere doğru ilerleyip gecenin karanlığında kaybolmadan önce başparmağımı son bir kez çenesinde gezdirdim.

BÖLÜM 13

SORIN

Yeni kıyafetlerimi giydim ve odamdan çıktım. Bir gece önce neredeyse hiç uyumamıştım, onu düşünmekten başka bir şey yapamamıştım ve saplantılı bir şekilde benim penceremden onun penceresini izliyorum.

Kapımın hemen dışında nöbet tutan bir gardiyana neredeyse çarpacakken durdum.

"Affedersiniz," dedim hızla ve kapıyı arkamdan kapattım. "Sizi orada görmedim."

Bütün gece orada mıydı?

"Kral Henrick kahvaltıda ona katılmanızı istiyor." Topuklarının üzerinde döndü ve bana bir seçenek bırakmadan koridorda ilerlemeye başladı.

Muhafızı uzun koridorda takip ettim ve büyük bir yemek salonuna açılan bir merdivenden indim. Odaya girdiğimde beni taze pişmiş ekmek ve pişmiş et kokusu karşıladı.

Kral Henrick neredeyse bir gece önceki gibi giyinmiş bir halde masanın başında oturuyordu ve etrafı danışmanları ve onunla yemek yiyecek kadar güçlü olduğunu düşündüğü diğer adamlarla çevriliydi.

"Ah, Sorin. Bize katılabildiğine sevindim," dedi ve bana bir gülümseme gösterdi.

Masaya oturdum, diğerlerinin beni nasıl izlediğinin farkındaydım.

Ben.

Gözlerinde endişe vardı, vücutları güvensizlikten kaskatı kesilmişti. Aralarındaki bir düşman olsaydım.

Buraya davet ettikleri bir düşman.

"Elbette, Majesteleri. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Bir hizmetçi tabağımı yemekle doldurup önüme koymaya başladığında bir bardak suyu ağızma götürdüm.

"Söyle bana, Sorin." Kral Henrick boğazını temizledi ve ben de ona doğru döndüm. "Kan krallığı nasıl geliyor? Prensizin yanında kral olacağına dair haberler var."

"Yapacak. Fae Krallığı ile savaş sırasında kendini fazlasıyla kanıtladı. Halkımız onu bu dünyanın sonuna kadar takip edecektir." Kral Henrick'in nerede durduğumuzu bildiğinden emin olmak için kelimelerimi dikkatle seçtim.

Kral Henrick başını salladı, gözleri hafifçe kısılmıştı. "Evet, Fae krallığıyla olan savaş. Yeni prensesinizin savaş konusunda oldukça yetenekli olduğuna dair söylentiler duydum. Ordunuza liderlik ettiği doğru mu?"

Çenemi sıktım, sırtışıma karşı içimde bir öfke parıltısı belirdi. "O krallığımız için hayati bir değer Majesteleri. Ben ordumuzun kaptanıyım ama Kan Krallığı prensesimizin ve yanımızda savaşan diğer tüm kadınların değerini bilir."

Masadaki tüm erkeklere baktığımdan emin oldum, tek bir kadın bile yoktu.

Kral Henrick'in çenesi sıkılaştı ve ben de amacıma ulaştığımı anladım. "Savaşı kaçırmış olmam çok yazık." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Prensесinizi savaşırken görmeyi çok isterdim.

Sandalyemden fırlayıp onu boğma isteğime direndim. Bunun yerine derin bir nefes aldım ve kendimi sakın kalmaya zorladım.

"Bir savaşı kaçırdığın için üzgün müsün?" Onu izlerken başımı yana eğdim.

Kral Henrick'in gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ben bir kralım, Sorin. Savaşlar hayatımızın bir parçası."

Elim hançerimi kapma isteğiyle titredi. "Bağışlayın beni, Majesteleri. Bir kral olarak bile, insanların ölümünü izlemenin eğlenceli bir yanını görebileceğimi sanmıyorum."

"Ölüm, yaşamının bedelidir." Beni çok dikkatli izliyordu ve kendimi çok fazla ele verdiğimi biliyordum. Tam da onun istediği gibi derimin altına girmesine izin veriyordum.

"Krallığımı bu yüzden mi buraya davet ettiniz? Gelin seçiminizi izlemeye geldiğimi sanıyordum, ama yaklaşan bir savaş öğrenmek için mi buradayım?"

Herkes Kral Henrick'in cevabını beklerken odadaki gerginliği hissedebiliyordum. Olacaklara hazırlanırken omurgam kaskatı kesilmiş ve midem sıkışmıştı.

Kral Henrick öne doğru eğildi, gözleri benimkileri delip geçti. "Buradasınız çünkü krallığınızın böyle olmasını istedim. Yaklaşan bir savaş

yok

Tabii birisi kapımıza kadar getirmezse."

Sesinde bir tehdit vardı, bir kralın uyarısı.

"Şu anda bir gelin arıyorum." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümsemesi hınzırlaştı. "Krallığınızda yeterince sihirle uğraştınız. Rakipler arasında gözüne çarpan biri var mı?"

Söylemek istediğim şeyleri söylememek için dilimi ısırđım. "Sanırım bu bir eşte ne aradığınıza bağılı." Elimini çenemde gezdirdim. "Hepsi güzel, ama eğer eşinizde aradığınız şey güçse, diğerklerinden çok daha büyük yeteneklere sahip gibi görünen birkaç çift oldu."

Başını yavaşça salladı ve danışmanlarının aramızda gidip geldiğini hissedebiliyordum. "Hangisinin altımda daha iyi duracağı konusunda sizin fikrinize ihtiyacım yok. Bunu kendi başıma halledebilirim."

Bir kaşımı kaldırdım, sabrım tükeniyordu. Onun Thalia'yla birlikte olduğı düşünceleri beni bombardımana tutuyordu. "O halde onların büyüü hakkındaki fikirlerimle daha çok ilgilendiğinizi varsayıyorum?"

"Bir nevi uzmansınız, değıl mi?" Beni izleme şekli beni huzursuz hissettirdi. Gözlerinde basit bir değerkendirmeden daha fazlası vardı. Hesap yapıyordu, beni inceliyordu ve bu hiç hoşuma gitmedi.

"Uzman olduğumu söyleyemem ama evet, benim dünyamda büyü yaygındır." Başımı salladım ama gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim. "Tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

Kral Henrick çenesini ovuşturdu ve cevabını zihninde hazırlıyor gibiydi. "Yıldız Kutsanmışlardan hangisini seçeceğini bilmek istiyorum." Elini bir saniyeliğine yumruk haline getirdikten sonra bıraktı. "Sen Kan ordusunun kaptanısın. Sürekli strateji geliştirmeli ve riskleri değerkendirmelisin. Bu Yıldızsızlardan hangisinin senin yanında en büyük faydayı sağlayacağını düşünüyorsun?"

"İki tane var," diye dürüstçe cevap verdim. "Her ikisinin de büyüü etkileyiciydi, her gün büyüyle iç içe olan biri olarak bile."

Gözbebekleri büyüdü ve sandalyesinde öne doğru eğildi. "Hangileri?"

"Mavi elbiseli olan."

"Thalia."

Sanki onun adını söyleyeceğimi biliyormuş gibi başını salladı. "Peki ya diğeri?"

"Ateşli kıvıl saçlı olan."

"Cyra." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "K a t k ı l a r ı n ı z için teşekkür ederim Kaptan. Bu... aydınlatıcı oldu."

Beni kovup yanındaki danışmanlardan biriyle sessizce konuşmaya başladığında sertçe başımı salladım.

BÖLÜM 14

THALIA

Sorin buradaydı.

Bu gerçek beni hem sinirlendirdi hem de daha da gerginleştirdi.

Zaman.

Kral Henrick'i etkilemem, onu kendime aşık etmem gerekiyordu, böylece krallığımız için hayati önem taşıyan bilgileri toplayabilecektim ve şimdi bunu Sorin beni izlerken yapmam gerekiyordu.

Bunu, kralın kesinlikle düşmanımızla birlikte çalıştığını ve muhtemelen bunu yapmak için kan büyüsü kullandığını bilerek yapmam gerekiyordu. Bu yüzden mi Yıldız Kutsanmış bir gelin arıyordu? Sahip olduğu kan büyüsünü ya da Kral Riven'ı güçlendirmek için bizden birini mi kullanacaktı? Bir yanımın Kral Henrick'in iyi biri olabileceğini düşündüğünü itiraf etmekten nefret ediyordum. Çekici ve yakışıklıydı ve krallığında kan büyüsüne dair hiçbir işaret görmemiştim. Hissedebildiğim tek büyü diğerk Yıldız Kutsanmışlar'ınkiydi.

"İkinci deneme," diye konuştu Kral Henrick kalan on Yıldız Kutsanmış'ın önüne geçerken ve dikkatimi tekrar yüzüne çekti.

Sözlerine odaklanmaya çalıştım ama aklım sürekli Sorin'e, önceki gece ellerinin üzerimde gezinmesine ve o gittikten sonra sözlerinin zihnimde yankılanmasına takıldı. Duygularımın görevimin önüne geçmesine izin veremezdim, şimdi olmazdı. Bu kadar çok şey risk altındayken olmazdı.

Delici bakışları ve büyüleyici gülümsemesiyle Kral Henrick'in yanında soğukkanlılığımı korumak yeterince zordu, ama şimdi bunu Sorin'in her hareketimi izlediğini bilmenin ek baskısıyla yapmak zorundaydım.

Ona doğru hızlıca bir bakış attım ve onu duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buldum. Yanında duran birçok kişi daha vardı.

O. İnsan krallığının farklı bölgelerinden temsilciler vardı ama hiç Fae olmadığını fark ettim. Sorin beni yoğun bir dikkatle ve tam olarak çıkaramadığım başka bir şeyle izliyordu. Sanki görevimde başarılı olmamı mı yoksa başarısız olmamı mı istediğinden emin değildi.

Nefesim boğazımda düğümlendi ama kendimi başka tarafa bakmaya, krala dönüp bakarken onun benim için hiçbir anlamı yokmuş gibi görünmeye zorladım.

Kral konuşurken ona bakıyordum ama Sorin'in içinde boğuluyordum.

Kral Henrick, "Bu duruşma bir savaş duruşması," diye konuştu ve mideme bir ağırlık çöktü. "Çevremizdeki krallıklarda yaşanan savaşlar nedeniyle, yanımda benim gibi topraklarım için savaşacak bir kraliçe olduğunu bilmem gerekiyor."

Söylemediği o kadar çok kelime vardı ki. Özenle kullandığı kelimelerin ardına gizlenmiş pek çok sır.

Bizden güzel elbiseler yerine deri kıyafetler giymemizi istedikleri anda bugünkü duruşmanın farklı olacağını anlamıştım ama beklediğim bu değildi.

"Birbirimizle savaşacak mıyız?" diye sordu kızlardan biri ve sesi her kelimede titriyordu.

Kral Henrick durdu ve dudakları kaşlarını çattı. "Hayır. Diğer Yıldız Kutsanmışlarla savaşmayacaksınız."

Bir yanım rahatlamış olsa da çok daha büyük bir yanım korku içinde onun devam etmesini bekliyordu.

Kral cevap vermek yerine kapıya doğru işaret etti ve dört iri yarı muhafız, aralarında büyük bir sandık taşıyarak içeri girdi. Sandığı odanın ortasına koydular ve geri çekildiler.

Kral Henrick sandığa doğru yürüdü ve kapağı kaldırarak bir silah koleksiyonunu ortaya çıkardı. Kılıçlar, hançerler ve baltalar ışıktan parlıyordu ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Benimle dövüşeceksin," dedi Kral Henrick, sesi soğuk ve inatçıydı. "Eğer bana karşı tek bir vuruş yapabilirsen, bu sınavı geçersin. Yapamazsanız, elenirsiniz."

Elendim. Bu kelime kafamda ve odanın içinde yankılandı.

Gerçekten onunla dövüşmemizi mi bekliyordu?

Buraya geldiğimden beri Kral Henrick'in yetenekleri hakkında pek çok söylenti duymuştum. Diğer Yıldızsızlar ondan sanki karşılaştıkları en büyük kral, en büyük savaşçıymış gibi bahsediyorlardı ama ben hayatım boyunca pek çok büyük savaşçıyla tanışmıştım.

Vücudunun etkileyici olduğunu inkâr edemezdim, giydiği kıyafetlerin altındaki kasları sıkıydı.

Onunla dövüşme düşüncesi midemi bulandırıyordu. Denemeyi tamamlayamayacağımı düşündüğümünden değil, o ve danışmanlarının beni ve diğer Yıldız Kutsanmışları ipte oynatılan kuklalar gibi oynatmalarından dolayı.

Önüme koydukları her türlü zorluğu tamamlayabileceğimi biliyordum ama bu istediğim anlamına gelmiyordu.

Bana evimi çok fazla hatırlatıyordu. Hayır, evimi değil. Kan Krallığı benim evimdi. Bana babamı hatırlatıyordu.

Benim yerim için, onun aşkı için yarışıyordum. Ya da o zamanlar aşk olduğunu düşündüğüm şey için.

Orada durup Kral Henrick'in konuşmasını izlerken, onun gerçekte ne olduğunu görmeye başladım ve öyleymiş gibi davrandığı şeyin parlaklığı kaybolmaya başladı.

Elbette, zaten biliyordum.

İstediği gücü elde etmek için pek çok hayatı tehlikeye atmaya hazır başka bir açgözlü kral olmasaydı burada olmazdım, ama bana bu gerçeği unutturmakta çok başarılı oldu.

Derin bir nefes aldım, havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim ve kendimi elimdeki göreve odaklanmaya zorladım.

Hepimiz silahlarımızı seçmek için sandığa yaklaşıırken, Sorin'in gözlerinin dikkatle beni izlediğini fark ettim.

İnce bir kılıç aldım ve ağırlığını elimde hissettim. Doğal, kolumun bir uzantısı gibi hissettirdi ve kendime karşı dürüst olursam, neredeyse kendi büyümden daha tanıdık geldi.

Kılıç her zaman bana aitti, büyüm değil.

Ama bir sonraki duruşmaya hazırlanırken Kral Henrick'e döndüğümde, bir daha kimsenin ikisini de benden almasına izin vermeyeceğimi biliyordum.

BÖLÜM 15

SORIN

Odanın **diğer** ucundan Thalia'yı izlerken kalbim gurur ve endişenin karışımıyla çarptı. Deri üniforması içinde bir hayal gibiydi.

Kararlı gözleri Kral Henrick'e odaklanmıştı. Ama dış görünüşünün altında, görevinin ağırlığını ve bu denemelerin içinde gizlenen tehlikeyi biliyordum.

Kral Henrick ikinci duruşmanın gerçek mahiyetini açıkladığında havadaki gerilim hissediliyordu. Uğruna yarıştıkları kralla savaşmalarının beklendiğini anladıklarında Yıldız Kutsanmışların üzerine bir inançsızlık dalgası çöktü. Bu sadece fiziksel yeteneklerinin değil, aynı zamanda sadakatlerinin ve dayanıklılıklarının da bir testiydi.

Thalia'nın bakışlarında bir parça endişe belirdi ama bunu hemen kararlılıkla maskeleydi. Güçlü, becerikli ve bu zorluğun üstesinden gelebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Yine de onun güvenliği için endişelenmeden edemiyordum. Kral Henrick'in yılların deneyimiyle bilenmiş gücü ve becerilerine karşı duracağı düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

Thalia'nın yeteneklerine güvenmem gerektiğini biliyordum ama bir yanım da devreye girip onu korumak istiyordu. Onu zarardan korumak ve önündeki tehlikelerden uzak tutmak için. İçimde, onun başarılı olduğunu görme arzusu ile onu güvende tutma içgüdüğü arasında bir savaş vardı.

Duruşma başladığında, Kral Henrick'in varlığı odaya hükmediyordu. Hareketleri kusursuzdu, Yıldız Kutsanmış'ın her darbesini zahmetsizce savuştururken bakışları sabitti.

Yıldızsızlar ikişer ikişer ona saldırıyordu ve ikiye karşı bir olmanın avantajına rağmen hiçbirini bir vuruş bile yapamamıştı.

Her bir çift derme çatma ringden uzaklaşıp rakiplerini izlemek üzere kenara çekilirken gözlerindeki yenilgiyi görebiliyordunuz.

Sekiz tanesi henüz bir vuruş yapmamıştı ve son ikisi yaklaşıırken, kimse yapmazsa kralın ne yapmayı planladığını merak ettim.

Ama bir sonraki yarışacak olan Thalia'ydı ve başarısız olmayacaktı.

Zarafet ve kararlılıkla hareket ediyor, gözleri Kral Henrick'in formundan hiç ayrılmıyordu. Diğer Yıldızsız, Cyra, ona karşı hareket ediyor gibiydi ama Thalia ona pek dikkat etmedi.

Silahını ustalık ve hassasiyetle kullanması, eğitiminin ve kararlılığının bir göstergesiydi. O hesaba katılması gereken bir güç, gerçek bir savaşçıydı.

Ve Kral Henrick'in onu hafife aldığını biliyordum.

Ondan uzaklaşırken yüzünü süsleyen küçümseyici sırıtış, ondan korkmadığını kanıtlıyordu. Eğitiminin ve deneyiminin ona onda olmayan avantajı sağlayacağına inanıyordu.

Ama vurabildiği her darbe, yaptığı her hesaplı hamle, Kral Henrick'i Fae kralına bağlayan sırları çözmeye bir adım daha yaklaştırıyordu.

Öğrenmemiz için hayati önem taşıyan sırlar.

İkisi krala karşı dövüşürken oda metallerin çarpışması ve ağır nefeslerin sesiyle doldu. Bazıları neredeyse sersemletici bir darbe indirmeyi başardı, ancak hızla karşılık verilip etkisiz hale getirildi. Hançeri yere düştü ve Kral Henrick tüm dikkatini Thalia'ya verdi. Bahisler yüksekti ve gerilim odadaki tüm oksijeni yutuyor gibiydi.

Ancak dikkatimi sürekli çeken Thalia oldu, kararlılığı her gözeneğinden yayılıyordu. Hem büyüleyici hem de ölümcül bir akışkanlıkla hareket ediyordu. Kral Henrick'le dansını izlerken çeliğin çeliğe çarpışının sesi kulaklarımda yankılanıyordu, hassas bir saldırı ve savunma dengesi.

Etrafına bakmaya cesaret edemedi. Odak noktası sadece önündeki kraldı. Onu.

Thalia'yı görmediği için onun düşüşü kibri oldu. bıçağını çekmiş ona doğru geliyordu.

Kız ileri atıldığında gözleri büyüdü ama adım atarken tereddüt etti. Av olmaya alışık değildi ve tereddütü ona pahalıya mal oldu çünkü onun saldırısından tam olarak kaçınamadı. Bıçağı deri zırhını delip koluna saplandı.

Odada boğuk bir soluk sesi duyuldu ve Yıldız Kutsanmışlar arasında bir inançsızlık dalgası yankılandı. Thalia diğer yarışmacıların yapamadığını yapmıştı. Dakikalar içinde Kral Henrick'i yere sermiş ve üstünlüğü ele geçirmişti.

Kralın özel muhafızlarından adamların Thalia'ya doğru koşuşunu izledim. İçimde bir koruma dalgası kabardı ama Thalia kılıcı parmaklarının arasında gevşekçe sallanırken rahatlamış görünüyordu.

Kral Henrick üst kolunu kavradı ama ona bakarken dudaklarını bir gülümseme süsledi.

Sevdiğim kadına hayranlıkla bakarken.

Muhafızlardan biri onu bileğinden yakalayarak silahını elinden aldı ve o da buna izin verdi. Eğer izin vermeseydi, muhafız çoktan ölmüş olacaktı.

Muhafızlar bir sonraki adımda ne yapacaklarından emin olamayarak tereddüt ettiler. Odadaki gerginlik artarak havayı koyulaştırdı. Thalia'nın ifadesi sakindi, gözleri kralinkilere kilitlenmişti. O anda, sanki geri kalanımız arka planda kaybolmuş ve sadece ikisi kalmış gibiydi.

Ve sonra Kral Henrick elinin ince bir hareketiyle muhafızlara geri çekilmelerini işaret etti. Odadaki gerginlik azaldı ama entrika devam etti. Thalia kendini kanıtlamıştı, sadece denemelerde zorlu bir yarışmacı olarak değil, aynı zamanda kralın yanında durabilecek biri olarak da.

Muhafızlar geri çekilirken Thalia'nın bakışları değişti ve kısa bir süre için benimkilerle buluştu. Gözlerinde bir zafer parıltısı vardı, ama aynı zamanda anlayış için sessiz bir yalvarış.

Ona koşmak ve onu kollarıma almak istedim. Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda olmadığını söylemek için. Bir krallığı kurtarmak için kendini tehlikeye atan kişi olmak zorunda değildi.

Ama sonra göz ucuyla bir hareket dikkatimi çekti. Cyra elinde küçük bir hançerle hızla krala doğru ilerliyordu.

Thalia'yı dikkatle izlediği için onun geldiğini görmedi ve Thalia da bunu kendi avantajına kullandı.

Bir anda Cyra'nın bıçağı Kral Henrick'in boğazından birkaç santim uzaktaydı. Thalia'nın gözleri büyüdü ve yüzüne kazınmış paniği görebiliyordum. Benim

Odadaki hava çekilmiş gibi görünürken kendi elim yanımdaki bıçağa uzandı.

Kral Henrick, hakkını yemeyelim, sakinliğini korudu. Bakışları önce Cyra'ya sonra da Thalia'ya kaydı. O anda Thalia'nın kendisini etkisiz hale getiren muhafızdan kendi kılıcını geri almayı başardığını ve şimdi onu elinde sıkıca tuttuğunu fark ettim.

"Hançeri indir Cyra," dedi kral sakince, sesi ipek kadar yumuşaktı, elini yavaşça kaldırıp hâlâ hançeri kavrayan parmaklarını onunkilerin üzerine koyarken. "Galiplerimizi bulduk gibi görünüyor."

Cyra bir an tereddüt etti, gözleri odada gezinirken dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Silahını indirip kraldan bir adım geri çekilirken elleri titriyordu.

Bir an için oda sessizliğe gömüldü ama gerginlik yavaş yavaş dağıldı. Kral Henrick Cyra'ya uzanıp elini eline aldı ve hançeri parmaklarından dikkatlice çıkardı.

Thalia'ya dönmeden önce ona diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi, yüz ifadesi okunamıyordu. Ama Cyra'nın gözlerinde hâlâ parlayan endişeyi açıkça görebiliyorduk.

Kral Henrick bir adım öne çıkıp Thalia'ya doğru ilerlerken kalabalıktan alkış sesleri yükselmeye başladı.

Cyra'nın onun gittiği yöne doğru gözlerini kışmasını izlerken bile kendimi onlarla birlikte alkışlarken buldum. Thalia'ya ulaşır ulaşmaz onu kendine doğru çekti, vücudu Thalia'nınkine sıkıca bastırdı ve kulağına bir şeyler fısıldamasını izlerken gözlerimi kaçıramadım.

Ona doğru daha da eğildi, gözleri dalgalanarak kapanırken onu içine çekti.

Etrafının kendi sarayının üyeleri, diğer krallıkların sarayları ya da duruşmalarında galip gelen bir başka kişi tarafından sarılmış olması önemli değildi. Onların ve diğer Yıldız Kutsanmışların kendisini izlediğini hiç umursamıyor gibiydi.

O kraldı. İsteddiği her şeyi yapabilirdi. Ve etrafındakiler için Thalia'yı istediği çok açıktı.

Ellerini kızın üzerinden çekip almak ve kızın bana ait olduğunu bilmesini istemek için ne kadar yanıp tutuşsam da bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Onlara doğru adım atana kadar hareket ettiğimi fark etmedim.

Thalia'nın krala karşı hafifçe inlediğini duyana kadar durmadım.

Kral, dudaklarını çenesinin kenarına değdirecek kadar ondan uzaklaştı. Hepimizin görmesi için onu kendisininmiş gibi işaretlediğine dair bir mesaj.

Davasında iki galip olması önemli değildi.

Thalia'nın gelecekteki kraliçesi olacağını açıklamamış olabilir, ancak onlara bakan hepimiz için bu açıkça görülüyordu.

Kralı çoktan kazanmıştı. Kral ona aşık olacaktı ve onu dize getirecek kişi de o olacaktı.

Sonunda bir adım geri çekilirken ellerini ondan ayırdı. Danışmanlarından biri öne atıldı, kolundaki yaraya baktı ve boynunu kontrol etti ama o hâlâ kadına bakıyordu.

Thalia çekilmeden önce dudaklarını en yumuşak gülümseme süsledi.

Kraldan uzaklaştı ve odadaki tüm gözler onun ve Cyra'nın hareketlerini izledi. Bakışları tekrar üzerime düşmeden önce gömleğinin bileğine değen uzun koluyla oynadı.

Gözleri bana yalvarıyor, sessizce olay çıkarmamam için yalvarıyordu.

Saklamak için elimden geleni yapsam da bakışlarımdaki kıskançlığı ve sahiplenme duygusunu görebildiğini biliyordum.

Benden ne istediğini anladığımda çenemi sıktım. Ona güvenmemi, ona inanmamı istiyordu.

Ama bilmeliydi ki hayatım boyunca kimseye bu kadar güvenmemiştim. Son nefesime kadar ona güvenecektim. Hayatımı onun önüne sererken dizlerimin üzerinde ona tapacaktım.

Ben de gözlerindeki söylenmemiş mesajı anlayarak başımı bir kez salladım.

Thalia'nın beni sakinleştiren, içimdeki kıskançlık beni tamamen tüketmekle tehdit etse bile mantıklı düşünmemi sağlayan bir yolu vardı.

Sırtını dik tutarak ve başını dik tutarak kraldan uzaklaşırken kıpırdamadım.

BÖLÜM 16

THALIA

Düşüncelerimi toparlamak ve duruşma sırasında beni saran duygu kasırgasını işlemek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kalbim hızla çarpıyordu.

Sarayın kalabalık koridorlarında geziniyor, diğerlerini engelleyebileceğim sessiz köşelerde teselli arıyordum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra kendimi تنها bir avluda buldum. Yakındaki bir çeşmeden damlayan suyun yumuşak sesi, içimdeki fırtınayı yatıştıran rahatlatıcı bir arka plan melodisi sağlıyordu. Taş bir sütuna yaslandım, kısa bir süre için gözlerimi kapattım ve sakinliğimi yeniden kazanmaya çalıştım.

Orada durup nefesimi tutarken, bir varlığın yaklaştığını hissetmeden önce sadece birkaç dakikam varmış gibi hissettim. Yanımdaki hançerime uzandım ama orada olmadığını hatırladım.

Ayak sesleri yaklaştı ve omzumun üzerinden baktığımda Kral Henrick'in sadece birkaç adım ötemde durduğunu gördüm. Bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerinde endişe ile hayranlığın karışımını hissettim.

"Thalia," dedi, sesi sıcaktı. "Size katılabilir miyim?"

İsteğini düşünerek bir an tereddüt ettim, sonra başımı sallayarak yaklaşmasına izin verdim.

Kral Henrick aramızdaki mesafeyi kapattı, ayak sesleri avluda yumuşak bir şekilde yankılanıyordu. Bir an sessizlik içinde durduk, rollerimizin ağırlığı havada asılı duruyordu.

Bakışlarım, açtığım yaranın etrafına kalın bir gazlı bez sarılmış olan koluna kaydı.

"İtiraf etmeliyim ki Thalia," diye başladı, sesinde bir parça kırılğanlık vardı. "Bugün kılıç kullanma becerin beni şaşırttı. Kendini kanıtladın

zorlu bir rakip olacaksın."

Sözlerini onaylayarak başımı salladım. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Babam beni özenle eğitti. Yine de, bunu size vermek zorunda kaldığım için üzgünüm." Yarasını işaret ettim. Bu bir yalan değildi. Babam beni eğitmişti ama bugün sergilemek zorunda kaldığım beceriler konusunda değil. Beni itaat ve kulluk konusunda eğitmişti.

Aklıma onun yüzüyle ilgili düşünceler geldi ve onları uzaklaştırmaya çalıştım. Beni bir savaşçı olarak yetiştirmişti ama kendini koruyabilecek türden bir savaşçı değil.

Beni hep Gavril'in yanında istemişti.

Beni o canavara isteyerek teslim etmişti.

Kral Henrick'in dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Kimsenin yapamayacağı bir darbe indirdin. Saygı kolay kazanılmaz Thalia, ama sen benim saygımı ve daha fazlasını kazandın."

Bakışları vücudumda geziniyordu ve arzusunun ondan aktığını hissedebiliyordum.

Sözleri havada asılı kaldı ve aramızda ince bir gerilim bıraktı. Söylemek istediği daha fazla şey olduğunu, yüzeyin altında gizli bir şey olduğunu hissettim. İçimde bir umut kıvılcımı çıktı.

"Majesteleri," dedim ihtiyatla. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Başını salladı, bakışları sabit ve tereddütsüzdü. "Herhangi bir şey."

"Neden bu denemeler?" Kelimelerimi dikkatle seçerek devam ettim.

"Kraliçenize neden bu şekilde karar vermek istiyorsunuz?"

Soğukkanlılığını yeniden kazanmadan önce yüz hatlarında kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Usulca iç çekti, gözleri yorgunluk ve teslimiyet karışımıyla bulutlanmıştı.

"Krallığımız..." Gözlerini benden kaçırırken bir an tereddüt etti. "Yanımda güçlü bir kraliçe olması krallığımızın hayatta kalması için çok önemli."

"Krallık risk altında mı?" Sesimin içimde hissettiğim endişeyi yansıtmaya izin verdim.

"Benim ayarladığım ittifaklarla olmaz." Başını salladı ve kalp atışlarım hızlandı. "Tacımı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Zihnim bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi düşünürken, bu ittifakın sonuçları düşüncelerimde dönüp duruyordu. Onun ifşaati her şeyi değiştirme, dünyamıza musallat olan gizemlere ışık tutma potansiyeline sahipti.

"Ve bunu yapmanıza yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedim, sesim sabitti.

Kral Henrick uzun bir süre beni inceledi, gözleri delici ve hesaplayıcıydı.

"Sana inanıyorum," dedi sonunda, dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Harika bir kraliçe olacaksın."

Gülümserken bile içimi bir korku kapladı.

İstediğimiz buydu. Buraya bunun için gelmiştim.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Ellerimi arkamdaki duvara bastırdım. "Olmak istiyorum." Ona bakarken durakladım. "Ama korkarım ki bırakın iyi bir kraliçe olmayı, krallığınız hakkında bile çok az şey biliyorum."

Kral Henrick bana bir adım daha yaklaştı, gözleri sadece arzu olarak tanımlanabilecek bir şeyle parlıyordu. "O zaman sana öğretmeme izin ver," dedi, sesi alçak ve boğuktu. "Sana bir krallığı yönetmenin, kraliçe olmanın inceliklerini göstermeme izin ver."

Uzanıp parmaklarını yanağıma değdirdiğinde kalbim göğsümde güm güm attı. Dokunuşu nazikti ama altında yatan bir açlık vardı ve bu da tenimde ürpertiler oluşmasına neden oldu.

"Çok isterim," dedim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Aramızda sadece birkaç santim kalana kadar daha da yaklaştı. "Güzel," diye mırıldandı, nefesi yanağıma değiyordu. "Sana öğretmek istediğim o kadar çok şey var ki."

Eğildiğinde nefesim kesildi, dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştı. Elinin belime dolandığını ve beni kendisine doğru çektiğini hissettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir an tereddüt ettim, damarlarımda dolaşan çelişkili arzuya teslim olup olmayacağımdan emin değildim.

Beni öpmesini istedim. Sorin'i bulmak ve benim yüzümden sakladığı her şeyi bana vermesini talep etmek istiyordum.

Ama sonra, sanki tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi geri çekildi, konuşmadan önce bakışları bir an benimkileri aradı.

"Belki bu gece olmaz," dedi yumuşak bir sesle, sesi pişmanlık doluydu. "Bence bugün zaten yeterince şey yaşadın."

Başımı salladım, kalbim hâlâ göğsümde çarpıyordu. "Yakında," diye yineledim, damarlarımda soğuk bir endişe hissettim. Bunun tehlikeli olduğunu, kendimi onun arzu ağına bırakarak ince bir buzun üzerinde yürüdüğümü biliyordum.

Özellikle de gerçekten arzuladığım, uğruna acı çektiğim kişi aynı saraydayken.

Eğer kendime karşı dürüst olsaydım, ne zaman onun yakınlığından kalbimin hızlandığını ya da dokunuşundan omurgamın karıncalandığını hissetsem, aklımdan geçen Sorin olurdu. Hayal ettiğim oydu, özlemini çektiğim oydu.

Kral Henrick benden bir adım uzaklaşırken parmakları belimde geziniyordu. Hâlâ arzu dolu bakışlarıyla beni izliyordu ve ben ondan uzaklaşırken doğruldum.

"Kolun için üzgünüm." Bandaja doğru başımı salladım. "Bunun bir deneme olduğunu biliyorum ama her halükarda sana zarar vermekten hoşlanmıyorum."

"Bu bir şey değil." Başını usulca salladı. "Şifacılarımdan biri gece bitmeden onu iyileştirecek."

Sihir.

Şifacılarından birinin bunu başarabilmesinin tek yolu büyü yapmaktır.

Onun sözleriyle birlikte içimdeki arzu telaşı da söndü. Eğer burada büyülü bir şifacı varsa, bu onların fae krallığından ya da benim krallığımdan gelmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Krallarına hizmet etmek için bile olsa, bir fae ya da vampirin insan krallığında yaşaması duyulmamış bir şeydi.

"Elbette." Ona dikkatle gülümsedim. "Bunu yaptığım için hala üzgünüm."

Başını salladı, bakışları yüzümde geziniyordu. "Ve bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Keşke kaderlerimiz sadece seçime bırakılsaydı." Bir an için gözlerini benden kaçırdı ve düşüncelere dalmış gibiydi. "Eğer ben bir kral olmasaydım ve sen de bir Yıldız Kutsanmış olmasaydın, bize ne olurdu merak ediyorum."

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Hiç tanışmamış olabiliriz."

"Doğru." Yüzünde ciddi bir gülümsemeyle bana baktı. "Sanırım küçük bir çiftliğim olurdu ve her gün toprağı işlemek için ellerimi kullanırdım."

Onu incelerken başımı eğdim. "Biliyor musun? Sanırım bunu gerçekten görebiliyorum."

Beni izlerken hafifçe kıkırdadı. "Ellerimi kirlettiğimi mi hayal ediyorsun?"

Bir yanım ona ellerinin ne kadar kirli olduğunu sormak istiyordu. Fae krallığının ne kadar içindeydi?

Ama bana sorduğu şey bu değildi.

"Kralların bu kadar cesur olduğunu bilmiyordum."

Yine güldü ama bu sefer derin ve gırtlaktan geliyordu ve midemi bulandıran bir şeyle doluydu.

"Sana iyi geceler dilemeliyim." Bakışları vücudumda gezinirken elini saçlarında gezdirdi. "Bugünkü denemelerden sonra dinlenmelisin ve ben dinlenmene izin vermekten başka bir şey yapmak istemiyorum."

O konuşurken sertçe yutkundum.

"İyi geceler, Thalia." Gitmek için kendini zorluyormuş gibi benden bir adım daha uzaklaştı.

"İyi geceler kralım."

BÖLÜM 17

SORIN

Ateşin ışığında küçük odamda volta **atıyordum**. İkinci duruşmanın bitiminden bu yana saatler geçmişti, mühafızların sekiz mahkûma eşlik etmesini izlediğimden bu yana saatler geçmişti.

Eksik bulunan Starblessed'lar odalarına geri döndü.

Kral Henrick'in şimdi onlarla ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onları geldikleri gibi kolayca evlerine geri mi gönderecekti?

İstediği kişinin aslında hiçbir zaman kendisine ait olmadığını anladığında ne yapacaktı?

Ondan talep ettiği şeyden korkuyordum. Hepimizin olduğu şeyden.

Ama gökyüzündeki tüm yıldızlar toza dönüşene kadar onu bekleyecektim. Teninde dilek dileycek, dudaklarına karşı dua edecektim.

Onun için beni canlı canlı yiyebilecek bir çaresizlik hissetmeyeceğim bir dünya yoktu.

Başımı kapının pervazına dayadım ve olduğum yerde kalmak için kendime yalvardım. Her parçam ona gitmek, iyi olduğundan emin olmak, tek düşünebildiğim o iken kralla birlikte olmadığından emin olmak istiyordu.

Ama olması gereken yer orasıydı. Bunun için buradaydık.

Ve her saniyesinden nefret ettim.

Gözlerimi kapattım ve onun yüzünü hayal ettim. Kendimi, sadece o ve ben varken, kâbuslar yokken, bizi ayrı tutan görevler yokken nasıl göründüğünü düşünmeye zorladım.

Artık bana karşı kendini tutmasa, benim ona verdiğim kadar o da bana vermeye istekli olsa nasıl hissedeceğini hayal ettim.

Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu başkalarının duymasından korkmadan adımı haykırabilir miydi? Hizmet ettiği tek tanrı benmişim gibi dualarını benim için eder miydi?

Onu altımda hayal ederken inledim, dolgun dudakları nefes almak için açılmıştı, gözleri daha fazlası için bana yalvarıyordu.

Elimi pantolonuma bastırdım ve pantolonumun altında ne kadar sertleştiğimi hissettim.

Ama onu ne kadar istesem de, şimdi ona gitmeyi kendime yediremiyordum.

Derin bir nefes aldım ve elimi pantolonumun altına kaydardım. Elim sikimin etrafına dolandığında tısladım ve tek görebildiğim oydu.

Kendimi okşarken adı dudaklarımdan döküldü, bana sadece onun verebileceği zevki düşünürken elim umutsuzca daha fazlasını istiyordu.

Vücudunun her santimini öperken gözlerinin büyüdüğünü hayal ettim ve nefesim ağırlaştı.

İçimde bir gerginlik hissettim ve onun tek bir dokunuşunun beni parçalayacağını biliyordum.

Kalçalarım elime doğru ilerledi ve tek görebildiğim Thalia'nın yüzüydü, içimdeki alevi daha da körükleyen çaresiz bir iniltiyle bana doğru eğildi.

Elimi daha hızlı hareket ettirdiğimde bacaklarımdaki kaslar gerildi. Dudaklarının sikimin etrafına sarıldığını hayal ettim, dilinin her hareketimde uzunluğuma doğru kaydığını hayal ettim.

Daha sert, daha hızlı okşarken elim sikimin üzerinde sıkılaştı.

Doldurmayı düşünürken nefesim dudaklarımdan bir dizi ürperti halinde kaçtı. Onu.

Kalçalarımı elime doğru bastırdım ve serbest bırakıldığım süre boyunca Mümkün.

İçimdeki gerginlik bir zevk seline dönüşürken inledim. Onun içinde olmayı hayal ettim ve bu çok fazlaydı.

Sahip olamadıklarımından çok fazla.

Ondan çok fazla.

Boşalırken ona seslenişime engel olamadım.

Elimi çekip nefes almaya çalışırken göğsüm ağrıyordu.

Kapı çerçevesine daha sert bastırdım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Bir iş yapmak için buradaydım ve bu iş, başarısız olmaya tehlikeli bir şekilde yakın olduğum bir işti.

Thalia savaşımayacağım bir kaderdi ve savaşmak da istemiyordum.

Döndüm ve yatağıma doğru yürüdüm, gözlerimi kapatırken yatağıma gömüldüm.

Onun için her an acı çekerdim.

BÖLÜM 18

THALIA

Ay, kale arazisini ruhani bir ışılıyla yıkıyor, geceye büyüleyici bir büyü yapıyordu.

Balo salonunun büyük girişinin önünde durdum, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Bu gece önemliydi ve ihtiyacımız olan her şeyi elde etmenin eşiğinde olduğumu hissedebiliyordum.

Elbisemin ağır kumaşını ayarlarken ellerim titredi ve vücuduma mükemmel bir şekilde oturduğundan emin oldum. Koyu mavi ipek tenimde pürüzsüz bir his uyandırıyor ve düşük yakası göğüs dekoltesini açıkta bırakıyordu.

Elbise belimi sımsıkı sarıyor ve alttan hafif bir trenle genişleyerek bana kraliyet havası veriyordu. Uzun kolları, Kral Henrick'in göğsünü süsleyeceğini bildiğim armayla mükemmel uyum sağlayan karmaşık altın işlemlerle süslenmişti.

Derin bir nefes aldım ve kapıdan geçip büyük salona adım atmadan önce kendimi sabitlemeye çalıştım.

İçeri adımımı atar atmaz kulaklarımı müzik doldurdu ve bakışlarımın, en güzel kıyafetleriyle birbirlerine karışmış yüzlerce insanın üzerinde süzülmesine izin verdim.

Gözlerim hızla odayı tarayarak Sorin'i aradı ama hiçbir yerde görünmüyordu. Elimde olmadan bir hayal kırıklığı hissettim ama kendimi buraya ne için geldiğime odaklanmaya zorladım.

İnsan kalabalığının arasından ilerledim, Kral Henrick'e ulaşana kadar her adımda topuklarım mermer zemine vuruyordu.

Etrafı saray mensuplarıyla çevriliydi, yüzünde bir gülümseme vardı ama bana bakarken gözleri soğuk ve hesaplıydı. Derin bir reverans yaptım, gözlerim

bakışlarımı onunkilerle buluşturmada önce.

"Majesteleri," dedim usulca, sesim tatlı ve yumuşaktı.

Saray mensuplarından biri konuşmaya devam ederken bile gözleri parlıyordu. Onlara aldırış etmedi. Şimdi onun önünde durduğum için değil.

"Çok güzel görünüyorsun." Bakışları yavaşça vücudumu okşamadan önce göğsüme düştü. Tüylerim diken diken oldu ve midemde, orada bulunmanın yanlış olduğunu hissettiren bir gerginlik oluştu.

"Teşekkür ederim."

Elini uzattı, ben de sorgusuz sualsiz tuttum.

Beni göğsüne çekti ve benim onunkine değene kadar durmadı. "Hadi dans edelim," diye mırıldandı sadece benim duyabileceğim şekilde.

Beni dans pistine götürdü, beni mükemmel bir daire şeklinde hareket ettirirken ayaklarım yere neredeyse hiç değmiyordu. Ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum ve sarhoş edici kokusunu içime çektim.

Kolları etrafımda güçlüydü ve müzik eşliğinde sallanırken eli belimden hiç ayrılmadı.

Balo salonundaki herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ve başımı kaldırdığımda Cyra'nın bizi izleyen bakışları içime işledi.

"Korkarım bana düşman yaratıyorsunuz." Ona başımı salladım. Kral Henrick bana dönmeden önce ona baktı ama neredeyse hiç dikkat etmedi.

Yakınıma eğildi, sözleri kulağıma fısıltı gibi geliyordu. "Bırak düşmanın o olsun. Yüzünüze karşı bir düşmanın olmanızın olması, arkanızda kılık değiştirmiş bir düşmanın olmanızın olmasından çok daha iyidir."

İçimden bir ürperti geçtiğini hissettim, Sorin için her yanıma ağırırken ona bu kadar yakın olmanın ne kadar iyi hissettirdiği için içimde suçluluk duygusu yükseliyordu. Ama kralın kollarında olmak kolaydı. Onu kaybetme korkum, kalbimi koruma paniğim yoktu.

İhtiyacım olduğu anda arkamda bırakacağım yakışıklı bir görevden başka bir şey değildi.

Ama sonra gözlerim Kral Henrick'le aramızdaki her şeyin soğumasına neden olan tek kişiye, Sorin'e takıldı. Köşede durmuş, kalbimin göğsümde durmasına neden olan bir yoğunlukla bakışlarını bana dikmişti.

Yakasız açık ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah resmi kıyafeti içinde şeytani görünüyordu. Gözlerimiz buluştuğunda, bir kadeh kırmızı şarabı dudaklarına götürdü ve bakışlarını benimkinden hiç ayırmadan bir yudum aldı.

Kral beni yerde döndürürken yanaklarıma doğru yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum ve soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapıyordum. Bütün mesele görevdi.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor olsa bile önemliydi.

Kral Henrick'in eli sırtımın alt kısmında gerildi ve yüzümü ona döndüğümde bakışları Sorin'in üzerindeydi.

"Dalgın görünüyorsun," dedi, sesinde bir sahiplenme belirtisi vardı.

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve en ufak bir yanlış adımın her şeyi mahvedeceğini biliyordum. Kralın dikkatini üzerimde tutmam gerekiyordu. Yalnız.

Kral'a baktım ve odanın diğer ucundan beni izlediğini hissettiğim Sorin'i unutmaması için sessizce yalvardım. "Sanırım biraz öyleyim." Ellerimi ensesinde buluşana kadar kaldırdım. "Böyle bir ihtişama alışık değilim. Hâlâ her şeyi kavramaya çalışırken nefesimin boğazımda düğümlendiğini fark ediyorum."

Kral Henrick'in dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bana doğru eğildi. "İzin ver bunu senin için kolaylaştırayım." Elini belime götürerek beni kendisine daha da yaklaştırdı. "Neden dans pistine ara verip bahçelerde yürüyüşe çıkmıyoruz? Güzel bir gece ve kalabalıktan uzakta biraz huzur ve sessizliğin tadını çıkarabiliriz."

Omurgamda bir ürperti hissettim ama bu fırsattan yararlanmam gerektiğini biliyordum. İçimde kabaran huzursuzluğu bastırmaya çalışarak başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor ama senin misafirlerini ağırlaman gerekmiyor mu?"

"Bir süre kendilerini eğlendirebilirler." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırana kadar birleşmiş ellerimizi kaldırdı.

Sorin'in bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyordum ve kralın gözleri tekrar ona doğru döndüğünde, dikkatini tekrar bana çekmek için kendimi ona doğru bastırdım.

"Onlara izin vermeliyiz." Başımı salladım ve elimi onun elinin içinde sıktım.

Kral Henrick'in gülümsemesi ihtiyatlıydı ama gözleri benimkilerle buluştuğunda erimişti. Elimi sıkıca tutarak bir adım geri çekildi ve beni arkasına çekti.

Birlikte balo salonundan çıktık ve bahçelere ulaşana kadar kalenin kalabalık salonlarından geçtik. Hava serin ve berraktı ve çiçeklerin tatlı kokusu etrafımızı sarmıştı.

Ateş ışığı bizi dolambaçlı patikadan aşağıya doğru götürdü ve Kral Henrick elimi tutuşunu bir an bile gevşetmedi.

Bahçede başka insanlar da vardı ama çoğu bellerine kadar eğilerek krallarının yanından hızla uzaklaştı.

Yürüdükçe Kral Henrick'in elimi tutuşu daha da sıkılaştı, neredeyse sahiplenici bir hal aldı. Gergin görünüyordu, sürekli omzunun üzerinden bakıyor ve çevresini inceliyordu.

"Her şey yolunda mı?" Endişemi gizlemeye çalışarak sordum.

Bana hemen cevap vermedi ama onun yerine küçük bir çeşmenin önünde durdu. Ay ışığı sudan yansıyarak etrafımızdaki her şeye yumuşak bir parlaklık veriyordu.

Sonunda bana döndü, gözleri tehlikeli bir yoğunlukla parlıyordu. "Her şey yolunda." Parmaklarını belime geçirdi ve göğsüm onunkine değene kadar beni kendine çekti.

Keskin bir nefes alıp ona bakmadan önce nefesim kesildi.

Başka bir hayatta, diğer Yıldız Kutsanmışların bu adama neden bu kadar aşık olduklarını tam olarak anlayabiliyordum.

Ama bu hayatta o benim görevimdi ve odağımı kaybetmeyi göze alamazdım.

Ellerimi omuzlarına koyana kadar göğsünde gezdirdim, parmaklarım takım elbisesinin kumaşına girdi.

"Sadece seninle biraz yalnız kalmak istedim." Elini kaldırdı ve çenemin kıvrımında gezdirdi. "Herkes sana çok aşık ve ilgileri beni deli ediyor."

Kalbim göğsümde zıpladı ve beni tüketmekle tehdit eden korkuyu bastırmaya çalıştım. Sorin'i fark etmiş miydi?

"Sana aşık oldular. Sen kralsın."

Kral Henrick'in dudakları bir sırıtışla kıvrıldı ve yüzü benimkine birkaç santim kalana kadar eğildi. "Bana olan ilgileri tamamen görev icabı. Seni istiyorlar çünkü nefes kesicisin."

Belimdeki tutuşu sıkılaştı ve beni kendine o kadar sıkı çekti ki vücudunun sıcaklığı her santimime yayıldı. "Ama sen onların değilsin."

"Hayır," diye fısıldadım başımı sallarken.

Dudakları kulağıma değene kadar daha da yaklaştı. "Benim olmanı istiyorum," diye fısıldadı, nefesi tenimde sıcaktı.

Kalbim hızla çarpıyordu ve ona bakarken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

"Senin olmak neye benzeyecek?" Nefes nefese sordum. "Yalnız zaman geçirebilecek miyiz, yoksa hep böyle mi olacak?" Kaleye doğru işaret ettim.

Beni incelerken başını hafifçe yana eğdi. "Pozisyonumun içerdiği politikaları beğenmiyor musun?"

"Politika iyi." Parmaklarım boynuna gömüldü, ona yapıştım. "Ama benim istediğim sensin. Sadece tüm bunlar olmadan geçirebileceğimiz anlar olup olmadığını merak ediyorum."

Kral Henrick'in gözleri arzuyla karardı ve dudaklarımı şiddetli bir öpücükle yakalamak için eğildi. Elleri her yerdeydi, beni daha yakına çekiyor, bedenimi onunkine bastırıyordu.

Dudaklarına yumuşak bir inilti bıraktım, kendi arzum ve hayal kırıklığım içimde yanıyordu.

Ellerim saçlarına gitti, onun yoğunluğuna ayak uydurmaya çalışırken yumuşak tellere dolandı. Elleri vücudumun her santimetresinde geziniyordu, dokunuşu sert ve sahipleniciydi.

Sorin'le ilgili düşünceler aklıma hücum etti ama onları uzaklaştırmaya çalıştım. Vücudumda gezinen şeyin onun elleri olduğunu, benimkine bastıran şeyin onun dili olduğunu hayal etmediğimi düşünmek için kendimi kandırmaya çalıştım.

Ama durduramadım.

Sorin'in dokunuşunun anıları, üzerime çöken bir gelgit dalgası gibi zihnimde dalgalandı. Hayatım boyunca bir şeyi hiç bu kadar çok arzulamamıştım.

Sorin'e duyduğum arzu sarhoş edici ve dehşet vericiydi.

Daha önce hiç kimseyi bu kadar istememiş ya da ihtiyaç duymamıştım ve bu tür bir ihtiyaç, bu çaresizlik ciğerlerimden nefesimi çaldı.

Birden Kral Henrick beni nefes nefese bırakarak ve daha fazlasını isteyerek benden uzaklaştı.

Şu anda bağlı olduğum adamdan farklı bir adam istiyordum.

"Sen benimsin Thalia," diye sadece benim duyabileceğim bir sesle homurdandı ama sesinde öyle bir sahiplenme vardı ki tüylerim diken diken oldu. "Başka kimsenin değil."

Yutkundum, Sorin'e duyduğum arzu hâlâ içimde yanıyordu ama bunu bir kenara iterek kendimi önümdeki adama odaklanmaya zorladım.

"Evet," diye fısıldadım, vücudum hâlâ arzuyla uğulduyordu. "Ben seninim." "Ve yarın, diğer herkese söyleyeceğiz." Kral doğruldu ve Elimi tekrar onunkine koydum ve beni şatoya geri götürdü.

BÖLÜM 19

SORIN

Odaya girdiği anda onu hissettim.

Şatodaki kendi odama dönmeye çalıştım ama Onu kralla birlikte uzaklaşırken gördüğüm an, gözlerindeki o bölgeci bakışı gördüğümde, kıskançlıktan delirecek gibi hissetmiştim.

Kimsenin izlemediğinden emin olduğumda odasına girdim, kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve beklemeye başladım. Olabilecek her türlü senaryoyu düşünerek kendimi çıldırttım.

Ona dokunuyor muydu? Öpüyor muydu?

Bu gece buraya dönmezse ne yaparım?

Aptalca bir şey yapıp onun burada yaptığı tüm işleri riske atmadan önce oradan çıkmam gerektiğini biliyordum.

O bir krallığı kurtarmak için buradaydı, ama ben onu yerle bir ederdim. Onu.

Kapı yumuşak bir klik sesiyle kapandı ve odadaki tek ışık ocaktaki titrek alevlerin yumuşak parıltısı.

Sırtını kapıya dayadı ve nefesini tutmaya çalışırken göğsünün inip kalkışını izledim.

Göz kamaştırıcı görünüyordu ve kendimi ileri atılıp onu sahiplenmekten alıkoymak için yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım.

Gözlerini kapadı ve başını kapıya yasladı. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi o kadar yumuşaktı ki zar zor duyabildim.

"İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz." Gölgelemin arasından çıktım ve bana bakmak için başını kaldırdı.

Bakışları arzuyla öylesine karanlıktı ki kanımı kaynattı.

"Sana dokundu mu?" Her kelimeyi hırlayarak söyledim ve her heceden kıskançlığım damlıyordu.

Tepkimden korkmuş gibi başını hafifçe salladı. "Beni öptü."

Başımı salladım. İstedığımız buydu. Bunun için buradaydık.

Thalia işini yapıyordu.

Ama göğsüm bunun ağırlığı altında çatlayacakmış gibi hissediyordum.

"Sorin," diye nefes aldı ve ben de ona yaklaştım.

Yumruklarım iki yanımda sıkılıydı çünkü kendime güvenmiyordum. O en ölümcül zehirdi ve ben her damlasını isteyerek yuttum.

Benim için iyi olmadığını bilmem önemli değildi.

Bunu benimle yapamayacağını bana defalarca söylemiş olması umurumda değildi.

Önünde diz çöker ve istediği her yerimi almasına izin verirdim.

"Seni öptü." Sesim sakindi ve Thalia'nın kara gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını izledim. Cevap vermek için ağzını açtı ama alt dudağını ısırarak tereddüt etti.

"Seni öpmesi hoşuna gitti mi?"

Thalia'nın gözleri benimkilere kaydı, bakışlarında şaşkınlık ve arzu karışımı bir titreşim vardı. Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Ona yaklaştım, bedenim o kadar yakındı ki teninin sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum.

"Cevap ver bana Thalia," diye hırladım, sesim kıskançlık ve arzuyla sertleşmişti.

Nefesi boğazında düğümlendi ve gözlerinde nefesimi kesen bir ateşle bana baktı.

"Ya yaptıysam?" Beni sınamak için çenesini kaldırdı.

İçimde kaynayan öfke ve kıskançlığın taşmakla tehdit ettiğini hissedebiliyordum.

"Dudağını dişlerinin arasına aldığında seni inletti mi?" Kokusuyla sarhoş olana kadar ona yaklaştım. Burnumu köprücük kemiği boyunca öyle hafifçe gezdirdim ki, karşımda gerçekmiş gibi hissetmedi. "Benim için yaptığın gibi onun için yalvarttı mı seni?"

Dudaklarımı boynuna bastırduğımnda Thalia yumuşak bir inilti çıkardı ve elleri gömleğimi kavramak için hareket etti.

"Cevap ver bana," diye tekrarladım, sesim alçak ve talepkârı.

Başını salladı ve dokunuşumun altında vücudunun titrediğini hissedebiliyordum.

Hafifçe geri çekildim, gözlerim onunkilere kilitlendi. "Ellerinin vücudunda olması hoşuna gitti mi yoksa benim ellerim olmasını mı diledin?"

"Seni düşündüm," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki sözlerini hayal ettiğimden endişelendim.

Alçak bir hırıltı çıkardım, ellerim yüzünü kavrayacak şekilde hareket etti, başparmaklarım elmacık kemikleri boyunca gezindi.

"Güzel," diye fısıldadım dudaklarımı dudaklarına çarpmadan önce.

Öpüşmemiz sert ve çaresizdi, ikimiz de diğerini sahiplenmeye çalışıyorduk. Ellerimi vücudunda gezdirdim ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar onu kendime çektim.

Thalia'nın elleri saçlarıma dolanarak beni daha da yakınımaya çekti ve aynı yoğunlukla beni öptü.

Ellerimi vücudundan aşağı kaydırđım, onu kaldırdım ve kapıya doğru bastırdım.

Sesini bastırmaya çalışarak en yumuşak iniltiyi çıkardı ve ben nerede olduğumuzu hatırladım. Ama duramadım.

"Yapmamalıyız," diye fısıldadı ama elleri hâlâ bedenimdeydi ve gözlerinde hâlâ o ateş vardı.

"Umurumda değil," diye homurdandım ve onu hissettiğim tüm vahşilikle tekrar öptüm.

Kalçalarımı onunkilere bastırdım ve dudaklarından dökülen inilti beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetti.

Vücudumu onunkinden aşağı kaydırmadan önce onu tekrar ayağa kaldırdım. Önünde dizlerimin üzerine çökerken elbisesinin eteğini ellerimle topladım.

"Bu çok tehlikeli."

Başımı eğip dizinin iç kısmına yumuşak bir öpücük kondururken bile onaylarcasına başımı salladım.

"Sorin," diye tısladı adım ama bu bir yalvarış gibiydi.

Ellerimi bacaklarında gezdirdim, başparmaklarımla elbisesini yukarı doğru ittim.

Dokunuşumun altında titrediğini hissedebiliyordum ve ona bakmak için gözlerimi kaldırdım.

"Bana bunu istemediğini söyle."

Bir an sessiz kaldı ama yüz ifadesinin değiştiğini gördüm. "Yapamam."
Sözleri sessizdi, ama çaresizlikle dolu olduklarını duyabiliyordum. "O zaman beni durdurma."

Dudaklarımı karnına, elbisesinin kumaşına bastırdım ama tenini tatmak için yanıp tutuşuyordum.

Elbiseyi yukarı kaydırđım ve yumuşak kalçalarını ortaya çıkardım.

Bir ömür boyu tapabileceğim kalçalar.

Ellerimi bacaklarında gezdirdim ve parmaklarım kalçalarının arasına girdiğinde bir nefes verdi.

"Sorin."

Sesindeki aciliyeti hissedebiliyordum ve onun da beni benim onu istediğim kadar çok istediğini biliyordum.

Bacaklarının tepe noktasına bir öpücük kondurmadan önce burnumu kalçasının uzunluğu boyunca gezdirdim.

Yumuşak bir inilti çıkardı ve elleri saçlarımı geriye itmek için hareket etti.

Thalia'nın teni çok yumuşaktı ve parmak uçlarımın altında hissettiklerini arzuluyordum.

İç çamaşırlarının kenarına ulaşana kadar ellerimi tekrar kalçalarından yukarı kaydırđım ve bir iniltiyi ısırdım.

"Elbiseni tut." Emri ısırarak söyledim ve o da tam olarak söyleneni yaptı.

Parmaklarımı seksinin uzunluğu boyunca gezdirirken ve kumaşın altında ne kadar ıslak olduğunu hissederken bana baktı.

Boğuk bir inilti çıkardı ve ben de bacaklarını hafifçe aralayınca kadar dürttüm.

Kalçaları elime doğru yuvarlandı ve kumaşın altından bir parmağımı kaydırđım, benim için ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissettiğimde inledim.

Kumaşı kenara ittim ve dilimi kıvrımlarının arasına kaydırđım.

Ona karşı inledim çünkü tadı çok güzeldi. Onu tatmadan açlıktan ölüyordum.

Thalia'nın dizleri büküldü ve saçlarımı daha da sıkı kavrayarak adımı inledi.

Yumruğunu ağzıma aldım ve ne kadar şişmiş ve hassas olduğunu hissedebiliyordum.

Onun her santimini tadarken başparmağımı memesine bastırdım ve başını geriye atıp bir inilti çıkardı. Kalçaları öne doğru

Elimi tuttum ve etini ısırıp her parçasına sahip olmamak için dişlerimi birbirine geçirdim.

İçimdeki her şey bunu yapmam için bana yalvarıyordu.

Onun kanını tatmak istedim. Sadece bunun sağlayabileceği şekilde serbest düşmek, ama bunu yapmayacaktım.

Onun için değil.

Yaşadığı onca şeyden sonra olmaz.

Sağ bacağına elime aldım ve omzumun üzerine koydum, böylece içine daha derin dalabilecektim. Bana doğru sürünene kadar etini yaladım, emdim ve ısırdım.

Başımı kaldırdım ve bakışlarım onun aç bakışlarıyla buluştu. Benden asla istemeyeceği bir şeyi ona verirken gözümü kaçırmadım.

Onun zevkini yüzeye çıkardım, ciğerlerinden nefesini çaldım ve onu izlerken pantolonumun içinde çok sertleşmişim.

Dudaklarımı nazikçe memesine bastırdım ve basıncın değişmesiyle inledi.

"Sen kime aitsin, Thalia?" Kelimeleri seksine karşı söyledim.

"Ne?" diye sordu nefes nefese.

"Bana kime ait olduğunu söyle. Söylediğini duymam gerek." O parmaklarımın altındayken bile, benim olanı almamı talep eden açgözlülüğünün beni öfkелendirdiğini hissedebiliyordum.

"Ben seninim."

Hayatımın geri kalanını bunu yaparak geçirebileceğimi ve asla doyamayacağımı bilerek ona karşı inledim.

Kalçaları titriyordu ve dizlerinin bana doğru büküldüğünü hissedebiliyordum.

"Sen benimsin," diye tekrarlardım. Bu sözleri duymasını istedim ve o da hızla başını salladı.

Yumruğunu eskisinden daha sert ve daha hızlı bir şekilde ağzıma geri çektim ve iki parmağımı içine sokup öne doğru kıvırdım.

Sesini bastırmak için elini ağzına götürmeden önce haykırdı ama ben durmadım.

O anda kimin duyduğu umurumda değildi.

Onu talep etmem görevi mahvedecekse, öyle olsun.

Ona sahip olmak için her şeyi mahvederim.

Onun dışında her şey.

Bencilce ve aptalcaydı ama onun yanımdayken sağlıklı düşünemiyordum.

Bacağını tekrar yere bırakıp ayağa kalkmadan önce vücudundaki zevki yavaşça çektim.

Kapıya yaslandı, vücudu sakinleşmişti ama bakışları hâlâ içimi yakan ateşle doluydu.

Pantolonumu çıkarırken "Arkanı dön," diye homurdandım ve bakışları hareketlerimi takip etti.

Dediğimi yapmadan önce alt dudağını ağzına götürdü. Döndü ve iki eliyle kapıya bastırdı.

Parmaklarım elbisesinin arkasındaki milyonlarca düğmeyi karıştırırken hayal kırıklığım beni ele geçirdi. Ellerimi iki yanına doladım ve düğmeler etrafımızda yere uçana kadar sarsıldım.

Thalia'nın nefesi kesildi ama ben dilimi omurgasında gezdirmekle o kadar meşguldüm ki, üzerinden çıkarıp yere attığım lanet olası elbise için endişelenmiyordum.

"Tadının ne kadar güzel olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Elimi uzatıp kalçalarının arasına sokarken kelimeleri homurdandım.

Islaklığını topladım, elimi ağzına götürmeden önce parmaklarımı ıslaklığın içinde gezdirdim. "Ağzıma aldıktan sonra ne kadar mükemmel olduğunun tadına bak."

Thalia inledi ve kalçaları ileri doğru savruldu. "Sana ihtiyacım var," dedi parmaklarımın ağzına girmesine izin vermeden hemen önce.

Parmaklarımı yalayarak zevkinin kanıtını hevesle emdi ve pantolonumu kalçalarımın altına doğru çekti.

"Seni becermemi ister misin?" Parmaklarımı ağzından çektim ve tekrar seksine ulaşana kadar vücudunda gezdirdim. Bir parmağımı içine kaydardım ve etrafımda ne kadar sıkı olduğunu hissettiğimde inledim.

"Evet. Lütfen." Sesi ancak bir iniltiden daha fazlaydı.

İçine bir parmak daha soktum ve haykırırken tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordum.

"İşte bu kadar. Seni duyayım." Bu sesi çok sevdim.

Sözlerim karşısında ürpermesine bayıldım.

Onun üzerinde böyle bir güce sahip olmayı seviyordum.

Parmaklarımı sırtına götürmeden önce kaygan sıcaklığının içine sokup çıkardım. Öne doğru eğilip kendini tutmak için ellerini bir kez daha kapıya bastırana kadar omurgasına bastırdım.

Sikimi onun cinsel organında gezdirdim ve bana karşı hissettiği duyguyla inledim. "Sorin." Sesindeki ihtiyacı duyabiliyordum ve bu odadaki herkesin

Onu sikenin ben olduğumu duyunca kahroldu.

Tenime sarılırken dudaklarından dökülen şeyin benim adım olduğunu bilmelerini istedim.

Sikimin başını girişine bastırdım ve yavaşça içine ittim, vücudum kontrol eksikliğimle titriyordu.

"Tanrım, çığlıklarını duymak istiyorum."

Ben ileri doğru iterken nefesi kesildi, parmakları kapının sert tahtasına saplandı.

"Sikimin etrafında dönerken tam olarak kime ait olduğunu bilmelerini istiyorum." Tekrar ileri doğru ittim ve onun seksi etrafımda sarsıldı.

Karnımdaki ateş alevlendi ve parmaklarımı sırtından kalçalarına doğru hareket ettirdim. İçine girerken vücudunu tuttum, parmaklarım etine saplanıyordu. Onun üzerinde izlerimi bırakmak istiyordum.

Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istedim.

Ona bakmaya cesaret eden herkes asla onların olamayacağını bilecekti.

Kendimi onun içinde daha derine bastırdım ve orgazmının ilk titremelerini bana karşı hissedebiliyordum.

Etrafına uzandım, parmaklarımı memesine doğru çırpıttım ve adımı haykırdım.

Kendi orgazmımın ilk sarsıntıları vücudumda yuvarlanmaya başladığında kaslarım titredi.

"Çok iyi hissediyorsun."

Kapıya karşı adımı inledi ve beni o kadar sıkı kavradı ki daha fazla dayanamayacağımı anladım.

Ona çarptım ve orgazmımın içimde yuvarlandığını hissettim. Ona çarparken kalçalarını morartacak kadar sert kavradım. Nazik değildim ve kendimi nazik olmaya zorlayamazdım.

İkimiz de hareketsiz kalmadan önce son bir kez daha içine girdim. Verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar onun içindeydim. Vücudu beni tamamen tüketmişti ama ben yine de daha fazlasını istiyordum.

Başımı sırtına yasladım ve nefes almak için çabaladım.

"Sen benimsin Thalia," dedim sessizce ama bu sözler odanın içinde yankılandı.

Vücudu altımda titriyordu ama geri çekildiğini hissedebiliyordum.

"Gitmen gerekiyor." Benden uzaklaştı ve vücudunun benimkine karşı kaybı göğsüme inen bir yumruk gibiydi.

Eğildi, elbisesini tuttu ve sanki az önce içine gömülmemişim gibi göğsüne yasladı.

"Hiç gelmemeliydin."

Dönüp bakışlarımı karşıladı ve yüzündeki korkuyu gördüm.

Ama görevde başarısız olma korkusu muydu yoksa beni içeri alma korkusu muydu, emin değildim.

"Haklısın." Başımı salladım ve pantolonumu tekrar yerine çektim.

"Thalia," diye adını söyledim ama elini kaldırıp beni susturdu. "Kral

Henrick bu gece bana beni kraliçesi olarak seçeceğini söyledi.

Kraliçe. İstedığimizi elde etmeye çok yakınız."

İstedığimizi.

Ne istediğime dair hiçbir fikri yoktu.

"Elbette." Tekrar başımı salladım ve onun penceresine doğru geri çekildim.

"Dikkatli olmalıyız. Sizin kıskançlığınız yüzünden krallığımızı yüzüstü bırakamayız."

Her kelime başka bir yumruk gibiydi. Kollarımda tuttuğum Thalia, o uzaklaştığında artık aynı kadın değildi. "Bu benim hatamdı."

Dudağımı ısırdım ve ikimizin de istediğini bildiğim şeyleri ondan talep etmeyi reddettim. Beni istemesine izin vermesi için ne kadar çaresiz olduğumu ona söylemeyi reddettim.

Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama ben çoktan karanlığa karışıp odama dönmüştüm.

BÖLÜM 20

THALIA

Odamdan çıkarken karnımın sıkışmasına engel olamadım.

Sorin'in bedenini hâlâ bir damga gibi üzerimde hissedebiliyordum. Onun tadını alabiliyordum.

ve onu her santimimde kokla.

Sanki Kral Henrick beni gördüğü anda dokunuşunu fark edebilecekmiş gibi onu banyoda keselemiş olmamın bir önemi yoktu.

Dün gece bir hataydı. İkimizin de ödemek istediğinden çok daha fazlasına mal olabilecek bir hata.

Ama Sorin bana neden burada olduğumu unutturdu. Beni çıldırttı ve mantıksızlaştırdı ve şimdi bile, kapımın önünde beni bekleyen gardiyana doğru adım atarken, onu arzuluyordum.

Gardiyana "Günaydın," dedim ve o da başını hafifçe bana doğru eğdi. Şimdiye kadar hiçbirinin bana göstermediği bir saygı gösterisiydi bu.

Bu sadece midemin daha çok bulanmasına neden oldu.

Beni kaleye doğru götürürken hiç konuşmadan onu takip ettim. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ama Kral Henrick beni istediğinde her zaman muhafızlarından birini gönderirdi.

Ve onun emrini yerine getirmekten başka bir şey yapamadım.

Mobilyaların yanlara itildiği geniş bir odaya girdik ve Kral Henrick'in ortada durduğunu görmeden önce metal çınlamaları duydum. Üzerinde bir çift deri pantolon ve bottan başka bir şey yoktu ve teri teninde parlıyordu.

Nefesim boğazımda düğümlenmese bütün gün bakmaya yetecekti. Çünkü karşısında Sorin duruyordu, her iki elinde de birer kılıç vardı ve çıplak göğsü de sergileniyordu.

Ter Sorin'in göğsünde perçinlendi ve göğsünün yükselip alçalmasından, bunu uzun süredir yaptıklarını anladım.

"Neler oluyor?" Muhafız beni onun yanına bırakırken Cyra'ya sordum.

Bana baktı ama gözlerinin hafifçe kısılmasından etkilenmediğini anladım. "Son bir saattir birbirleriyle antrenman yapıyorlar. Kralımız, Kan Krallığı'nın kaptanını bu kadar değerli kılan şeyin ne olduğunu görmek istedi."

Bu sözleri söylerken sanki onun değerini hiç anlamamış gibi konuşuyordu ama sonra Sorin'i içine çekerken bakışlarını takip ettim. Gözleri Sorin'in açıkta kalan derisinin ve kaslarının her santimetresinde, göğsü boyunca uzanan tırnak izlerinde gezindi.

Ona verdiğim izlere bakarken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu, sadece onun yapabileceği bir şekilde vücudumdan çıkardığı izlere ve Kral Henrick'e bakmak için hızla ondan uzaklaştım.

"Yine de kaptanın bir işe yaradığı anlaşılıyor." Cyra yanımda kıs kıs gülerken sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçak tuttu. "Bir adam değersiz olduğu için böyle notlar almaz."

"Hayır." Başımı yavaşça salladım. "Yapacağını sanmıyorum."

Cyra bakışlarını Sorin'den çekip tekrar bana baktı. "Kral Henrick'te böyle bir iz görmüyorum." Gözleri ellerime kaydı ama sonra hızla yüzüme geri döndü. "Ya kendi değerini abartıyor ya da geri kalanımızı inandırdığın kadar pençelerini ona batırmadın."

Sözlerine karşılık verdim ve ellerimi iki yanımda yumruk haline getirdim. "Affedersiniz?" Kelimeleri neredeyse hırlayarak söyledim.

"Oh. Bu kadar iffetli olma." Beni başından savdı. "Hepimiz onun sana bakışına bakarak günlerdir sırt üstü yattığını düşündük."

Ona bakarken dilimi ısırdım.

"Sadece sen olmazdın." Sırıttı ve boğazımda safra yükseldi.

"Onunla yattın mı?" Daha sormadan cevabı biliyordum. "Sen bana söylemeyi reddederken ben sana neden söyleyeyim?" Yüzünü daha çok Yüzüme bak. "Sanırım kralımız, kapısına gelen Yıldız Kutsanmışların çoğu arasında örneklemekten payına düşeni almıştır."

Ona bakmak için geri döndüm. Hâlâ Sorin'le dövüşüyordu ve her biri diğerine bir darbe indirmeye çalışırken kılıçları birbirine çarpıyordu.

Ama buradan bile Sorin'in kendini tuttuğunu anlayabiliyordum.

"Yine de sana söyleyeceğim." Cyra bana yaklaşmıştı ve omzumun üzerinden ona baktım. "Kraliçe olmayı çok istiyorum ama sadece bir geceliğine o kaptanın fahişesi olmak için her şeyimi verirdim."

Ne kendimi ne de onunla yüzleşmek için dönme şeklimi durdurabildim. Onu sıkıştırdım, sırtını duvara yaslamaya zorladım ve kendimi nerede olduğumu hatırlamaya zorlarken göğsüm onunkine çarptı.

Cyra omzumun üzerinden arkamızda savaşılan adamlara baktı, ama hemen daralmış gözlerle bana geri döndü.

"Hangisi seni daha çok üzdü bilemiyorum, kralın yatağına girmiş olmam mı yoksa kaptanın yatağına girmek istemem mi?"

"Kaptan umurumda bile değil." Ona yaklaşırken bile bu yalanı homurdanarak söyledim. Gizlemek için elinden geleni yapsa da gözleri korkuyla parlıyordu ve korkudan başka bir tat içimde bir şeyleri körükledi. "Ona asla dokunmayacaksın. Tenini onun tenine değdirmeyi hayal etmene bile izin verme."

"Kaptan mı?" Sesi hafifçe titriyordu.

"Hayır." Başımı salladım ve zihnimi temizlemeye çalıştım. Mükemmel ellerini onun üzerine koyduğu, bana taptığı gibi onun önünde diz çöktüğü görüntüleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Kral."

Cyra yeniden omurgasını bulmadan önce bana doğru kaydı. "Ona dokunmak zorunda değilim." Ağzı kulağıma yaklaşıp bana yaklaştı. "Gecenin sonunda beni arayan kişi o. Benim yatağıma girmeden önce seni kendi yatağına sokan o. İsteddiği kadar herkesin önünde seninle rol yapsın, ağzımın, adamın serbest bırakılması için yalvarırken tanrılara lanet etmesini sağlayabileceğini zaten biliyorum."

"Her şey yolunda mı?"

Cyra keskin bir nefes aldı ve Kral Henrick'in sesiyle benden uzaklaştı. Yüzümü ona dönmeden önce derin bir nefes alarak gözlerimi yavaşça kapattım.

"Her şey yolunda." Olabildiğince normal görünmeye çalıştım ama sesimde bir gerginlik vardı. "Sadece konuşuyorduk."

Kral Henrick ikimizin arasında bir ileri bir geri bakarken güldü. "Antrenman ringinde bizim yerimize biraz stres atmaya ihtiyacı olan siz ikinizmişsiniz gibi görünüyordu."

"Tabii ki hayır." Cyra etrafımda dolanıp krala doğru ilerlerken yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. Elini ıslak göğsüne bastırdı ve ben

Kralın bakışları Sorin'e yöneldiğinde kendimi Sorin'e bıraktım.

Bir havluyu ensesinde gezdirirken beni dikkatle izliyordu ve ona bakarken beni tüketmekle tehdit eden arzuyu yuttum.

"Sadece hanımlar arasında birkaç kelime alışverişi oldu." Cyra Kral Henrick'e sırtı ve bakışlarım boynunun arkasındaki yıldız işaretine takıldı. Teninde neredeyse altın gibi görünüyordu ve şimdiye kadar gördüklerimin çoğundan çok daha parlaktı.

"Emin misin?" Bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Thalia, iyi misin?"

Cyra'nın az önce söyledikleri hakkında onunla yüzleşmek istesem de başımı salladım. Bana yalan söylemiş olması önemli değildi. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmasını bekliyordum, ama geldiğini görmediğim bir şey tarafından gafil avlanmanın beni kızdıran bir yanı vardı.

Beni ne kadar çok istediğini söylerken onunla ve kim bilir daha kaç Yıldız Kutsanmış ile yatıyordu.

"Ben iyiyim." Ona gülümsedim. "Antrenmanınız nasıldı?" Ringe doğru işaret ettim ve Kral Henrick, Cyra'nın elini göğsünden yavaşça çekerken Sorin'e baktı.

"Güzel." Başını Sorin'e doğru salladı, Sorin de başını sallayarak onayladı ve gömleğini tekrar başına geçirdi. "Kaptan beni epey çalıştırdı."

Gülümseyerek bana döndü ve Cyra'dan nasıl uzaklaştığını fark etmemek zordu.

Beni kendine çekti, kollarını sarıldı ve vücudunun sıcaklığı benimkine karıştı. "Bu sabah seni arıyordum ama görünüşe göre uyumuşsun." Arkasına yaslandı ve saçımın bir kıvrımını kulağımın arkasına itti.

"Görünüşe göre dinlenmeye ihtiyacım vardı. Sen nasıl uyudun?" Cyra'ya bakmamak için kendimi zor tuttum ama sorum karşısında yüzünde bir sırıtışla öylece durdu.

"Ölüler gibi." Güldü ve benden bir adım geri çekildi. "Gömleğimi alayım, sonra sana bir şey göstermek istiyorum."

Başımı salladım ve ellerimi arkamda birleştirerek öylece durdum. Sorin odadan çıkıyordu ve ben de umutsuzca onu takip etmek istiyordum. Kral Henrick'le yalnız kalacağım düşüncesi her zerreme korku salmıştı.

Kral Henrick gömleğini pantolonunun içine sokmadan önce başının üzerine çekti ve Cyra onun her hareketini izliyor gibiydi.

"Cyra," diye seslendi ve ona gülümsemesinden nefret ettim. "Sonra görüşürüz."

Onun sözleriyle söndü ve benim aklım onun ne demek istediği konusunda çılgına döndü.

Yalnız kaldıklarında onunla nasıl konuşurdu? Ona nasıl dokunurdu?

Düşüncelerimi bastırdım ve bana doğru adım atarken gülümsemesine karşılık verdim. "Hazır mısın?"

"Evet." Başımı salladım ve elimi tutmasına izin verdim.

Antrenman odasından çıkarken, mideme bir huzursuzluk çöktüğünü hissetmekten kendimi alamadım. Bunu üzerimden atmaya çalıştım ama Cyra'nın sözleri zihnimde canlanmaya devam etti. Sanki söndürülmesi imkânsız bir yangın çıkarmıştı.

Kazanmaya çalıştığım krala ne yaptığının bir önemi yoktu. Onun Sorin'le olan düşüncelerini zihnimde canlandırmaktan kendimi alamıyordum.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Kral Henrick'in sesi beni düşüncelerimden kopardı ve başımı kaldırıp ona baktım.

"Hayır. Her şey yolunda." Zorla gülümsedim ve elini nazikçe sıktım.

Ahırlara varmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük. Kral Henrick elimi bıraktı ve bana doğru döndü.

"Cyra seni üzecek ne söyledi?" Beni dikkatle izliyordu, bakışları yüzümün her santimini inceliyordu.

"Önemli değil." Başımı salladım. "O benim rakibim ve sadece beni kızdırmaya çalışıyor."

Ağzı sert bir çizgiye yerleşirken çenesi sıkıştı. "Cyra senin için bir rakip değil."

Bizi izliyor gibi görünen koyu kahverengi ata bakmak için ondan uzaklaşırken dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım.

"Burada ne işimiz var?" Ahırlara doğru başımı salladım ve sesimdeki titremeyi gizlemeye çalıştım.

"Seni bir yere götürmek istiyorum," dedi öne doğru yürüyüp atın yüzünün yan tarafını okşarken. "Kimseyi götürmediğim bir yere."

Kaleden ve Sorin'den uzakta onunla yalnız kalma düşüncesi midemi bulandırdı.

Ama önemli değildi.

"Tamam." Küçük kapıyı açıp atı ahırından çıkarırken başımla onayladım.

Elini bana doğru uzatmadan önce ayağa kalktı ve ben de üzerimdeki elbiseye baktım. Bilseydim değıştirirdim.

Kral Henrick usulca kıkırdadı. "Bunu çok iyi planlamadım ama söz veriyorum çok uzak bir yolculuk değil."

"Tamam." Uzandım ve elimi onun elinin içine koydum. Beni yukarı çekti ve eteğimi, bacağımı kaldırmama ve önündeki ata binmeme izin verecek kadar kaldırdım. Ona karşı eyere yerleşip kumaşı düzeltmeden önce bakışları kalçalarımaya kaydđ.

Kral Henrick dizginleri almak için öne uzandı ve beni kendine doğru çekerken diğeri eli karnıma yerleşti.

"Hazır mısınız?" Sözlerini enseme doğru fısıldadı.

Tüylerim diken diken oldu ama topukları üzengilerde hareket etmeden ve biz ileri atılmadan önce sadece başımı salladım.

Kırsal kesimde at sürerken rüzgâr yüzüme çarpıyor, atın toynaklarının sesi altımdaki yumuşak çimenlere çarpıyordu. Krallığındaki insanlardan hiçbir iz görmedim. Ne bir ev, ne bir çiftlik, ne de geldiğimde gördüğüm şehrin bir parçası.

"Hâlâ kraliyet topraklarındayız." Düşüncelerimi okumuş gibiydi. "İzni olmayan hiç kimse buraya gelemez."

Kraliyet topraklarını hiç böyle görmemiştim.

İnişli çıkışlı tepelerden geçerek arazinin kenarındaki sık ormana ulaştık.

Sonunda ormanın kenarında bir açıklığa vardık. Güneş tepemizdeydi, ağaçların üzerine altın ışınlar ve gölgeler düşürüyordu.

Kral Henrick önce attan indi, sonra da benim attan inmeme yardım etti. Elimi tutmadan önce dizginlerini bir ağaca bağladı.

Beni açıklığın ortasındaki küçük bir gölete götürdü ve gözlerim önümdeki manzara karşısında hayretle açıldı. Göletin sakin yüzeyinde zambaklar yüzüyordu ve her renkten kır çiçekleri toprağı kaplamıştı.

"Bu çok güzel." Her bir parçasını içime çekmeye çalıştım ama her baktığım yerde yeni bir şey varmış gibi görünüyordu. Gerçekten çok güzeldi, ama bu güzelliğı içimden atamadığım korku gölgeliyordu.

"Böyle düşünmene sevindim." Çimenli kıyıya oturmadan önce bana gülümsedi. "Annem ve ben çocukken buraya kaçmak için gelirdik... tüm bunlardan." Arkamızdan kaleden ayrıldığımız yere doğru el salladı.

Yanına oturdum, elbisemin eteklerinin altındaki çimenler çıplak bacaklarımı gıdıklıyordu.

Birkaç dakika sessizce oturduk ve eğer kendimi bu kadar gergin hissetmeseydim huzurlu olabilirdim.

Kollarımı dizlerimin üzerine koydum ve ona bakmak için başımı çevirdim. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Bana gülümsedi, gözleri yüzümü inceliyordu. "Bir süreliğine kaçmak güzel."

Ona bakarken başımı salladım.

"Danışmanlarım son bir duruşma yapmamı istiyor." Sözleri tereddütlüydü. "Sen ve Cyra arasında."

"Tamam." Başka ne isteyebileceklerini düşünürken sertçe yutkundum. "Eğer istediğin buysa."

"Değil." Gölete doğru baktı. "Onların önünde kendini kanıtlamanı istemiyorum."

Sözleri karşısında göğsüm sıkışmıştı ama bundan daha fazlası değildi. Yaptıkları aksini kanıtlıyordu. "Sen kralsın."

"Evet, ama hâlâ hesap vermem gereken insanlar var." Elini saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Keşke her şeyi unutabilsem. Davalar, politika, baskı."

"Belki ben yardımcı olabilirim." Onunla yüzleşmek için daha fazla döndüm.

"Nasıl yani?" Sırıttı ve başka bir durumda olsaydık, bu gülümsemeye kanardım.

"Bilmiyorum." Ne söyleyeceğimi düşünürken parmaklarımı çimlerin üzerinde gezdirdim. Bana açılmasını sağlamak için çaresizdim. "Bana seni neyin rahatsız ettiğini, hangi baskılarla karşı karşıya olduğunu söyle. Tüm bunlarla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Danışmanlarım, daha fazlasını istiyorlar. Bu krallık için daha fazlasını. Ailemin çabaladığından daha fazlasını."

"Daha fazla ne?" Parmaklarımın onunkilere dokunmasına izin verdim ve parmak eklemlerinin çizgilerini takip ettim.

"Güç, toprak, ittifaklar."

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez midem sıkışmaya başladı ve tepkimi görmesine izin vermemeye çalıştım.

"Ailene ne oldu?" Gözlerinde acı dolu bir parıltı belirlediğinde ona baktım.

"Annem ben on iki yaşımdayken öldü. Babam üç yıl öncesine kadar yaşadı ve sonunda kalbi onu terk etti."

"Özür dilerim." Samimiydim. Dilimde kederin hatırlattığı tadı alabiliyordum.

"Peki ya ailen?"

"Babam hâlâ hayatta." Nefret ettiğim adam hakkında konuşurken zorlukla yutkundum. "Hâlâ doğduğum köyde yaşıyor ama annem, o..." Bir an tereddüt ettim. "Uzun zaman önce vefat etti."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Onunla yakın mıydınız?"

Cevaplaması çok zor bir soruydu. Annem beni sevmiştii ama babama karşı koyacak kadar değil. Beni sevmiştii ama tek çocuğu için savaşıacak kadar değil. "Öyleydii." Dudağımı ısırırken başımı salladım. "Ama çocukluğum... Babam çok erken yaşta benim daha fazlası olan bir Yıldız Kutsanmış olacağıma karar verdi. Ailemizin kaderini değiştirecek biri olmamı istiyordu."

"Ve sen yaptın." Elimi ağzına götürmeden önce parmaklarını benimkilere doladı. Dudaklarını parmak eklemlerime o kadar nazıkçe bastırdı ki hayal ettiğimden korktum. "Onlarınkinden çok daha fazla kaderi değiştireceksin."

Elimi göğsüne bastırırken söylediğı sözleri düşündüm. "Benimle yüz."

"Ne?" Kıkırdadım ve gölete dönüp baktım.

"Hiçbir şey getirmediim."

Ayağa kalktı, elimi elinin içinde tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Hadi gel." Elimi bırakıp tişörtünü kafasının üzerinden çıkarmadan önce beni suyun kenarına götürdü. "Bakmayacağıma söz veriyorum."

Sırıttı ve dudaklarındaki gülümseme günah vaat ediyordu.

Kollarımı kavuşturdum ve başparmağımı elbisemin kumaşının altına gizlenmiş yara izlerinin üzerinde gezdirdim. "Kralın eli için yarışıyorum ve sen benden soyunup o gölete atlamamı mı bekliyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu bekliyordum." Bir ayağının üzerinde zıpladı ve botunu çıkardıktan sonra hızla diğerine uzandı. "Gerekirse sana bunu yapmanı emredebilirim."

"Peki emirlerine itaatsizlik ettiğimi görmek için burada kim var?" Ellerim titrerken bile kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Hiç kimse."

"Şahitlere ihtiyacım yok, Thalia. Kendin söyledin, ben kralım." Başparmaklarını pantolonunun yanlarına soktu ve pantolonunu kalçalarından aşağı indirdi.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorlayamadım. Ne elini görmemem için mahrem yerlerinin üzerinden geçirdiğinde ne de pantolonunu yana attığında. Benden önce tamamen çıplaktı ve ben tamamen giyiniktim.

Gülerken elimi gözlerimin üzerine kapattım. "Sen delisin."

"Belki," diye kıkırdadı, "ama eğleneliyim."

Suyun şırıltısını duydum ve ona bakmak için elimin altından dışarı baktım. Çoktan beline kadar yeşil suyun içine girmişti ve parmağının kıvrımıyla beni öne doğru çağırdı.

"Gir içeri, Thalia. Harika bir his." Islak ellerini kaldırdı ve beni izlerken saçlarında gezdirdi. Karşımdaki adamın korkmam gereken kişiyle aynı kişi olduğunu kabullenmek çok zordu.

"Böyle bir şey olmayacak." Arkamızdan atın hâlâ durduğu yere bakarken güldüm. Geri dönmemizi talep etmeliydim ama bunu yapmak bana ihtiyacımız olanı getirmeyecekti.

"Kimse bizi bulamayacak," diye söz verdi ve bir an için bulmalarını diledim. Biz bu her neyse durdurmak zorunda kalana kadar kimsenin o küçük açıklıktan geçmemesini diledim. "Bunu yapmak istemezdim Thalia, ama kralın olarak sana bu suya girmeni emrediyorum."

"Çok talepkârsın." Terliklerimi çıkardım ve o da gülümsedi.

"Hiçbir fikrin yok. Şimdi seni omzuma atıp kendim içeri sürüklemenin önce buraya gel."

Göğüs kafesimden karnıma doğru düz bir çizgi çizen düğmeleri yavaşça çözerken ona baktım. Elbise açılarak altıma giydiğim dantel iç çamaşırları ortaya çıkardı ve bakışları bu manzara karşısında kararırken derin bir nefes aldım.

Bir omzumu kumaştan kurtardıktan sonra diğer omzumun da aynı şeyi yapmasına izin verdim ve elbisenin ayaklarımın dibindeki kumaş havuzuna düşmesi sadece birkaç saniye sürdü.

Kral Henrick beni izlerken daha da derine indi, su artık omuzlarına değiyordu. "Çok güzelsin Thalia." Dudaklarını yaladı ve ben kollarımı kendime sararken hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Aklımdan geçmeye devam eden tek düşünce yaralarımıydı. Yara izlerimi görecekti ve gördüğünde ne yapacağından korkuyordum.

"Eğer bu su soğuksa, seni öldüreceğim." Ayak parmaklarım suya değmeden hemen önce şaka yaptım. Şaşırtıcı bir şekilde su ılıktı ve hissettiğimde inledim.

"Başka bir neden bulman gerekecek." Kıkırdadı. "Bu konuda sana yalan söylemem."

Ama başka bir şey hakkında yalan söylerdi. Her şey hakkında.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde suya daldım, kollarımı yüzeyin altına gömdüm ve ona doğru ilerledim.

Yüzerek yaklaştıkça bakışlarının vücudumda nasıl gezindiğini, her kıvrımda nasıl durduğunu görebiliyordum. Görmezden gelmeye çalıştım ama vücudum onun ilgisine tepki verdi ve tenime yayılan bir kızarıklık hissettim.

Birinin önünde bu kadar açıkta olmaktan nefret ederdim ve genellikle buna sadece Sorin'le izin verirdim.

Çünkü onunla kendimi güvende hissediyordum.

Kral Henrick'in yanında güvende değildim.

Ona dokunabilecek kadar yaklaştığımda uzanıp elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Teni benimkine karşı sıcaktı ve vücutlarımız birbirine değdiğinde içimde bir ürperti hissettim.

Kollarını belime dolayarak beni daha da yakına çekti ve sert vücudu yumuşaklığıma baskı yaptı.

"Bu daha iyi." Bakışları ağızma düşerken ellerinden biri aşağıya indi ve kalçamı kavradı. Öne doğru çekerek beni ayak parmaklarımdan kaldırdı ve bacaklarım beline dolanana kadar durmadı.

Dengemi korumak için ellerimi omuzlarına koyduğumda nefesinin dudaklarıma değdiğini hissedebiliyordum. Parmakları kalçama saplanarak beni kendisine doğru daha sıkı çekti ve onun sertliğinin seksime baskı yaptığını hissettiğimde dudagımı ısırdım.

Eli sırtımdan yukarı kaydı, beni izlerken parmakları tenimde gezindi. "Seni böyle hissetmek için yanıp tutuşuyordum," diye inledikten sonra başını öne eğdi ve burnunu çenemde gezdirdi. "O kadar mükemmelsin ki."

Dudaklarını boynuma o kadar nazikçe bastırdı ki buna öpücük diyemezdim. Sanki her kıvrımımı ezberlemeye çalışıyor gibiydi.

Başımı arkaya yaslayarak daha iyi erişmesine izin verdim ve elleri tenimde gezinmeye devam ederken inledi.

"Ben değilim." Başımı salladım ve bu hareketle birlikte su omuzlarıma vurdu.

Bana karşı mırıldanırken dudakları boynumun dibini sıyırdı. "Yanılıyorsun."

Eli dirseğimin iç kısmına dokundu ve istemsizce dokunuşundan kaçmaya çalıştım ama artık çok geçti. Ön kolumu eliyle kavradı ve suyun yüzeyinde ters çevirdi.

Kendimi çelikleştirdim ve içimde kabaran her duyguyu bastırdım.

"Ne oldu?" Başparmağını bileğime en yakın yara izinin üzerinde gezdirirken gözleri kocaman açılmıştı.

Onları suyun derinliklerine geri saklamak için tutuşundan kurtulmaya çalıştım, ama o bırakmayı reddetti.

"Önemli bir şey değil." Sanki ondan saklayabilecekmişim gibi sol elimi yaralarımın bastırdım. "Sanırım bugünlük yeterince yüzdüm."

İçimi o kadar çok utanç doldurdu ki, birini diğerinden ayırt edemeyinceye kadar korkumla birlikte dönüp dans etti.

Elleri bana karşı sıkılaştı, parmak uçlarında titreyen bir çaresizlikle bana tutundu ve bana baktı. "Thalia."

Omzumun üzerinden bankaya, elbisemin rahatlığına geri döndüm. Kral Henrick yaralarımı görmüştü ve ne olduklarını bilmemesi aptallık olurdu. Kim olduğumu bilmemesi aptallık olurdu.

"Thalia, bana bak." Kolumu bıraktı ve parmaklarını çeneme bastırmak için yukarı uzandı. Ona bakmaktan başka çarem kalmayana kadar başımı çevirdi.

"İstemiyorsan bunu bana anlatmak zorunda değilsin." Bakışları yumuşak ve yalvarır gibiydi ve suçluluk duygusuyla göğsümün ağrısına neden oldu. "Sadece burada, seninle olmak istiyorum."

"Uzun zaman önceydi." Kelimeler dudaklarımdan titreyerek döküldü.

"O zaman şimdilik orada bırakalım." Bakışlarımı tekrar yakalayana kadar başını eğdi. "Herkesten sakladığımız her şeyi birbirimize anlatmak için bir ömrümüz var."

Elini yavaşça geriye kaydırmadan önce çenemde sıkı ve parmaklarını enseme bastırdı.

"Tamam." Bakışlarının arzuyla kararmasını izlerken başımı salladım. Ama beni canlı canlı yiyen duygulardan kurtulamıyordum.

Dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissedene kadar bana yaklaştı. "Sakladığın sırlar umurunda değil Thalia. Eğer izin verirsen her birini keşfetmek için bir ömür harcayabilirim."

Dudakları dudaklarıma daha sert bastırdı ve onu hissettiğimde nefesim kesildi.

Öpüşmeyi derinleştirirken eli boynumda sıkılaştı ve kollarımı kaldırıp omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çektim.

Güven bana. Kelimeleri öpücüğün içine döktüm.

Güven bana. Dilim dudaklarında gezinirken ona yalvardım.

Buna daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum ve bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

Dişleri alt dudağımı ısırmadan önce öpücüğü derinleştirdi ve ağzına doğru inledim.

Yanlıştı. Bununla ilgili her şey tamamen ve tamamen yanlış geliyordu, ama aynı zamanda ondan tam olarak istediğim şeydi.

Beni herkesten çok istemesine, Cyra'nın asla yapamayacağı bir şekilde arzulamasına ihtiyacım vardı. Bana bakmasına ve üzerine çöken tüm baskıları benimle paylaşmak istemesine ihtiyacım vardı, böylece onları hafifletmeye yardımcı olabilirdim.

Ve bu beni en çok yiyip bitiren şeydi.

Yaptığım her şey. Onu tanımazken, bana bu kadar nazik davranmazken daha kolay geliyordu.

Eli kalçama doğru hareket etti ve dokunuşunu beklerken omurgam dikleşti. İnanılmaz derecede gergindim ama o bunu fark etmemiş gibiydi.

Eli gittikçe daha yukarı hareket ederek merkezime yaklaştı ve kendimi onu durdurmamaya zorlamak için onu daha sert öptüm.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve saçlarının daha uzun olduğunu hayal ettim. Kral Henrick ağzıma karşı inlerken Sorin'den başka bir şey düşünmemeye çalıştım.

Parmakları merkezime dokundu ve kalçalarım öne doğru fırladı.

"Oh, Tanrım." İçimi bir zevk dalgası kaplarken dudaklarına doğru inledim.

Parmakları üzerimde gezinirken inledi.

Çok yanlış hissettirdi ama Sorin'i karşımda düşündükçe, bana dokunduğunu hayal ettim, çok iyi geldi.

Yüzümü omzuna gömdüm, ona karşı inlerken ağzımı tenine bastırdım. Parmakları bana daha sert bastırdı, ince kumaş tabakasını seksime doğru itti ve kalbim göğsümde hızla çarptı.

"Tanrım, sana dokunmak için ölüyordum." Parmaklarını daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirdi, ta ki içime çökmekle tehdit eden zevk dalgasıyla savaşmamın hiçbir yolu olmadığını anlayana kadar.

"Lütfen," diye bağırdım ve ne istediğimi bilmiyordum. Kendimle, ne istediğimle ve bedenimin bana ne için yalvardığıyla savaş halinde hissediyordum.

"Evet." Kral Henrick, parmakları vücuduma daha sert bastırırken bu kelimeyi bana doğru üfledi ve ben artık dayanamadım.

Bedenim öne doğru sarsılırken omzunu ısırđım ve dudaklarımdaki çığlığı bastırdım.

Sorin.

Düşünebildiğim tek şey buydu, söylemek istediğim tek kelime buydu ve zevkimi sürerken bu isteğı içimin derinliklerine gömmek zorundaydım.

Eli boynumda neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı ve dalgalar içime çarparken bana karşı inledi.

Vücudunun bana karşı sertleştüğünü hissedebiliyordum ve gözlerimi kapattım. Bunu yapmak istemedim. Bunun daha ileri gitmesini istemedim.

Ona karşı gerilmemeye çalıştım ama bunu engelleyemedim. Kral Henrick elini merkezimden çekti ve beni kendisine doğru tutmak için her iki kolunu da nazikçe sırtıma doladı.

Tek kelime etmedi ve ben de ne diyeceğimi bilemedim. Zihnim milyonlarca farklı düşünce ve bahaneyle dolup taşıyordu ama onlara ihtiyacım yoktu.

Hareket ettiğini hissettim ve beni ayağı kaldırmadan önce titreyen bir nefes aldım.

Ayağı kalkıp dengemi bulmaya çalışırken su göğsüme çarptı ve Kral Henrick ellerimden birini yakaladı.

"Giyinmeliyiz." Bankaya doğru başıyla işaret etti. "Sana yapmayacaklarını söylediğimi biliyorum ama çok uzun süre ortalıkta olmazsak birileri gerçekten bizi aramaya gelebilir."

Şok olmuş gibi yaparak ağzımı açtım ve göğsüne su sıçrattım. "Yani biri bizi izliyor olabilir miydi?"

Beni şakacı bir şekilde kendine çekti ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Güven bana. Durmamın tek nedeni bu." Bir elini sudan çıkardı ve alnımda gezdirdi. Bir damla su yanağımdan aşağı süzöldü ve tenimde ürpertiler oluştu. "Başka kimsenin sana bakmasını istemiyorum Thalia. Hiçbir zaman, ama özellikle de ilk kez senin içindeyken."

Ona bakarken sertçe yutkundum. Bana o kadar içten ve arzulu bakıyordu ki elini bırakıp ondan uzaklaşmak istedim.

"Dediğın gibi." Sesim titriyordu. "Bir ömrümüz var."

"Öyle yapıyoruz." Eğilip ağzımı tekrar ağzına almadan önce gülümsedi.

BÖLÜM 21

SORIN

Öğleden sonra güneşi uzaktaki dağ sırtının ötesine doğru alçalıyordu ve hâlâ kral ve adamlarından haber yoktu.

Thalia'nın dönüşü.

Kralın beni ikna ettiği idman seansımdan kısa bir süre sonra at sırtında gidişlerini izlemiştim ve onları gördüğümde beri doğru düzgün düşünemiyordum.

Saatler önceymiş gibi geldi.

Pencereyi tekrar kontrol etmeden önce bana verdikleri odanın bir ucundan diğerine volta attım. Delirecekmişim gibi hissediyordum ama onun için endişelenmemelik edemezdim.

Kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olması önemli değildi.

Onu güvende tutma dürtüsü her yanımdan akıyordu.

Onu hangi cehenneme götürmüştü?

Bir parçam onların peşinden gitmeyi düşündü ama onun uğruna çalıştığı her şeyi mahvedeceğimi biliyordum. İhtiyacımız olan bilgiyi almaya çok yaklaşmıştı.

Ve buna ihtiyacımız vardı.

Çünkü Kral Henrick'in Fae Krallığı ile ilişkisi hakkında hiçbir bilgi bulamamıştım.

Görevi tamamen unutmaya hazırdım. Thalia'yı güvende olduğunu bildiğim eve götürmeye ve başka bir şey bulmaya.

Ama o bunu asla kabul etmezdi.

Thalia görevini sonuna kadar götürecekti. Bunun ona neye mal olacağı önemli değildi.

Hiç olmadı.

Pencereden uzaklaştım ve kapıma doğru yöneldim. Bu odada bir dakika daha yürümeye dayanamazdım.

Tam kapıya ulaşmak üzereyken, kapı yavaş bir gıcırtyla itilerek açıldı ve daha iyi düşünmeden hançerimi elime aldım.

Sonra Thalia'nın açtığı küçük delikten kayarken saçlarının parıltısını gördüm ve derin bir nefes aldım.

"Sensin." Hançerimi kılıfına geri soktum ama yüzündeki ifadeyi görür görmez hançere tekrar uzanmaya başladım.

Gözleri genişti ve yüz hatlarımın üzerinde geziniyordu. Parmaklarını birbirine kenetlemişti ve sanki yerinde duramıyormuş gibi onları büküyordu.

"Ne oldu?" Kalbim göğsüme çarpıyordu ve parmak uçlarımda altında tenini hissedene kadar ona doğru ilerledim.

Başını hafifçe salladı, ama bu içimde yükselen paniği hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Ne oldu Thalia?"

"Yara izlerim." Parmakları koluna gitti ve kabarık deri çizgileri kumaş tarafından örtülmüş olsa da, sanki onları daha fazla gizleyebilecekmiş gibi avucunu onlara bastırdı. "Yara izlerimi gördü."

"Nasıl?" Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyordu ama onun gözlerindeki korku dolu bakıştan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Thalia öne doğru uzandı ve parmaklarını gömleğimin içine soktu. "Dokun bana."

"Ne?" Sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bana ne olduğunu anlat."

Başını tekrar salladı ve bu sefer çenesindeki hafif titremeyi görebiliyordum.

"Lütfen, Sorin."

Adımı söyleme şekli içimde bir şeyleri kırdı ve iki kolumu da ona dolayana kadar ilerledim. Onu kendime doğru çektim, olabildiğince yaklaştırdım ve teninde Kral Henrick'in kokusunu almaktan nefret ettim.

"Thalia," diye anlamsızca adını haykırdım ve bakışları dondu kaldı.

"Onun dokunuşunu sil." Ben ona doğru eğilmek zorunda kalana kadar gömleğimin yakasını çekti. "Sadece seni hissetmek istiyorum."

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke ve kıskançlık içimde patladı ve ağzımı onunkine kapattım.

Onu beni hayatta tutan tek şeymiş gibi öptüm ve o da beni aynı umutsuzlukla öptü. Ellerim sırtından aşağıya inerek onu kışının hemen altından kavradı ve ben onu yerden kaldırmadan hemen önce parmak uçlarına bastı.

Bacaklarını belime doladı ve ben de elbisesinin uzun kumaşını kalçalarına doğru ittim.

Kral Henrick'in de aynı şeyi ona yaptığı düşüncesi aklıma gelince gözlerimi kapattım. O ölmüştü. Bu dünya ya da içindeki insanlar için ne ifade ettiği umurumda değildi. Ona dokunmuştu ve onu düşündüğü için bile onu öldürmekten başka bir şey istemiyordum.

Bizi yatağa doğru götürdüm ve dizlerim şilteye değer değmez öne doğru eğildim, üzerine çıkarken onu yatağa düşürdüm.

Nefes alış verişlerimizin sesi etrafımızdaki duvarlarda yankılanıyordu ama umurumda değildi.

Ona dokunmaya, içinde olmaya, sadece ve sadece bana ait olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

"Lütfen, Sorin." Tırnakları boynuma battı ve geri çekildim, gözlerim onunkilerle kilitlendi.

"Öyle mi yaptı?" Sorunun geri kalanı dudaklarımda kayboldu. Ne sorduğumu bile bilmiyordum, bilmek isteyeceğimden de emin değildim.

"Hayır." Başını hızla salladı. "O sadece bana dokundu." Ellerinin tenime değmesiyle birlikte sesi de titredi. "Ona izin verdim. Senden başka bir şey düşünmedim ama ona izin verdim."

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırırken tekrar homurdandım. İçimdeki öfkeyi kontrol etmeye çalışırken dudaklarını, çenesini ve boynunu ısırdım.

İçimde her zaman ondan beslenmek, dişlerimi boynuna geçirmek ve onun beni içten dışa doğru doldurduğunu hissetmek için bir çaresizlik vardı.

Ama bu benim asla yapmayacağım bir şeydi.

Yaşadığı onca şeyden sonra ondan asla bir şey alamazdım. Vücuduna sanki kendisine ait değilmiş gibi davranılmasından sonra.

Elimi onun yanında gezdirirken titredim. Kral Henrick'in kendisine dokunmasına izin vermiş olsa bile, bunu kabul etmiş olsa bile, bu onun elinden alındığı bir başka andı.

"Artık benimlesin, Thalia. Sen benimsin." Bana karşı başını sallayana kadar her kelimeyi boynunun dibine kondurduğum bir öpücükle noktaladım. "Ondan önceki herkesi silmeye çalıştığım gibi onu da sileceğim."

Elim onun yanında sıkılaştı ve tutuşumun acıttığından endişelendim.
Onu.

"Lütfen," diye yalvarırken sırtını dikleştirdi ve vücudunu bastırdı benimkine karşı. "Ben seninim."

Diğer elimi kalçasından yukarı kaydardım, çıplak tenini hissettiğimde neredeyse ölüyordum. Üzerini sadece bir kumaş parçası örtüyordu ve kenarını kavradığımda inledim.

Ona kaç kez dokunduğumun bir önemi yoktu. Asla doyamayacaktım. Bana bu güveni verdiği için bu ayrıcalığı asla hafife alamazdım.

Aramızda küçük bir boşluk bırakarak ayağa kalktım ve parmaklarım elbisesinin önündeki düğmelere gitti. O bana bakarken her birini hızla çözdüm. "Çıkar şunu." Aşağı uzandım, kumaşı kalçalarının üzerinde kıvrılana kadar vücudundan yukarı çektim. "Aramızda hiçbir şey istemiyorum."

Kalçalarını kaldırdı ve ben de kumaşı daha yukarı çektim. Üzerinden tamamen çıkarıp arkamda yere atana kadar durmadım.

Karşımda o kadar mükemmel duruyordu ki. Vücudunu saran her yara izi, her yıldız işareti onun bana bakışıyla kıyaslandığında sönük kalıyordu.

Bana doğru uzandı, ben de ellerini tuttum ve üzerinde gezinirken kendi ellerimle sıkıca kavradım. "Bana ait olduğunu söyle, Thalia."

Bu odadan çıkmak ve ona dokunduğu için o lanet kralı öldürmek istemeyene kadar bunu tekrar tekrar duymaya ihtiyacım vardı.

"Ben seninim." Kelimeleri bir dua gibi soludu. "Ben sadece seninim, Sorin."

Göbeğim sıkılaştı ve omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Sözlerinin beni ne kadar ateşli hissettirdiğini görünce patlayacakmışım gibi hissettim. "Benim."

"Her zaman." Ellerini tuttuğum yerden çekti ve gömleğimin önünü kavradı. Dirseklerinin üzerinde doğrulurken gömleğimi yukarı ve başımın üzerine çekmesine yardım ettim.

Alt dudağını dişlerimin arasına alırken dudaklarım onunkilere çarptı.

Aşağı doğru inip göğüslerinin kabarıklığını öptüm ve parmakları saçlarıma gömüldü. Tırnakları kafa derimi tırmaladı ve tenine karşı inledim.

Dilimi göğüslerini örten iç çamaşırının ince kumaşı üzerinde gezdirdim, meme ucunu ağzıma aldım ve adımı söylerken parmaklarının saçlarımda dolaşmasını sevdim.

Dişlerimi teninde gezdirmeden önce kumaşı önümden çektim ve vücudu altımdan benimkine doğru kavis çizdi.

Vücudundan aşağıya doğru öptüm. Kalçalarını yataktan kaldırırken belini ısırdım. İç çamaşırlarını bacaklarından aşağı çektim.

Ben aşağı inerken bacaklarını birbirine bastırdı ve ben de gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdım.

"Benim için aç." Yarı yalvarış yarı emirdi ve her iki şekilde de hemen yaptı.

Bacaklarını benim için açtığında vücudunun aşağısına doğru ilerledim. Elimi kalçalarının arasına kaydırırken inledim, parmaklarım onun benim için ne kadar ıslak ve hazır olduğunu gözden geçirdi.

Orta parmağımı içine soktum ve etrafımda kenetlenirken öne doğru kıvırdım. Sırtı yataktan kalktı, kalçaları bana doğru yaklaştı ve sikim onun içinde olma düşüncesiyle zonkladı.

Uyluklarının tepesine bir öpücük kondurdum ve kalçaları tekrar öne doğru fırlarken bir küfür savurdu.

Diğer elimi altından geçirip kıcını avuçladım ve sonunda başımı eğip dilimi onun üzerinde gezdirdim.

"Lütfen."

Ona istediğini verdim. Parmağımı içine ve dışına pompalamaya başlarken onu ağzıma çektim.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandım ona karşı.

Onu çalıştırırken vücudumdaki her kas gerildi ve adımı haykırırken tırnaklarını kafa derime batırmaya devam ederse dayanabileceğimden emin değildim.

"Sorin." Cinsel organı parmağımın etrafında kenetlenirken kalçaları etrafımda sıkılaştı. Daha derine ittim ve dilim klitorisinin etrafında dolaştı. İkinci parmağımı içine sokarken onu ağzıma çektim.

Derin inlemeleri odayı doldurdu ve kalçalarını ağzıma doğru hareket ettirdi. Onu ağzımın içine çekerken saçlarımı tutuşu acı verici bir hal aldı ve parmaklarımı onun içinde daha derinlere doğru hareket ettirirken duramıyor ya da yavaşlayamıyordum.

Kalçalarını tutuşuma karşı çılgınca hareket ettirdi ve ona karşı hırlayarak kalçalarının öne doğru sarsılmasına neden oldum. "Siktir, Sorin." Etrafımda kenetlenirken yataktan eğildi ve ben durmadım.

"Onu bana ver, aşkım. Benim olanı bana ver."

Ben hızımı korurken o inledi. Kalçaları etrafımda sıkılaştı, seksi parmaklarımın etrafında titreşti ve vücudu parçalanırken bana baktı.

Onun bedeninden alabildiğim her zevki almak istiyordum. "Sorin."

Adımı söyleyişine bayıldım. Yatağa doğru yuvarlanışını, yorgunluğunu ve doyunluğunu. Ama bu yeterli değildi.

Parmaklarımı vücudundan kaydırđım ve ağzına götürdüm. Hemen ağzını açtı, parmaklarımı dudaklarının arasına aldı ve zevk içime işlerken gözlerimi kapatmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. Dili derimi yalayarak orgazmını parmaklarımdan temizledi ve ben de dizlerimin üzerine çöktüm.

Elimi uzatıp pantolonumu kalçalarımdan aşağı indirdim ve bakışları sikime kaydı. Kendimi ona doğru hizalamadan önce elimde bir, iki kez pompaladım.

"Bana bak." Onun gözlerine ihtiyacım vardı. İkimize de bunun bizim ve sadece bizim olduğunu ve asla gitmesine izin vermeyeceğimi hatırlatmam gerekiyordu.

Onun içine gömüldüm ve kendimi kabzasına kadar gömerken dudaklarımdan alçak bir hırıltı çıktı.

Bacaklarını belime sararken parmakları kollarıma gömüldü. Onu sismeye başladığımda ellerimi kalçalarında gezdirdim, tutuşum etine batıyordu.

Onun içinde hareket ederken gözlerinin içine baktım. Etrafımda kenetlenirken vücudumdaki her kas boşalma ihtiyacıyla gerilmişti. "Bana bir tane daha ver."

Elimi klitorisine götürdüm ve başparmağımı nazik daireler çizerek ovuşturdum. Başını yatağa çarptı ve gözlerini kapattı.

Ona her baktığımda hissedebildiğim tek şey saf, filtresiz bir sahiplenmenin içimden akıp gittiğiydi.

Altımda kaskatı kesildi ve dudaklarından bir çığlık döküldü. Ama ben daha fazlasını istiyordum.

Kalçalarını ellerimle tutup onu yüzüstü çevirmeden önce içinden çıktım. Dizlerini birbirinden ayırıp arkadan tekrar içine girerken uyum sağlaması için ona zaman vermedim.

Onu kabaca becerdim, ellerim her iki yanında, vücudum ona yaslanmıştı. Elimde olmadan dişlerimi omzunun arkasına sürüyordum. Onu işaretleme istiyordum. Benim olanı almak istiyordum.

Dilimi az önce ısırđığım yerin üzerinde gezdirdim, kalçalarımı ona karşı daha sert salladım. Sikim ona çarptı ve dudaklarından sert bir çığlık çıktı.

Adımı tekrar tekrar inledi, her hamlemde kıcı benimle buluşmak için kalkıyordu ve ben çok yaklaştım.

Omzunda dişlerimin kırmızı izlerini görebiliyordum ve onu tekrar ısırarak istedim.

Gözlerimi kapattım, ellerim onun yanındaki çarşafı yumrukluyordu. İçimde hayal kırıklığı ve şehvet dolaşıyordu. Bu noktadan asla ayrılmak istemiyordum. Sonsuza dek onun baloncuğuna sarılmak istiyordum ve burnumu omurgasında gezdirip onu içime çekerken bu ihtiyacımı güçlükle bastırabiliyordum.

"Aman Tanrım, Sorin." Vücudu etrafımda gerilirken ellerinden birini benimkine doladı.

Her hamlede zihnim yarışircasına ona vuruyordum ve altımda bir kez daha parçalandığını görmek istiyordum.

"Çok iyisin." Kelimeleri inleyerek söyledim. "Bak beni ne kadar iyi alıyorsun."

Haykırırken vücudu altımda sarsıldı ve orgazmı boyunca onu becerirken vücudumu ona daha sıkı bastırdım.

Yüzümü boynuna gömdüm, vücudu beni sıkarken dişlerim teninde geziniyordu. Ona duyduğum ihtiyaçla alevlenmişim ve bir görev için düşman bir krallıkta olmamız umurumda değildi.

Önemli olan tek şey oydu.

Geri çekildim, kalçalarımı ileri iterken kollarım titriyordu. Cinsel organı etrafımda sıkıştı ve vücudum ona karşı sertleşti.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

"Bana bak, aşkım." Çenesini elimle kavradım ve bana bakana kadar yüzünü çevirdim.

Bakışları çok açık ve savunmasızdı. Koyu renk gözlerinin derinliklerinde söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki, aynı duygunun beni olduğu gibi onu da kasıp kavurup kavurmadığını merak ettim.

Seni seviyorum.

Kendini en savunmasız hissettiği anda, onu bir arada tutacak başka birine ihtiyaç duyduğu anda kendini bana teslim etmişti ve ben bu güvenden asla faydalanmayacaktım.

"Sen benimsin," diye homurdandım tekrar içine girerken. Sikim içine gömülürken bakışlarını tuttum ve beyaz-sıcak zevk vücuduma yayıldı.

Ondan ayrılmadım. Nefesimi tutmaya çalışırken olduğum yerde kaldım.

Kendimi tutarken kollarım titredi ve ondan ayrılıp yatağa, onun yanına düşmek için içimdeki her şeyi harcadım.

Thalia bana baktı, bakışları uykulu ve rahattı. Bana bakarken koyu kahverengi gözlerinde daha önce var olan o endişenin, o ıstırabın her zerresi kaybolmuştu.

"Bence gitmeliyiz." Sözleri yumuşaktı ama beni derinden sarstı. "Yarın akşamki kutlamaya kadar bir şey bulamazsam eve gideriz."

Öne doğru eğildim ve dudaklarına en yumuşak öpücüğü kondurdum. Tadı bu hayatta arzuladığım her şeye benziyordu. İstedğim her şey ondaydı.

"Yarın." Alnımı onunkine bastırdım. "Eve birlikte gideceğiz."

BÖLÜM 22

THALIA

"Majesteleri." Odaya girdiğimde derin bir şekilde eğildim ve Kral

Henrick'in bakışları bir dokunuş gibi üzerime düştü.

"İyi akşamlar, Thalia. Geldiğiniz için teşekkür ederim." "Elbette." Sonunda ayağa kalktım ve onunla göz göze geldim.

Beni dikkatle izliyordu, bakışları bakışlarımla buluşmadan önce vücudumda geziniyordu. Tenimde bir hayalet gibi dolaşan dokunuşunun anısını hâlâ hatırlayabiliyordum. Sorin bu anıların çoğunu yok etmişti ama utancımı yok edebilecek hiçbir şey yoktu.

"Göletten döndüğümüzden beri seni düşünüyorum."

Bu duyguya karşılık vermek için ağzımı açtığımda gülümsedim ama bu bir yalandı. Sorin'i düşünmekten başka bir şey yapmamıştım. Bana dokunuşuna ve her şeyle yüzleşebileceğimi hissettiren sözler fısıldamasına kafayı takmaktan başka bir şey yapmamıştım.

"Ben de senden başka bir şey düşünmedim."

Kral Henrick başını yana eğdi ve delici gözleriyle beni inceledi. "Öyle mi?"

"Evet. Tabii ki." Kalbim göğsümde tekledi. "Kendimi durduramadım."

Beni izlerken başını salladı ve tüylerim diken diken oldu. Gözlerindeki bakış onda alıştığım o bildik istek ve sahiplenme duygusuydu ama başka bir şey daha vardı. Sanki ağzımdan çıkan her kelimeden şüpheleniyor gibiydi.

"Sorin kraliçem olarak rolünüze hazırlanmanıza da yardımcı oluyor mu?"

Onun adı sistemimde bir şok etkisi yaratmıştı ve tepkimi kontrol etmeye çalışsam da bakışlarının bana doğru daralmasından bunu anladığını biliyordum.

"Ne?" Kelimeyi tökezleyerek söyledim ve o da fark etti.

"Aptal numarası yapma, Thalia. Bu kadar zeki bir kıza yakışmıyor."

Ayağa kalktı ve öne doğru adım attığında gölgesi üzerimde belirdi ve midemdeki mide bulandırıcı çalkantı beni tereddüt ettirdi. Kalbim öyle bir çarpıyordu ki tüm vücudum titriyordu. "İkinizin birbirinize bakış şeklinizi fark etmeyeceğime gerçekten inanıyor olamazsın."

Başımı hızla salladım. "Öyle değil-"

"Aynen öyle." Saldırmaya hazırlanıyormuş gibi yavaşça etrafımda daireler çizdi. "Tam olarak anlayamadığım şey, sana siyasetinle mi yoksa ağzınla mı hazırlanmana yardım ettiği."

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı ve başımı salladım. "İkisi de değil," dedim sessizce. "Bana hiçbir konuda yardım etmiyor."

O kadar yakınımaya eğildi ki nefesinin sıcaklığını ensemden hissedebiliyordum. "Dün gece odanızda olduğunu biliyorum. Görünüşe göre Kan Krallığı'nın kaptanı sandığı kadar göze çarpmıyor."

Nefesim boğazımda düğümlendi ama yine de başımı salladım. "Eğer oradaysa bile ben bilmiyordum. Beni gözetliyor olmalıydı."

Kral önümde durdu ve normalde hayranlık uyandıran, sahiplenici tavrı tamamen yok olmuştu. Yerinde soğuk, acımasız ve istediğini elde etmekte fazlasıyla yetenekli bir hükümdar vardı.

"Ben de ilk başta öyle düşünüyordum." Etrafımda dolaştı, eli belimde gezindi. Dokunuşu hafifti ama yine de tehditkârdı. "Ta ki onun kokusunu her zerrende hissedene kadar. Ta ki muhafızlarımdan biri onun adını haykırdığını duyana kadar."

Siktir. Siktir. Siktir.

"Beni gerçekten kandırdın, Thalia." Tam önümde durdu ve göğsüm göğsüne değene kadar beni kendine çekti. "Kollarındaki pis yara izleri olmasaydı, eskiden Gavril Achlys'in istediği zaman beslediği fahişesi olduğun hakkında hiçbir fikrim olmayacaktı."

İçimi bir dehşet dalgası kaplarken kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım terliyordu. Vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla gerildi - öfke ve korku karışımı.

Sertçe yutkundum, korkumu bastırmaya çalıştım ama bu imkânsızdı. Gavril'in yüzünü zihnimde çok net görebiliyordum. Havanın tadını alabiliyordum.

Beni tuttuğu hücre.

Kollarımdaki yaralar onun anılarıyla yanıyor gibiydi.

"Ben onun fahişesi değildim." Cesaretimi toplamaya çalışsam da sesim titriyordu.

"Hayır mı?" Kral Henrick uzanıp bileğimi avucunun içine almadan önce sakince sordu. Ona karşı koymaya, elimi çekmeye çalıştım ama ben onu durduramadan elbisemin kolunu yukarı doğru çekip kumaşı yırtmıştı bile.

Yara izlerine bakarken sanki benden iğreniyormuş gibi elimi bıraktı.

"Sen ve Sorin hakkındaki gerçeği öğrendiğimde, sana dokunmama izin vermeyeceğini düşünmüştüm ama sen gerçekten de mükemmel bir fahişesin." Parmaklarını ağzına götürdü ve sanki hâlâ tadımı alabiliyormuş gibi parmaklarını içeri kaydırđı.

İçim hem utanç hem de öfkeyle yanıyor ama öfkem ne kadar alevlenirse alevlensin, utancım her zaman daha güçlü görünüyordu.

Kral Henrick güldü ve ben olduğum yerde kalmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Ondan uzaklaşmak, kolumu ve yaralarımı onun görebileceğı yerlerden uzağı saklamak istedim.

Ama kendime bunu yapma izni vermeyi reddettim.

"Ama seni ele veren o yara izleriydi. Gavril'in yıllarca beslendiğı Yıldız Kutsanmışların hikâyelerini herkes duymuştur. Ben bir insanım, ama onun yaptığı gibi senden beslenseydim, ben de güç kazanır mıydım?"

Bileğimi tekrar avucunun içine almak için elini uzattı ama o yapamadan ben bileğimi kaptım.

"Dokunma bana." Dehşet ciğerlerimi ele geçirdi ama kelimeleri dudaklarımdan zorla çıkardım. "Bana bir daha asla dokunmayacaksın."

Omurgamı dikleştirdim ve içimde sinmiş olan mücadeleyi ön plana çıkmaya zorladım.

Gözleri kısıldı ve karardı; görebildiğim tek şey bana bakan zalimliğiydi.

"Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum." Bana tekrar uzandı ama bu sefer gücümü ellerimden fırlattım. Bunu tamamen panik içinde yaptım ve neye vurduğumu ya da kime zarar verdiğimi kontrol edemiyordum.

Bana dokunmasına izin veremeyeceğimi biliyordum. Beni almasına izin vermeyi reddettim. Ama parmaklarımdan hiçbir güç kaçmadı.

Panik beni esir aldı, dişlerini etime geçirdi ve bırakmayı reddetti. "Ne yaptın sen?"

Zalimce gülümsedi. Kralmış gibi davrandığı her parça yok oluyordu.

"Bu oda." Etrafımızdaki duvarları işaret etti ve onların etrafımı sardığını hissettim. "Senin büyüne karşı korunuyorlar. Burada işe yaramaz."

Ona bakarken ağzım açık kaldı ve ellerim iki yanımda titredi.

"Prensi öldürebileceğinizi ve Kral Riven'in sahip olduğu kan büyüüne sahip olmayacağını mı düşündünüz gerçekten?"

Sözleri karşısında kanım dondu. "Nasıl?"

"Ölümün eşiğine gelene kadar oğlundan içti." Gülümsemesi uğursuzdu. "Oğlundan o kadar çok şey aldı ki, elde ettiği büyü istediği şekilde kullanmak için kendisine ait oldu. Gavril kadar güçlü değil ama isterse krallıkları yerle bir etmeye yetecek kadar güçlü."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim ve vücudumu soğuk bir ter kapladı.

Böyle bir şey olamaz.

"Ama daha fazla güce ihtiyacı olacak. İttifakımız buna bağlı. Bu yüzden eşim olarak seçtiğim istekli Yıldız Kutsanmış'tan beslenecek."

Ben ondan bir adım geri çekildim, o da bir adım öne çıktı. Zihnimi kaçmamı söylüyordu ama bunun yerine elbisemin yırtmacının altına uzandım ve kalçama kuşanmış olan hançeri kavradım.

Onu önüme çektim, krala doğru tuttum ve Kral Henrick'in gülümsemesi daha da kötüleşti.

"İşte orada." Elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "İşte hikâyelerini anlattıkları savaşçı."

"Bir adım daha yaklaşma." Göğsümdeki dehşet titremesini hissedebilmeme rağmen sesim güçlü çıkıyordu.

Dinlemedi. Bana doğru bir adım daha attı, bakışları beni incelerken tereddütsüzdü. "Sen benim kraliçem olacaksın, unuttun mu? İstedğim zaman sana dokunabilirim."

Hançerimin ucu tuttuğum yerde titredi.

"Bu asla olmayacak."

"Unutuyorsun, canım. Ben kralım ve bu konuda başka bir seçeneğin yok."

Sözleri aklımda yer ettikçe kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Görüşüm bulanıklaştı ve yüzü görüşümden silinmeye başladığında göz kırptım ve tek görebildiğim Gavril oldu. Gavril morarmış parmaklarını pazuma dolamış ve beni kendisine doğru çekiyordu. Gavril'in ağzı koluma yapışmış, beni tekrar tekrar emiyordu.

Geçmiş ile bugün arasındaki farkı artık ayırt edemediğim için kanım dondu.

Kendime bir daha asla bu duruma düşmeyeceğime dair söz vermiştim. Birine asla üzerimde bu kadar güç vermeyecektim ama başarısız olmuşum.

"Sorin." Onun adı dudaklarımda bir çığlıktı.

Kral Henrick'in yüzü Sorin'in adını duyunca öfkeyle buruştu. Öne doğru hamle yaptı, eli beni yakalamak için uzandı ve ben de kendimi savunmak umuduyla hançeri ileri doğru ittim.

Ama artık çok geçti.

Kral Henrick'in elleri boğazıma dolandı, beni boğdu ve hava kaynağımı kesti. Nefes almak için mücadele ederken görüşüm azalmaya başladı.

Onun yerine hâlâ Gavril'in yüzünü görebiliyordum. Gavril'in boğazımı saran elinin dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum.

"Bir daha onun adını ağzına alma," diye fısıldadı kral yanağıma doğru sertçe, eli boğazımda sıkılırken. "Sen benimsin."

Elimi ileri attım, hançer hâlâ parmaklarımdan arasındaydı.

Bıçak giysilerini delip derisine saplandı ve acı içinde irkilmesine neden oldu. Ama orada durmadım. Tüm gücümle hançeri etinin daha derinlerine ittim ve yaradan kan akmasına neden oldum.

Kral geriye doğru tökezledi, acı içinde karnını tutuyordu. Bıçağımın etrafından sıızan kanla bana bakarken gözleri şok içinde açıldı. "Sen... sen buna cüret..." diye soluk soluğa kaldı ve titrek bir adım atarak benden uzaklaştı.

Bıçağı bıraktım. Titreyen elimden düşüp Henrick'in karnına saplanmasına izin verdim ve adrenalın her parçamdan geçerken nefes nefese kaldım.

Gavril'in hayaletini tenimden silkelemeye çalışarak gözlerimi kırıştırdım ve Kral Henrick'e baktım.

"Al onu!" diye emretti, sesi bıçağımın acısıyla doluydu.

Odanın girişinden dört muhafız öne çıktı ve her taraftan bana doğru koşmaya başladı.

Kollarımdan tutup beni kaldırdılar ve duvara doğru çektiler. Onlara karşı mücadele ettim ama faydası olmadı.

Vücudumun etrafındaki büyüye karşı olan koşulları hissedebiliyordum. Büyünün derime yapıştığını hissedebiliyordum. Etrafımı tırmaladığını ve kaçmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Ama yaptığım hiçbir şey onları kıramadı. Paniğim beni tüketmekle tehdit ederken yaptığım hiçbir şey kendimi özgürleştiremezdi.

Bileklerimi taş duvara bağlayan muhafızlara karşı kendimi çektim ve bacaklarımı tekmeleyerek ve çığlık atarak salladım.

Kral Henrick hançerimi vücudundan çıkardı ve bana doğru ilerlemeden önce büyük bir gürültüyle yere düşürdü. Çenesini sıktı ve şakağında bir damar zonkladı, yüzü öfkeyle buruştu. Sol elini sıkıca karnındaki yaraya bastırmıştı ve kıpkırmızı kanı yerde birikmeye başlamıştı bile.

Ondan uzaklaşmak için muhafızlara karşı mücadele ettim.

"İki gün içinde evleneceğiz." Boştaki elini yüzünde gezdirdi. "Bu bana senin ve arkadaşının ruhunu kırmak için zaman verir."

Kalbim korkuyla çarptı.

"Ona dokunmayacaksın."

Kralın bakışları sesimdeki zehir karşısında şaşkınlıkla parladı.

"İstediğimi yaparım, Thalia. Sana zaten söyledim."

Bana doğru o kadar hızlı itti ki tepki verecek zamanım olmadı. Vücudu benimkine bastırdı ve elbiseme akan kanının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Elini kaldırdı ve çenemi kavradı, beni parmaklarının arasında sıkıca sıkıştırdı ve ona bakmaya zorladı. Çenem ağrıyana kadar acı içime işledi.

"Onu asla kıramayacaksın." Yüzümü tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama parmakları tuttukça morarıyordu.

"Öpeceğim." Başını salladı ve ağzını bana o kadar yaklaştırdı ki beni öpeceğinden korktum. Bakışları dudaklarıma düştü, sonra tekrar dudaklarımı kaldırıp gözlerimle buluştu. "Ve bende bunu yapacak bir şey var."

BÖLÜM 23

SORIN

Midem düğümlenmişti, avuçlarım terden sıırıslıklam olmuştu ve sinirlerimi yatıştıramadan odada vólta atarken kalbim hızla çarpıyordu.

Thalia'nın dün odamdan ayrılmasının üzerinden neredeyse yirmi saat geçmişti.

Zihnimi nasıl ayrılacağımıza dair her ayrıntıyı düşünmekle meşgul etmeye çalışmışım ama her düşüncem ona geri dönüyordu.

Yirmi dört saat istemişti. Eve gitmeden önce yirmi dört saat. İhtiyacımız olan bilgiyi almaya çalışması için bir gün daha.

Ben de isteksizce kabul etmişim. Ama pişman oldum.

Kral Henrick bir akşam yemeğine ev sahipliği yapıyordu ve yanımdan geçen bir hizmetkârdan bir bardak alırken Thalia'yı her an görebileceğimi biliyordum. Cyra çoktan odaya girmişti ve yanımdan geçerken bana gülümsedi.

Bu krallıktaki diğer herkese güvendiğim kadar ona da güveniyordum.

Arkamda bir varlık hissetmeden önce sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak bardaktan bir yudum aldım.

"Kaptan."

Arkamı döndüğümde Kral Henrick'i gördüm. Yanıma geldi ve odayı benim gibi değerlendiriyor gibiydi.

"Kral Henrick." Başımı hafifçe eğdim ama bana hiç dikkat etmiyordu.

"Onu denemek ister misin?" Cyra'ya doğru başını salladı ve içim tiksintiyle **d o l d u** .

"Bununla ilgilenmiyorum, Majesteleri," dedim kararlı bir şekilde, sesimi alçaltmadan.

Direnişimi eğlenceli bulmuş gibi kıkırdadı. "Çoğu erkek Cyra gibi bir kadınla yatmak için can atar."

"Seninle el sıkışmak için yarışıyor," diye cevap verdim, Thalia'yı ararken gözlerim odanın girişine kaydı.

"Öyle mi?" Onu incelerken başını eğdi ve içimi bir gerginlik dalgası kapladı. "Oldukça yetenekli, biliyorsun." Kral Henrick yorumumu görmezden gelerek devam etti. "Denemelerimizin gösterdiği şekillerde değil, ama gecenin karanlığında önemli olan şeylerde."

"İlgilenmiyorum," diye tekrarladım, sabrım tükeniyordu.

Kralın gözleri kısıldı ve bakışlarındaki öfkenin arttığını görebiliyordum. "Sanırım hayır. Thalia'ya ağzıyla o küçük şeyi nasıl yapacağını öğreten sendiysen, Cyra'nın sana gösterebileceği pek bir şey olduğundan şüpheliyim."

Sözleri karşısında kanım dondu. O biliyordu. Biliyordu amına koyayım.

"Affedersiniz?" Bir kıskançlık hissettim ama her şeyden çok korku içimi kemirdi.

Neredeydi o?

Kral Henrick sanki arkadaşlar arasında bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana doğru eğildi. "Aptal numarası yapmayın Kaptan. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz." Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Zevkle adımı haykırışının etkileyici olduğunu düşünmüştüm ama acı içinde haykırdığında çok daha tatlı oluyor."

Elim öne doğru fırlayıp gömleğinin yakasına gömülürken kendimi durduramadım. Onu kendime doğru çektim ve gülümsediğinde onu öldürmek istedim.

"Ona ne yaptın?" Sesim alçak ve tehlikeliydi.

Bize doğru hücum eden muhafızlarının sesini duyabiliyordum ama umurumda değildi.

"Nerede o?"

Onu kendime o kadar yaklaştırmıştım ki ayak parmaklarının ucunda duruyordu.

"O artık seni ilgilendirmiyor, Sorin." Omzumun üzerinden baktı ama dikkatimi ondan ayırmaya cesaret edemedim. "Bunca zamandır beni kandırıyor olabilir ama ben yine de onu kraliçem yapmaya karar verdim."

Gömleğini sıkıca kavradım ve onu daha yakına çektim. "Bana onun nerede olduğunu söylemezsen seni öldürürüm," diye hırladım.

Kral Henrick güldü, nefesi yüzümü ısıtıyordu. "Tehdit edecek konumda değilsiniz Kaptan. Burada gücün kimde olduğunu unutuyorsunuz." Etrafımızı saran muhafızlara eliyle işaret etti. "Artık benim krallığımda bir tutsaksınız. Kaderin benim ellerimde."

Dişlerimi sıktım ve boğazını avucumun içine aldım. Gözlerindeki korkudan hiçbir şey anlaşılmayana kadar sıktım.

"Bırakın onu!" diye bağırdı muhafızlardan biri ve kınından çıkarılan kılıçların sesini duyabiliyordum.

Onu öldürmek istedim. Varlığının her zerresi onun hayatına hemen orada son vermem için çılglık atıyordu. Ama akıllı davranmalıyım. Başka bir şey yapmadan önce Thalia'yı bulmalıyım.

"Bana nerede olduğunu söyle." Havasını kesmeye başladığımda ne sesimin ne de gücümün farkındaydım.

"İşte burada." Girişe doğru başıyla işaret etti ve ben de arkama dönüp baktım.

Onu gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Zümrüt rengi bir elbise giymişti ve saçları karmaşık bir örgüyle geriye doğru toplanmıştı.

Gözleri donuk ve cansızdı, dümdüz önüne bakıyordu. Sonra onun tam arkasından çıktığını gördüm.

Kral Riven onun arkasında, her adımıyla senkronize bir şekilde yürüyordu ve bakışları benimkilerle buluştuğunda yüzünde hınzır bir gülümseme vardı.

Odanın içine doğru ilerlediler, krallarıyla beni izleyen insan kalabalığı yollarından çekildi ve Thalia'nın her adımda acıyla yüzünü buruşturduğunu gizlemeye çalışmasını izledim.

O yaklaştıkça öfkem damarlarımda kaynıyordu. Boynundaki morluklar görünüyordu ve gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Bu benim Thalia'm değildi. Onu soyup soğana çevirmişlerdi ve gözlerinde artık gücünü hissetmediğini görebiliyor olsam da, gücünü elinden alabileceklerini düşünüyorlarsa hepsi aptaldı.

"Bize katılabildiğine çok sevindim, Thalia." Kral Henrick'in sesi benim elimdeyken bile odada yankılanıyordu. "Bu gece muhteşem görünüyorsun."

"Sakin onunla konuşma." Sesimdeki öfkeyi kontrol edemiyordum ve bu sadece Kral Riven'in daha sert gülümsemesine neden oluyordu.

"Sanırım Kral Riven'i zaten tanıyorsunuz." Kral Henrick adama doğru başını salladı.

"Elbette." Kral Riven gözlerini bana dikti ve odaya girdiğinden beri ilk kez irislerinin etrafındaki kırmızı halkayı fark ettim. "Nasılmış benim hain oğlum?"

"Öldü." Kral Henrick'i biraz daha önüme çektim, böylece sırtımın hiçbir kısmı Riven'a görünmeyecekti. "Thalia savaş alanında onun boğazını kesti."

Thalia tepki vermedi, gözleri ileriye sabitlenmişti ve benimkilerle asla buluşmuyordu.

Kral Riven'ın gülümsemesi daha da genişledi. "O benim için değerli olan tek oğlumdu. Dizlerinin üzerinde hizmet ettiğin kişi benim bahsettiğim kişi." Bir adım daha yaklaştı ve bu hareket Thalia'yı da yaklaştırmaya zorladı. Kral Henrick'i kavrayışım sıkılaştıkça kaslarımdaki gerginliği hissedebiliyordum. "Ah, onun iki küçük fahişesinin de elimde olduğunu bilmek onu nasıl üzecek."

"Ona öyle deme," diye homurdandım ve Thalia'nın gözlerindeki korkunun daha da yoğunlaştığını görebiliyordum.

"Neden olmasın?" Adam elini kaldırdı ve elinin tersini kadının yanağında gezdirdi. "Onu tanıdığım her sıfatta, olduğu şey buydu."

Onun sözlerini ve Thalia'nın yüzündeki dehşeti düşünemiyordum. Kral Henrick'in ağırlığını elimden bıraktım ve kimsenin tepki vermesine izin vermedim.

Hançerlerimden birini kınından çıkardım ve bıçağı parmaklarımın arasından uçurmakta tereddüt etmedim. Thalia'nın omzunu sıyırıp geçerek Kral Riven'ın göğsüne saplanırken gözleri zar zor kırıştı.

Kral Riven'ın Thalia'dan uzaklaşmasını izlerken her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi. Ama o zaman ellerinin arkasından bir metal parçasıyla bağlı olduğunu gördüm.

"Muhafızlar!" Kral Henrick öfkeyle uludu.

Bana doğru koşan en az on bir adam saydım ama umurumda değildi. İlk üçünü atlattım ve bir sonrakine çarparken duraksamadım.

Biri omzumu tutmayı başardı, diğeri ise kalkanını kullanarak beni ayağımdan düşürmeye çalıştı. Adamın dizine bir tekmeyle karşılık verdim ve yere düştü. Hızla döndüm ve dirseğimi diğerrinin şakağına fırlattım.

Bakışlarım Thalia'ya geri döndü, Kral Riven onu kendine doğru çekerken ona karşı mücadele ediyordu.

Göğsünden kan sızıyordu ama fark etmemiş gibi görünüyordu.

Eğer kan büyüğü varsa, her an onunla birlikte ortadan kaybolabilirdi.

Bunun olmasına izin vermeyi reddettim.

Başka bir muhafız bana doğru koştu ve o bana elini bile süremeden bir hançer daha kaldırıp boynunun yan tarafına sapladım. Mide bulandırıcı bir gürültüyle adam yere yığıldı.

"Dur!" Kral Riven kendi kılıcını elinde tutuyordu ve bana kocaman gözlerle bakıyordu. Ama tek görebildiğim bana bakan kan büyüydü.

"Eğer biraz daha yaklaşırsan, o ölür." Hançeri Thalia'nın boynuna götürdü ve boğazımda yükselen safranın tadını alabiliyordum.

"Sen zayıfsın." Onlara doğru bir adım daha attım ve bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Bir Yıldız Kutsanmış'la tek başına baş edemedin. Onu dizginlemen mi gerekiyordu?"

"Kaleyi korumaya aldı." Thalia'nın dudaklarından dökülen ilk kelimeler bunlardı ve kulağa ne kadar kırık dökük geldiklerini görünce göğsüm sıkıştı. "Büyüye karşı korumaya almış."

Bu da onu ellerinde tutmalarının tek sebebinin bu olduğu anlamına geliyordu. Onu kendilerine karşı çaresiz bırakmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı.

"Seni lanet olası korkak." Bu hakareti dişlerimin arasından tıslayarak söyledim.

"Korkak!" Dişlerini gösterdi ve Thalia'yı daha sıkı kavradı. "Hem benim krallığım hem de bu krallık durdurulamaz olacak. Ne sen ne de Evren beni durduramayacaksınız ve hepinizi yok edeceğim."

Evren'in adı geçtiğinde Thalia'nın gözlerinde öfkeyle karışık bir korku gördüm. Ne kadar korktuğu önemli değildi. Sevdiği insanları korumak için her zaman ne gerekiyorsa yapardı.

Gürültülü bir kükremeye, toplayabildiğim tüm gücümle ileri atıldım. Muhafızların hâlâ bana doğru ilerliyor olması önemli değildi, tek birinin bile beni durdurmasına izin vermeyecektim.

Omzum Kral Riven'in göğsüne çarparak hançerimi ona daha da sapladı ve nefesi kesilirken Thalia'yı hemen elinden bıraktı.

Tökezleyerek uzaklaştı, hâlâ kolları arkasına bağlıydı ama ayağı fırladı ve onu yakalamaya çalışan muhafızlardan birine tekme attı.

Şimdi daha fazla muhafız yaklaşıyordu ve bir elimle başka bir hançer çıkarırken diğer elimle Thalia'ya uzandım.

"Sorin!" diye bağırdı telaşla. "Gitmen gerek. Evren'i uyarmalısın."

Ona cevap vermeyi düşünmedim. Onu burada bırakacağımı bir an bile düşündüyse aptalın tekiydi. Onlardan herhangi birini ona tercih etmeden önce tüm dünyanın yanmasına izin verirdim.

Bizi kapıya yaklaştırmayı başardım ama Kral Riven'ın elini kırmızı bir güç kıvılcımı doldurdu. Onu çok geç fark ettim ve çoktan içinden çıkarıp bize doğru itmeye başlamıştı.

Ona doğru geliyordu.

Onu arkamdan çekmeye çalıştım ama vücudu muhafızlardan birine çarptı. Kaos vardı ve düşünecek zamanım yoktu. Strateji yoktu, savaş planı yoktu.

Herkese karşı sadece o ve ben vardık ve yapabileceğim tek bir şey vardı.

Vücudumu onunkinin önünde hareket ettirerek ileri atıldım ve keskin bir acı yanıma kesmeden önce büyüü zar zor gördüm.

Thalia'nın çığlığını duyduğumda tüm vücudum geriye doğru sarsıldı ve neredeyse dengemi kaybediyordum. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı göğsümü dağladı ve bu acının ötesini düşünmek çok zordu.

Görüşüme siyah girdi ve Thalia'yla yüzleşmek için döndüm. Onu çıkarmaya yardım etmek için. Gördüğüm son şey gözlerindeki dehşet ifadesiydi.

BÖLÜM 24

THALIA

Sorin'in vücudu çöktü ve ben hayatımda hiç bu kadar öfke ya da korku hissetmemiştim.

Gavril tarafından kilitlendiğimde bile. Hiçbir şey.

Ağırlığını vücudumda tutmaya çalıştım ama ellerim hâlâ arkamda bağlıydı. Vücudu tamamen yere yığılmadan önce düşüşünün darbesini yumuşatmak için çok az şey yaptım.

İçimdeki büyüünün dışarı çıkmak için yalvardığını hissedebiliyordum ama daha da fazlası, kan büyüünün baskıcı koğuşunun üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Sanki koğuş her yerime dokunuyor, beni gücümünden ve sihrimden mahrum bırakıyormuş gibi ağzımda hastalıklı bir tat bırakıyordu.

Gardiyanlardan biri bileğimdeki kelepçeyi arkamdan yakaladı ve düşeceğini sandığım ana kadar sertçe salladı. Vücudum onunki tarafından zar zor ayakta tutulurken ona doğru geri çarptım ve beni odadan sürüklemeye çalışırken küfrettim.

"Hayır!" Çılgılık attım.

Sorin'i bırakamazdım. Onu bu zalim adamlarla geride bırakmamın imkânı yoktu.

"Ondan beslenmen gerekiyor." Kral Riven'in sesi midemi bulandırdı ve gözlerim onun hâlâ yerde yattığı yere kaydı. Altında parlak kırmızı kan birikmişti ve gözlerinden akan yaşamı görebiliyordum.

Keşke Gavril'in canını aldığım gün onu da öldürebilseydim.

Ne savaşta ne de başka bir şekilde kimseyi öldürmekten hoşlanmıyordum ama yüzündeki son yaşam kırıntısının da akıp gittiğini görmeyi çok istiyordum.

"Şimdi ondan beslenmeniz gerekiyor. Kim bilir Evren'in sarayından krallığınızda saklanan başkaları da vardır."

Kral Henrick bana doğru bir adım attı ve ben hâlâ beni sıkıca kavramış olan muhafıza karşı mücadele ettim. Tekme attım ve kollarımı savurdum ama yaptığım hiçbir şey tutuşunu kırmadı.

Benden beslenmesine izin vermeyeceğim. Bir daha benden beslenmelerine izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

"Bağlarını çözün." Kral Henrick bana yaklaşırken emretti. "Onu kesmek zorunda kalacağım ve korkarım bunu boynundan yaparsam, tüm gücü dışarı çıkaramadan onu öldüreceğim."

Ağzımdan bir inilti kaçtı ve bu sestten nefret ettim. Beni bu kadar zayıf olmaya zorlamalarından nefret ediyordum ama buna engel olamıyordum.

Tüm vücudum titredi ve dizlerimin çökeceğinden korktum.
Ben.

Ama bakışlarım Sorin'e geri döndü. Gözleri kapalıydı ve kan izleri vardı. gömleğinin kenarından. Ama hâlâ göğsünün hafifçe inip kalkışını görebiliyordum. Hâlâ hayattaydı. Yaralıydı ama hâlâ yaşıyordu.

Arkamdaki muhafızın ellerimi bağlamaya çalıştığını hissettim ve aklımda bir plan oluşturmaya çalıştım. Ama panik her şeyi gölgeledi.

Bizi bu kaleden çıkarmalıydım ve Kalen'e ulaşmalıydım. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek iletişimi Sorin'leydi ve onu bulup bulamayacağımı bilmiyordum. Bizi bu kaleden çıkarabilsem bile, ne kadar uzağa gidebileceğimizi bilmiyordum. Sorin'in yan tarafındaki yara çok fazla büyümeden bu yolculuğu yapıp yapamayacağını da bilmiyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve Kral Henrick'e bakarken her yerim titredi. Muhafızlarından biri ona küçük bir bıçak uzattı ve bakışları benim üzerimde gezinirken bıçağı başparmağının ucunda gezdirdi.

"Bu çok daha az acı verici olabilirdi." Bakışları benimkilerle buluştu ve gardiyan bileğimi ancak tekrar avucunun içine alacak kadar bıraktı.

Onu kralına doğru uzattı ve onun önünde sallanmasından nefret ettim.

"Kendi kraliçemin tutsak olması düşüncesi bana pek iyi gelmiyor Thalia, ama krallığımı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ben senin kraliçen değilim."

Elimi tutarken yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. Çok soğuktu, tanıdığım krala hiç benzemiyordu ve ne kadar aptalca davrandığımdan nefret ediyordum.

Bıçağı bileğime doğru yaklaştırdıkça yaklaştırdı ve ben kendimi kafesinde geri çekilip dokunuşundan kaçmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi hissettim.

"Lütfen yapma," diye yalvardım. Bunu yapmaması için ona yalvardım ve sesimdeki dehşet tınısıyla bakışları hafifçe daraldı.

Elbisemin kolunu kaldırarak tenimde zaten dağınık olan yara izlerini ortaya çıkardı ve uzun bir süre onları inceler gibi göründü.

"Sadece kısa bir süre sürecek." Bıçağı tenime bastırdı ve ben de derin bir nefes almaya çalıştım.

Ama ne yaparsam yapayım yutamadım. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirecek herhangi bir şey için çabaladım ama panik içimde yükseldikçe yükseldi.

Öfke ve korku, olduğum her şeyi yok edeceklerinden korkana kadar beni istila etti ve daha fazla dayanamadım. Boğazımdan çıkan tiz, çığ ses daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu ve duvarlarda yankılandı, sert yüzeylerden sekti ve kontrolüm olmadan benden koptu.

Görünmez bir basınç üzerime çökmüştü, göğsümde öyle bir güç vardı ki her nefes alışım bir çaba gerektiriyordu ve boğazımda yankılandığını hissedebiliyordum. Çılgınca onu içimden atmaya çalışırken derim korkuyla karıncalanıyor, zorladıkça alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve sonunda sismik bir çatırtıyla baraj yıkılıyordu.

Tenime baskı yapan o bunaltıcı, tiksindirici his yok oldu ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir güç bedenime yayıldı. Her santimimi kapladığını hissettiğim sıcaklık tenime yayıldı.

Büyüm her gözeneğimi parçalayan bir kaos gibiydi.

Büyü içimde kabarıırken çılgılık attım, bedenim öne doğru sarsıldı. Beni tutan muhafız tökezleyerek geri çekildi, sanki onu yakmışım gibi elleri üzerimden düştü.

Büyüm patladığında Kral Henrick'in gözleri şok ve korku içinde açıldı ve onu altındaki taşı çatlatacak bir güçle duvara geri fırlattı. Ben gücümü serbest bırakırken diğer muhafızlar telaş içinde bağırarak benden uzaklaşmaya çalıştılar.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, beni tamamen tüketmekle tehdit eden saf bir enerji seliydi. Damarlarımda dolaştığını, birkaç dakika önce beni boğan acı, korku ve öfkeyi yakıp yok ettiğini hissedebiliyordum.

Bir muhafız sürüsü bana doğru koşuyordu ama gözlerindeki korku içimdeki yangını körüklüyordu. İleri atıldım, ellerim uhrevi bir enerjiyle parlıyordu.

Kaçmaya çalıştılar ama yeterince hızlı değillerdi. Büyüm onlara çarptı ve sanki hiçbir ağırlıkları yokmuş gibi geriye savruldular.

Bir tanesi mide bulandırıcı bir çığırıyla yere çarptı, ama hiçbir pişmanlık hissetmedim. Sadece içimdeki güç beni devam etmeye zorluyordu.

Kendimi ileri attım, gözlerim Sorin'in hareketsiz formuna kilitlenmişti. Yan tarafındaki yarayı artık görebiliyordum, açık ve karanlıktı ve zamanın tükenmekte olduğunu biliyordum. Burada ölmesine izin veremezdim, bu şekilde olmazdı.

Muhafızlar beni durdurmaya çalıştı ama büyümlerle boy ölçüşemezlerdi. Onları kağıttan yapılmış gibi yırttım, her darbe onları odanın diğer ucuna uçurdu.

Elim hâlâ büyüyle parlıyordu ve içimdeki gücün her geçen an daha da arttığını hissedebiliyordum. Bir orman yangını gibiydi, damarlarımda şiddetleniyor ve yoluna çıkan her şeyi yakıp yok ediyordu.

Sorin'in yanına ulaştım, kalbim göğsümde çarpıyordu. O kadar hareketsizdi ki hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum.

Elimi yarasının üzerine koydum ve büyümlerim her zerresini ona akıttım. Yara parmaklarımda altında parladı ama kan akışını durdurmadı.

İnledi ama gözleri hâlâ açılmadı. Onu buradan çıkarmalıyım.

Öfkeli bir kararlılıkla Sorin'in bedenini oturana kadar öne doğru çektim. Tekrar inledi, bu açığı yarasını daha da kötüleştirmişti. Gözlerini kırptırarak açtı ama sanki uyuşturulmuş gibi görünüyordu.

"Ayağa kalkmanı istiyorum." Sesim titriyordu. "Lütfen seni kaldırmama yardım et."

Sorin etrafımıza bakmaya başladı ama ben titreyen elimi yanağına koydum ve bakışlarını tekrar benimkiyle buluşturdum.

"Ayağa kalk. Lütfen, Sorin. Benim için."

Bacakları kaydı ve ben de kollarından çekerek onu kendime doğru kaldırmaya çalıştım. Çok ağırdı ve bana yardım etmeye çalışırken bile vücudu ölü bir ağırlık gibi hissediliyordu.

Onu ayağa kaldırmamız çok uzun sürdü ve sonunda kolunu omuzlarıma dolayıp ağırlığını üzerime çektiğimde gücümün tükendiğini hissedebiliyordum.

Bizi kapıya doğru ittim, Sorin kendi ayaklarını zar zor kaldırıabiliyordu ve ben nefesimin altında küfrettim.

Muhafızlar ilk saldırımdan sonra toparlanmışlardı ve hızla bize doğru yaklaşıyorlardı. Taş zemine vuran ayak seslerini duyabiliyordum, bağırışları koridorda yankılanıyordu. Sorin'in ağırlığı bana fazla gelmeye başlamıştı ama onu bırakmayı reddettim.

Her adımda tökezleyerek ilerliyordum, sahip olduğum her şeyi bizi hareket ettirmek için harcarken büyüm titriyor ve azalıyordu. Sorin'in nefesleri gittikçe daha düzensizleşiyor ve teni her geçen saniye daha da solgunlaşıyordu.

"Neredeyse vardık," diye soluk soluğa bağırdım, sesim efordan boğuklaşmıştı. "Neredeyse bu yerden çıktık."

Elim böğrüne saplandı ve kollarım onun ağırlığı karşısında titredi.

Bizi hemen önümüzde gördüğüm kapıya doğru iterken Sorin'e "Hadi," diye ısrar ettim.

Kapı tek şansımızdı. Oradan geçebilirsek hayatta kalma şansımız olabileceğini biliyordum.

Ancak tam kapıya ulaşmak üzereyken önümüzde bir grup muhafız belirdi ve yolumuzu kesti.

Sorin'in vücudunun benimkine karşı ağırlaştığını hissedebiliyordum ve zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyordum. Bir şeyler yapmalıydım, hem de hemen.

Dişlerimi sıkarak içimdeki son büyü parçasını da topladım ve bir enerji dalgası halinde serbest bıraktım. Ama bir gramı bile muhafızlara değmedi. Bunun yerine alevler parmak uçlarımı yaladı ve önümüzde yere yayıldı.

İhtiyacımız olan açıklığı sağlamak için yeterliydi ve duman havayı doldurmaya başladığında kapıya doğru bir kaçış yaptık.

Sorin'in nefes alış verişinin her geçen an daha da azaldığını duyabiliyordum, duman her şeyi daha da kötüleştiriyordu ve çok geç olmadan onu buradan çıkarmamız gerektiğini biliyordum.

Hava yanan odunların ağır kokusu ve ateşin çıtırtısıyla doluydu. Tökezleyerek, öksürerek ve nefes nefese kaleden çıktık ve yangının büyümesini dehşet içinde izledim. Alevler her pencereden görülebiliyordu ve kaybedecek zamanımız olmadığını biliyordum.

Sorin'i yıkımdan uzaklaştırmaya başladım, ayakları sürükleniyordu ve yetişmeye çalışıyordu.

"Durdurun onları!"

Arkamdan gelen ıgılları duyabiliyordum ama bir saniye bile yavaşlamadım. Bizi Kral Henrick'in daha bir gün önce beni götürdüğü ahırlara doğru götürdüm ve her adım bir öncekinden daha ağır geliyordu.

Sonunda ahıra ulaştığ ve etrafımızdaki diğer hayvanların kişnemelerine ve homurdanmalarına aldırmadan Sorin'i hızla bir ata bindirdim. Kaleyi saran ateşin sesi kulakları sağır ediyordu ve hayvanlar tehlikeyi hissedebiliyordu.

Ellerimin yarattığı tehlike.

Sorin'in nefes alış verişi zor ve zayıftı. Ondan hafıfe uzaklaştığ, elim yarasının üzerinde geziniyordu.

"Buradan gitmeliyiz," dedim, sesim ancak fısıltıyı aşıyordu. "Lütfen, Sorin. Sadece biraz daha dayan, sonra seni iyileştirebilirim."

Hiçbir şey söylemedi ve bunu yapmak için çok fazla g harcayacağından endişelendim.

Ellerinden birini eyerin üzerine kaldırdım ve parmakları derinin etrafında sıkılaştı.

"Bu acıtacak." Ona zaten bildiği bir şeyi söyledim.

Sol ayağını kaldırmasına yardım ettim, çizmesini üzengiye soktum ve o kadar yüksek sesle inledi ki at biraz ürktü. Ama vücudu atın üzerine yığılana kadar onu itebildiğim kadar sert ittim.

Kendimi onun arkasındaki atın üzerine attım ve dizginleri topladım. Önümdeki bedenine zar zor sığıyordum ama bir elimle dizginleri, diğer elimle de onu sıkıca tuttum. At kişnedi ve arkamızdaki karmaşadan uzaklaşmak için sabırsızlanarak yeri eşeledi.

Atı ileri doğru ittim ve ahırdan olabildiğince hızlı bir şekilde dörtnala çıktık. Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve kalbim göğsümde çarpıyordu.

Nereye gittiğimizi ya da ne yöne gideceğimizi bilmiyordum ama ayaklarımı ata vurdum ve bizi arkamızda kalanlardan daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde uzaklaştırdım.

BÖLÜM 25

THALIA

Durmak zorundaydık. Güneş gökyüzünde kaybolurken saatlerce at sürdük, kırlarda ve ormanın içinde dörtnala ilerledik.

Sorin'in ağırlığı artık taşıyamayacağım kadar ağır gelmeye başlamıştı ama onu bırakmayı reddediyordum. "Durmamız gerek," dedim sonunda, sesim yorgunluktan boğuklaşmıştı. "Sorin, beni duyabiliyor musun? Durup dinlenmemiz gerek."

Ondan hiçbir tepki gelmedi ve göğsümde yükselen paniği hissedebiliyordum. Dizginleri çekerek atı ormanın derinliklerinde durdurdum.

Attan kaydım, iki ayağımın üzerinde zar zor durabiliyordum. Sorin hâlâ atın üzerine yığılmıştı ve elimi alnına bastırarak vücudundan yayılan sıcaklığı hissettim.

Atı ileriye doğru sürdüm, kayaların ve dalların üzerinden geçerek taştan oyulmuş küçük bir çıkıntıya ulaştık.

Kayaya yosunlar yapışmıştı ve yakındaki bir dereden küçük bir su damlasının geldiğini görebiliyordum. Çok fazla değildi ama geceyi geçirmemiz için yeterliydi.

Sorin'in attan inmesine yardım ettim, vücudu hâlâ benimkine karşı gevşekti. Onu yosun ve topraktan oluşan yumuşak yatağa yatırdım ve hemen yarası üzerinde çalışmaya başladım. Nefes alışları o kadar sığdı ki göğsünün inip kalkışlarını görmek için dikkatle izlemem gerekiyordu.

Büyü rezervlerimin derinliklerine daldım ve toplayabildiğim her gücü çektim. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes alarak içimdeki büyüye ulaştım. Zayıf ve yorgun hissediyordum, ikimizi de hayatta tutma çabasından dolayı tükenmişti.

"Kahretsin." Ellerimi silkeledim ve gömleğini yavaşça yarıdan çektim. Kanaması hâlâ devam ediyordu ama artık çok daha yavaş akıyordu.

Elbisemin eteklerini kaldırdım ve kalçamda asılı olan küçük hançeri çektim. Ucunu tuniğine sapladım ve kumaşı yırttım.

Çıplak göğsü görüldü, yan tarafından başlayıp göğsüne ve karnına doğru sızan yara ortaya çıktı. Derisinin altında kırmızı çizgiler vardı ama bu kan değildi.

Kan büyüsünün dokunuşuydu.

Gördüğümde midem bulandı.

Kanı temizlemek için yakındaki derenin suyunu kullanarak yarayı temizlemeye başladım. Nazik olmaya özen gösterdim ama yine de Sorin acı içinde inledi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım çalışmaya devam ederken.

"Çok üzgünüm." Yara düşündüğümde daha da derinmiş.

Nefes aldıkça derisinin altındaki kasların hareket ettiğini, yaranın her nefes alıp verişte gerildiğini ve büzüldüğünü görebiliyordum. Herhangi bir hayati organı delmemek ya da daha fazla hasara yol açmamak için dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

Derin bir nefes aldım ve tüm enerjimi yaraya odakladım. İçimde kalan son iyileştirici büyüü de çağırdım ve tanıdık sıcaklığın bedenime yayıldığını hissettim.

Ellerimi yaranın üzerine koydum, gözlerimi kapattım ve büyüü Sorin'in bedenine yönlendirdim. Isı ve enerjinin ellerimden tenine doğru aktığını hissettim, vücudu dokunuşumla titredi.

Ama yarası yanıt vermedi.

Kan büyüsü en tehlikeli ve öngörülemez büyü türlerinden biriydi ve görünüşe göre kendi büyümün etkileri tersine çevirecek bir ağırlığı yoktu.

Ve Sorin bu yüzden ölecekti.

Öfke içimde titreşti, ama pişmanlığın beni ele geçirmemesi için onu yeterince uzun süre tutamadım. Yaptığım her şey için, onu hak ettiği gibi sevemediğim için pişmanlık duyuyordum.

"Lütfen, Sorin." Ona yalvardım. "Lütfen beni bırakma."

Alnımı göğsüne bastırdım, nefes alıp verişinin her geçen an yavaşladığını hissettim.

Onu kendimden uzaklaştırmak için bu kadar uğraşmamın nedeni de tam olarak buydu. Onu kaybetmenin beni öldüreceğini biliyordum. Kalan her parçamı söküp alacaktı ve onsuz bu dünyada hayatta kalamayacaktım.

Gözlerimi açtım, çaresizliğin ve öfkenin içimde bir dalga gibi yükseldiğini hissettim. Hâlâ elimde tuttuğum hançere baktım.

Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Sebebi ne olursa olsun, bedeli umurumda değildi.

Sorin'i kurtarmak için her şeyimi verirdim.

Ona ne kadar aptal olduğumu söyleyebileceğim kadar uzun süre gözlerini açması için her şeyimi verirdim. Birini onu sevdiğim gibi sevmekten hiç bu kadar korkmamıştım.

Yapmak üzere olduğum şey hakkında çok uzun süre düşünmeme izin vermedim. Bunu yaparsam korku içime sızacaktı ve buna yerim yoktu.

Bunun yerine bıçağı kaldırdım ve bileğime bastırdım. Bıçak derimi kesip eski yaralarımın birini açarken gözlerimi kapatmaya cesaret edemedim. Yaradan hemen kan fişkırdı, kolumdan aşağı aktı ve yosunlu zemine damladı.

Elimi Sorin'in ağzına götürdüm ve kanı dudaklarına bulaştırdım. Başı elime doğru hareket etti, dudakları tenime değdi. "Lütfen

Sorin," diye yalvardım ona. "Beslen."

Bileğimi ağzına doğru kaldırdım ve yaramı dudaklarına bastırdım. Diğer elimle eline uzandım ve onu sıktım, tutabildiğim her parçasına tutunmaya çalıştım.

Önümde ölmek üzere yatarken bile bana güç veren oydu.

Beni her zaman kurtaracak olan oydu. Şu anda bile, o y d u .

Kanım ağzına damlarken eli elimde kıpırdandı ve dudakları bileğimin etrafında kapanmadan önce usulca inledi.

Panik içimde yükseldi, geçmişimin kabusları beni ele geçirmekle tehdit ediyordu, ama sonra Sorin'in ağır gözleri kırpışarak açıldı ve bana baktı.

İçlerinde çok fazla yalvarış vardı.

"Benden beslen." Dişleri nihayet tenime batana kadar bileğimi ağzına doğru daha sert bastırdım. Ölüm karşısında bile çok fazla sevgi.

O biliyordu.

Bana ne yaptığını ve şimdi ne yapmakta olduğunu biliyordu.

Ben onun elini bırakmadım, o da benimkini bırakmadı. Derin bir nefes aldım, kendimi benden beslenmesiyle geleceğini bildiğim yakıcı acıya hazırladım, ama gelmedi.

Bunun yerine, sanki onu her yerimde hissedebiliyordum. Kokusu duyularımı istila etti ve teninin tadının hatırası tadabildiğim tek şeydi.

Vücudum arzuyla kızardı ve kanımı ağzına çekerken bile tek düşünebildiğim, ellerini vücudumda gezdirirken nasıl hissettiği idi, bana ihtiyacı olan tek tanrıymışım gibi tapmasıydı.

Duygularım ve anılarım beni çok etkilemişti ve bunları doğru bildiklerimden ayıramıyordum.

Bileğimdeki acı donuk ve mesafeliydi ve vücudumun ona duyduğum ihtiyaçla nasıl yandığıyla kıyaslanamazdı. Sorin'in benden uzaklaştığını hissettim, ağzından kan damlıyor, çenesinden ve boynundan aşağı akıyordu. Derisi çoktan iyileşmeye başlamıştı, parçalanmış eti tekrar bir araya geliyordu.

Ama onun durmasına hazır değildim.

"Daha fazla." Kelime dudaklarımdan döküldü.

İçimde ağır bir baskı oluşuyordu, bedenim bunun ağırlığı altında zonkluyor ve ağrıyordu.

Sesimdeki çaresizliği duyan Sorin'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Başını tekrar bileğime indirmeden önce bir an tereddüt etti. Dudaklarını tenime bastırmadan önce dili oradaki kesiğin üzerinde gezinerek kanı temizledi.

"Thalia," diye adımı fısıldadı ve bu beni çok etkiledi. Zevk vücuduma yayılırken inlemekten kendimi alamadım. Parmaklarım onunkilerin etrafında sıkılaştı.

Zihnim Sorin'in görüntüleriyle, zevk içinde kaybolduğunda nasıl görüldüğüyle, kaslarının dokunuşunun altında nasıl gerildiği ve esnediğiyle doluydu. Onu o ana kadar hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum ve onu kaybetme düşüncesi dayanılmazdı.

"Seni seviyorum, Sorin." Nefes alışım sığlaştı ve düzensizleşti, tenim sıcaktan kızardı.

"Ne?"

Bana bakmak için başını kaldırdığında Sorin'in parmaklarının benimkilerin etrafında sıkılaştığını hissettim. Yüzündeki şaşkınlık yerini arzuya bırakmıştı, gözlerindeki bakış yıllardır bana baktığı gibiydi ve ilk defa bu bakışı görmezden gelmeye çalışmadım.

Beni kendine çekti, bedenim onun kiyle aynı hizaya geldi. Ben uzaklaşmadan dudakları dudaklarımdaydı ve beni kendine ait olduğunu iddia ediyordu.

"Yaralısın," diye mırıldandım ağzına karşı.

"Umurumda bile değil." Elini saçlarıma gömdü ve beni kendine doğru çekti. "Tekrar söyle."

Bileğimdeki yara acıyordu ama içimde yanan ateşin yanında hiçbir şeydi.

"Seni seviyorum." Yıllardır ikimizden de sakladığım o sözleri söyledim.

"Tanrım." Boynumun arkasını kavradı ve alnım onunkine değene kadar beni öne doğru çekti. "Bir ömür boyu bekledim, Thalia."

Beni tekrar öptü, ne yaptığımızı düşünmememe bile fırsat vermedi.

Dudaklarımız buluştuğunda, tüm bedenimin uzun zamandır kendime sakladığım her şey tarafından tüketildiğini hissedebiliyordum. Bir orman yangını gibiydi, içimi yakıyor ve ardında saf tutkudan başka bir şey bırakmıyordu. Sorin'in elleri vücudumda geziniyor, dokunuşu içimdeki her siniri ateşliyordu.

Yaptığımız şeyin sonuçlarıyla başa çıkmamız gerekecekti ama bu beklemek zorundaydı. O anda, onun ve benim dışımda hiçbir şeyin önemi yoktu.

Dudakları boynumda gezindi ve parmaklarım saçlarına dolanırken usulca inledim. Ona ihtiyacım vardı.

"Sorin," diye fısıldadım adını, ona doğru daha sert yerleşirken, bacaklarım kalçalarının iki yanına doğru hareket ediyordu. Altımda ne kadar sertleştiğini hissedebiliyordum ve buna onun da en az benim kadar ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Seni kaybedeceğimi sandım."

"Seni seviyorum, Thalia." Bu sözler içimi sıcaklıkla doldurdu ve içimde daha da büyük bir ihtiyaç uyandırdı. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Parmağını bileğimin üzerinde, kesiğin hemen altında gezdirdi. "Kendinden daha fazla vermeni sağlamaktansa ölmeyi tercih ederim."

Başımı salladım çünkü yanıliyordu. "Ben seninim."

Ona baktım ve boğazından kopan hırıltı ürkütücüydü. "Sen benimsin."

Parmakları, izini tenimde kalıcı olarak taşıyacağımdan korkana kadar içime gömüldü.

Parmaklarım saçlarında sıkılaştı, kendimi dağılmaktan korumak için mücadele ederken kalçalarım ona sürtünüyordu.

Elleri kalçalarıma gitti ve elbisemin eteklerini hızla kalçalarıma kadar topladı. "Sana bir daha kimse dokunmayacak. Umurumda değil."

tüm dünya önünüzde yanıyor. Başkalarının iyiliği için kendini feda etmekten bıkmışsındır."

Elleri kalçalarımın üzerinde gezindi ve kalçalarım ona doğru ilerledi. Dokunuşunu arzuluyordum, bana daha fazlasını vermesi için çaresizdim.

Ona ihtiyacım vardı.

Elinin bacaklarımın arasındaki ıslaklığa doğru kaydığını hissetmeden önce kulağıma "Siktir," diye tısladı.

"Sorin." Ellerim saçlarında sıkılaştı ve ona doğru bastırdım. Ellerimi pantolonuna götürdüm ve kıyafetlerinin de onun geri kalanı gibi parçalanmış olduğunu fark ettiğimde midemin bulandığını hissettim.

"Başka kimse yok, Sorin. Ben seninim."

Onu pantolonundan çıkardım ve elimi boylu boyunca aşağı yukarı gezdirdim. Dokunuşumun altında inledi ve üzerimdeki eli daha sert ve daha hızlı hareket ediyor gibiydi.

Kalçalarım geri döndü, benimle aynı hizaya gelmeden önce beni hafifçe yukarı kaldırdı ve içeri girdi.

"Seni incitmek istemiyorum." Dudaklarımı göğsüne bastırmadan önce elimi yanında gezdirdim.

"Elinden gelenin en kötüsünü yap aşkım." Bir elini boynumun arkasına doladı ve tamamen içime gömülene kadar beni aşağı çekti.

Parmaklarım omuzlarına gömüldü ve içimdeki yanmanın beni ele geçirmekle tehdit ettiğini hissettim.

"Lütfen." Ona karşı sallanmaya başlarken yüzümü boynuna gömdüm. Kalçaları benim ritmime uyuyordu, ta ki kontrolünü kaybetmiş gibi görüne kadar. Her vuruşta daha derine ve daha sert hareket ediyordu. Ellerinden biri boynumda sıkıca dururken diğeri klitorisime karşı küçük daireler çiziyordu.

Daha hızlı hareket etmeye başladım, bedenim serbest kalmak için çaresizdi. Vücudumun onun etrafında gerildiğini hissedebiliyordum ve gitmesine asla izin vermek istemiyordum.

Bu anı sonsuza dek onunla birlikte yaşamak istedim, dünyada yüzleşmemiz gereken başka kimse olmadan sadece ikimiz.

"Sorin." Vücudum titrerken başımı arkaya attım.

"Tekrar söyle." Hırıltısı tenimde yankılandı ve kontrolünün azaldığını anladım. "Bana beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum." Baskı dayanılmazdı, bedenim yanıyordu ve daha fazlası için çaresizdim. "Senden başka kimseyi sevmiyorum, Sorin."

"Benim için gel." Sesi sert ve ihtiyaç doluydu.

Daha hızlı hareket etti, orgazmın vücudumu parçaladığını hissedene kadar içime girdi. Ona karşı hareket ettim, beni doldurmaya devam ederken kaslarım sıkılaştı.

"Evet, işte bu." Kalçalarımı aşağı çekip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bu sözleri kulağıma fısıldadı.

"Sorin." Söyleyebildiğim tek şey buydu, kendimi paramparça hissederken düşünebildiğim tek şey buydu.

"Ben buradayım." Sesi gergindi ve hareketleri daha da sertleşti. "Seni yakaladım, Thalia."

Sözleri elimde kalan son kontrol kırıntısını da parçaladı. Beni mümkün olan en iyi şekilde parçaladılar ve orgazmım vücudumu mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde parçaladı.

"Thalia," diye inledi kulağıma doğru, kalçaları bir kez daha bana çarparken. İçimi doldurduğunu hissedebiliyordum, ikimiz de birbirimizin zevkinde kaybolmuştuk ve hiç kimseye izin vermediğim bir çaresizlikle ona sarıldım.

BÖLÜM 26

SORIN

İrkilerek uyandım ve etrafıma bakındım. Thalia yanımda yatıyordu, kolunu belime dolamıştı ve yumuşak ve eşit nefes alıyordu.

Ama bir şeyler yanlıştı.

Güneş birkaç saat önce doğmuştu ve çoktan yola çıkmış olmalıydık. Ama yolculuğumuzdan önce ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı vardı ve dürüst olmak gerekirse, onu bırakmak istemiyordum.

Bu yerden ayrıldıktan sonra, içinde sıkışıp kaldığımız anda, verdiğimiz her kararla yüzleşmek zorunda kalacaktık ve ben bu sonuçların ne olacağından korkuyordum.

Doğruldu ve hızla etrafıma bakındım. Sessizdi, tek ses ormandan ve dereden yavaşça su içen attan geliyordu.

Ormanlık alanı taradım. Dikkatimi çeken bir şey göremedim.

Thalia'ya baktım ve omzuna bir öpücük kondurmak için eğildim. Seni sıcak ve yumuşaktı ve ondan ayrılmak istemiyordum.

Dikkatle hareket ettim, sert zeminde gecelediğim için kaslarım protesto ediyor ve bana bağıırıyordu. Thalia'dan beslenmek kan büyüsünün yan tarafımı açtığı laneti durdurmuştu ama beni tamamen iyileştirmemişti. Bunu sadece zaman ve dinlenme yapabilirdi.

Ayağa kalkarken elimi yaraya bastırdım.

Birinin ya da bir şeyin ayağının altında kırılan bir dalın yumuşak sesini duyduğumda ondan sadece altı adım uzaklaşmışım.

Çömeldim ve bakışlarım bana bakan bir çift kahverengi göze çarpana kadar etrafı hızla taradım.

"Bu tarafa," diye bağırdı Kalen ve omzunun üzerinden bakarken sert bir nefes aldım.

Evren, siyah derisi vücudunu kaplamış halde görüş alanıma girdi ve beni gördüğü anda yüzündeki rahatlamayı gördüm.

"Thalia nerede?" Ağzından çıkan ilk kelimeler bunlardı ve içlerindeki paniği duyabiliyordum.

Krallığımızda onu seven tek kişi ben değildim, her ne kadar Evren ona kız kardeşiymiş gibi baksa da. O ve Adara onu hâlâ her şeyleriyle seviyorlardı.

"Ben buradayım." Bir iniltiyle doğruldu ve Evren'in bakışları yanımdan geçti.

"Bizi nasıl buldunuz?" Etrafımıza bakındım. Eğer Evren bizi bu kadar kolay bulabildiyse, bu başkalarının da bulabileceği anlamına geliyordu.

Yolculuğumuzun büyük bölümünde bilincim kısmen yerindeydi ve Thalia'nın aklından geçen en uzak şeyin izimizi kaybettirmek olduğunu biliyordum.

"Kalen." Casusumuza doğru başını salladı. "Kral Henrick'in Thalia'yı kraliçe olarak seçeceği haberini gönderdi. Gelme zamanımın gelmiş olabileceğini düşündüm ama geldiğimde kale alevler içindeydi."

Ayağa kalkan Thalia'ya dönüp baktım; elbisesinin alt kısımlarını kirleten isi inkâr etmek mümkün değildi.

"Tüm kale mi?" Thalia kollarını kendine doladı ve bizi kurtarmış olmasına rağmen, ikimiz de o zalim kralların ona ne yapmayı planladığını bilmemize rağmen, gözlerindeki suçluluk duygusunu görebiliyordum.

"Yere." Evren başını hafifçe eğdi ve onu inceledi. "Ama muhafızlar ve babam dışında çok az kayıp var."

"O öldü mü?" Thalia'ya doğru ilerleyip elini elime alırken sordum.

Evren sadece başını salladı ve Thalia'nın eli benim elimde titredi.

"Özür dilerim Evren." Thalia saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Her ne kadar ölmesini istesem de, o hâlâ senin babandı."

"Onun için asla özür dileme." Evren'in sesinde ve ona bakarken bakışlarında bir ateş vardı. "Ölümünden çok daha kötüsünü hak ediyordu ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Peki ya Kral Henrick?" Thalia'nın geçmişinden gelen hayaletlerin onu yiyip bitirdiğini hissettiğimde sordum.

"O yaşıyor." Evren Kalen'e baktı. "Ama onu gözaltında tutuyoruz. Görünüşe göre insan krallığı, krallarının savaşını desteklemekle ilgilenmiyor. Sen iyi misin?"

İkimizle de konuşuyordu ama gözleri Thalia'nın üzerindeydi, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde bana yapışmıştı.

"Ben iyiyim." Başını salladı. "Sadece eve gitmeye hazırım."

Evren bize yaklaştı ve onu kollarının arasına aldı. Elini bıraktım, ona tamamen sarılmasına izin verdim ve vücudundan yayılan endişeyi hissedebiliyordum.

"Adara ikimizi de öldürmeye hazır," diye fısıldadı ona ama hepimiz duyduk. Thalia usulca güldü, ama diğer duygular tarafından boğuldu.

"Beni, seni affettiğinden daha kolay affedecektir."

"Doğru." Onu kollarından çekip çıkardı ve bir kol boyu uzakta tutarak ona baktı.

Yaklaşıp kolumu beline dolayarak onu göğsüme doğru çekerken kendimi durduramadım. Evren'in ona asla zarar vermeyeceğini biliyordum ama yine de ondan uzak kalmak istemiyordum. Evde ve güvende olana kadar rahat nefes alamayacak, sağlıklı düşünemeyecektim.

Evren, hâlâ kendisinininkini tutan ellerine baktı ve bileğindeki kesiği fark edince gözleri ürperdi. Bakışları tekrar onunkilerle buluştu ve Evren bakışlarını çekmeye çalıştı.

"Kim?" diye sordu, sesi zehirle doluydu.

Bu dünyada Thalia'nın yaşadıklarını Evren'den daha iyi anlayabilecek neredeyse hiç kimse yoktu. Suçluluk duygusu hâlâ onun bir parçasını kemiriyordu ve bundan asla vazgeçmeyeceğini biliyordum.

"Bu benim seçimimdi." Kadın adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam onu daha sıkı tuttu.

"Kim, Thalia mı?"

"Sorin." Eli nihayet onun elinden kurtulana kadar daha sert sarsıldı. Karnının üzerinde duran elini benimkinin üzerine bastırdı ve ben de başının üzerinden en iyi arkadaşşıma baktım. "O ölüyordu."

Evren bir an için gözlerini kapattı ve derin nefesler aldı.

"Ve sen onu durdurdun." Sesi zar zor duyulabiliyordu.

"Evet," diye yanıtladı Thalia.

Ardından gelen sessizlik sonsuzluk gibi geldi ama sonunda Evren gözlerini açtı ve doğrudan bana baktı.

"Peki ya bu?" İkimizi işaret etti.

Ne sorduğunu biliyordum ama verebileceğim tek bir cevap vardı.

Eğilip dudaklarımı başının tepesine değdirmeden önce kararlı bir şekilde "Her zaman," dedim.

Evren'in ağzının köşesi birazcık kalktı. "Eğer Adara sorarsa, bunun başından beri benim planım olduğunu söyleyebilir misin?"

"Neredeyse bizi öldürtmek için mi?" Yumuşak bir kıkırdamayla başımı eğdim.

"Hayır." Başının arkasını ovuşturdu. "Siz ikinizin bunu fark etmesi için." Thalia ve benim aramda el salladı. "Neredeyse ölme kısmını a r a m ı z d a bırakalım."

Adara'nın kapıdan girdiğimiz anda onu öldürmeye hazır olduğunu düşününce gülümsememi engelleyemedim.

"Şimdi eve gidelim."

O bu kelimeyi söylerken Thalia'nın vücudu benimkine daha da yerleşti. Eve.

EPILOG

THALIA

Ağaçların arasından mavi gökyüzüne baktım ve güneş ışığına karşı gözlerimi sıkıca kapattım.

Bugün zor bir gündü. Gavril ve ordusunun Kan Krallığı'na geldiği günden bu yana tam bir yıl geçmişti. Jorah'yı kaybedeli bir yıl olmuştu ve bugün onun kaybının ağırlığını son birkaç aydır hissettiğimden daha fazla hissediyordum.

Bu suçluluk duygusu içimi kemirdi ama onu beslememeye çalıştım. Minnettar olmam gereken bu kadar çok şey varken olmazdı.
"O güzel kafanın içinde ne düşünüyorsun?"

Bir gözümü kısarak açtım ve Sorin'e bakana kadar başımı çevirdim. Yanımda yere uzanmış, başını elinin üzerine koymuş, parmakları sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi dalgın dalgın çizgilerin üzerinde geziniyordu.

"Sen." Ona dürüstçe cevap verdim.

"Öyle mi?" Sırıttı ve yüzündeki şeytani ifade midemin bulanmasına neden oldu. "Bu sabah olanları yeniden canlandırmayı mı düşünüyorsun yoksa hâlâ dün gece senden başka bir şey yemeyerek açlığımı nasıl bastırdığımı mı anımsıyorsun?"

Elimi kaldırıp omzuna bir tokat attım ve o da gülmekten başka bir şey yapmadı. Elim avucunun içine aldı ve gülümserken parmak eklemlerimi ağzına götürdü.

"Sana ne kadar minnettar olduğumu düşünüyordum ama sanırım fikrimi değiştirdim."

"Bunu yapamazsın, aşkım." Şakacı bir şekilde dudak büktü ve ona bakarken göğsümde bir hafiflik hissettim.

"Kesinlikle yapabilirim." Yüzüm ona dönük olana kadar vücudumu kaydırdım ve parmaklarımı çene çizgisinde gezdirdim. "Senin için başka bir gün minnettar olacağım."

Hafifçe kıkırdadı ve gözleri yüzümün her santimetresinde gezindi. Yalan söylediğimi biliyordu. Bunu her zaman söyleyebiliyordu ama duygularımı kontrol edemediğim böyle bir günde ona yalan söyleme şansım yoktu.

Özellikle de Jorah'nın mezarına giden yolda her adımda elimi tuttuktan sonra ya da ayaklarımı beni bir adım daha ileriye götürmeye zorlayamadığımda en iyi arkadaşımızın yattığı yere Evren'inkinin yanına çiçek koyarken.

"Peki, bugün ne olacaksın?" Alnı alnıma değene kadar eğildi ve eli uzanıp usulca boynuma yaslandı.

Başparmağı nabız noktamın üzerinde gezinirken gözlerimi kapattım. "Henüz tam olarak karar vermedim."

"Karar vermene yardımcı olabilirim." Burnunu benimkinin üzerinde gezdirdi ve dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

Elimi göğsünün üzerinde, kan büyüsünün altında hâlâ durduğunu bildiğim yarayı saklayan tuniğin üzerinde gezdirdim. Parmaklarım o bölgede gezinirken titredi ve Sorin sert bir nefes verdi.

"Sence Evren beni sarayın hemen dışındaki çayırdaki en büyük savaşçılarından birinin ırzına geçerken görürse kızar mı?" Alt dudağımı ısırdı ve ben de onun ağzına karşı inledim.

"Ne demek onun en büyük savaşçılarından biri?" Hafifçe arkama yaslandım ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Sanırım yanlış söyledin."

"Öyle mi?" Sırıttı ve parmakları benimkilerle iç içe geçti. Parmağımdaki ince bandı neredeyse dalgınca döndürdü. "Nedense senin krallığın en büyük savaşçısıyla evli olduğunu düşünüyordum."

Sırt üstü yere düşene kadar göğsünü ittim ve kalçalarına oturana kadar üzerine çıktım. "Bu sen oluyorsun."

Sorin'in gözleri bana bakarken eğlenceyle parlıyordu, elleri kalçalarımdaydı duruyordu. "Bir erkeğin egosunu nasıl yükselteceğini biliyorsun."

"Ego sende bolca bulunan bir şey." Dudaklarım dudaklarının hemen üzerinde gezinene kadar eğilirken elimi göğsüne dayadım.

Kalçaları altımda öne doğru kalktı ve bana göz kırparken dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkardı. "Ego ve başka bir şey."

Gözlerimi devirdim, ama dudaklarımız yakıcı bir öpücükle buluşana kadar başını kaldırdı. Ona teslim oldum, elleri tenimde dolaşırken bedenim onunkine karşı eridi.

Günün suçluluk duygusu ve üzüntüsü onun dokunuşunun sıcaklığı altında eriyip gitti ve üstüme çıkana kadar bizi yuvarlarken dudaklarımdan kaçan iniltiye engel olamadım.

Öpüşmeyi ancak ikimiz de nefes nefese kaldığımızda kestik ve Sorin bana yıllardır aynı sevgiyle parlayan gözlerle baktı. "Senin için her zaman minnettar olacağım Thalia. Ölüm beni ele geçirene kadar her gün, hatta o zaman bile." Dudaklarını bir kez daha nazikçe dudaklarıma bastırdı. "Seni her dünyada, her hayatta bulacağım ve ciğerlerimdeki her nefeste sana tapacağım."

Daha fazla saklamayı reddettiğim bir çaresizlikle ona sarılırken parmaklarım ona gömüldü. "Söz ver bana."

"Söz veriyorum." Sözlerinde o kadar kararlılık vardı ki, eskiden beni korkutan o sertlik.

Ama artık değil.

"Seni seviyorum, Sorin." Parmaklarımı boynunun arkasına doladım, o da bacağını kalçasına doğru kaldırırken kendi parmaklarını kalçama gömdü.

"Ve seni seviyorum." Boynumun dibine bir öpücük kondurdu. "Şimdi biri bizi aramaya gelmeden önce karımı kirletmeme izin ver."

Hafifçe güldüm ve göğsüm ona ne kadar çok ihtiyacım olduğu için sızladı. "Ne istersen kocacığım."

TEŞEKKÜRLER

Yıldızlar ve Gölgeleer serisine şans verdiğiniz için çok teŖekkür ederim. Hepiniz bu seriye verdiğiniz destekle beni ŖaŖırttınız ve bu karakterlere veda etmek çok zor geliyor. Umarım siz de onları benim kadar sevmiŖsinizdir.

Okur grubum [Hollywood](#)'a katılmanızı çok isterim, böylece AteŖ ve Kader Krallığı hakkındaki tüm düşünceleriniz hakkında bağlantı kurabilir ve konuşabiliriz! Bu grup kapak tanıtımları, kitap haberleri ve yeni çıkan kitaplar hakkında bilgi alabileceğiniz ilk yer!

Bültenime buradan da kaydolabilirsiniz: [Bülten](#)

Benimle bu yolculuğa çıktığınız için tekrar teŖekkür ederim.

Xo,
Holly Renee

www.authorhollyrenee.com

Gitmeden Önce
Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı düşünün.

AYRICA HOLLY RENEE TARAFINDAN

Yıldızlar ve Gölgelel Serisi:

[Yıldızlar ve Gölgelel Krallığı Kan](#)
[ve İhanet Krallığı Zehir ve](#)
[Yeminler Krallığı Ateş ve Kader](#)
[Krallığı](#)

İyi Kızlar Serisi: İyi Kızların

[Ölmeye Gittiği Yer Kötü](#)
[Kızların Düşmeye Gittiği Yer](#)
[Kötü Erkeklerin Mahvolduğu](#)
[Yer](#)

Clermont Körfezi Çocukları Serisi:

[Bir Kötünün Dokunuşu](#)
[Bir Tanrının Düşüşü](#)
[Bir Düşmanın Tadı Bir](#)
[Şeytanın Aldatmacası](#)
[Güzel Yalanların Baştan](#)
[Çıkarıcılığı Kirli Sırların](#)
[Ayartıcılığı](#)

Rock Bottom Serisi:

[Komşu Çocukla Baş Belası](#)
[Patronla Baş Belası Sahte Erkek](#)
[Arkadaşla Baş Belası](#)

[Yanlış Beyaz Atlı Prens](#)

YAZAR HAKKINDA

USA Today Çok Satan Yazarı Holly Renee, her kitabında okuyuculara bir tutam endişe, bir miktar sıcaklık ve mükemmel miktarda kalp getiriyor.

Doğu Tennessee'de doğup büyümüş, evli ve iki vahşi çocuk annesidir. Yazmadığı zamanlarda onu kitap okurken, o gün yüzüncü kez ejderha taklidi yaparken, kocasına iğrenç bir şekilde aşık olurken ya da güneş gözlükleri ve şamandırasıyla gölün ortasında dinlenirken bulabilirsiniz.

Holly romantizm, Meksika yemekleri ve yoga pantolonlarıyla ilgili her şeyi seviyor.

SOSYAL LİNKLER

authorhollyrenee.com

Instagram: @authorhollyrenee

TikTok: @authorhollyrenee

Facebook Okuyucu Grubu: Hollywood (Holly Renee'nin Okuyucu Grubu)

TEŞEKKÜRLER

Sonsuz desteğiniz için eşime ve çocuklarıma teşekkür ederim.

Bu seriye şans verdikleri için tüm okuyuculara ve blog yazarlarına teşekkür ederim. Size asla yeterince teşekkür edemeyeceğim.

Bunu onsuz yapamayacağım tüm ekibime teşekkür ederim. Lauren, Regan, Amanda, Katie, Ellie, Rumi, Cynthia, Lo ve Savannah: teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.